

สำนักหอสมุด มหาวิทยาลัยบูรพา
ต.แสนสุข อ.เมือง จ.ชลบุรี 20131

รายงานการวิจัย

การเปรียบเทียบความต้องการและการรับรู้ด้านการสนับสนุนทางสังคม
ในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของสตรีวัยรุ่น

A Comparison of Needs and Perceived Social Support Related
Reduction of Sexual Risk Behaviors in Female Teenagers

13 ส.ค. 2549

202871

ตติรัตน์ สุวรรณสุจริต
วิไลพรรณ สวัสดิ์พาณิชย์

ภาควิชาการพยาบาลแม่และเด็ก
คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

พ.ศ. 2548

ได้รับทุนอุดหนุนการวิจัยงบประมาณรายได้ คณะพยาบาลศาสตร์

มหาวิทยาลัยบูรพา

ISBN 974-384-253-5

เริ่มบริกัวร์

28 พ.ย. 2549

กิตติกรรมประกาศ

รายงานการวิจัยนี้ได้รับทุนสนับสนุนจากงบประมาณรายได้ของคณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ซึ่งสำเร็จลงได้ด้วยความกรุณาของหลาย ๆ ท่าน คณะผู้วิจัยขอขอบคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จินตนา วัชรสินธุ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.มณีรัตน์ ภาครูป และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นุจรี ไชยมงคล ที่กรุณาให้คำแนะนำ ปรีกษา และข้อคิดเห็นที่เป็นประโยชน์ และช่วยตรวจสอบแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ รวมทั้งให้กำลังใจด้วยดีเสมอมา จนวิจัยเสร็จสมบูรณ์ คณะผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณาเป็นอย่างยิ่ง จึงขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอขอบคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. มณีรัตน์ ภาครูป ผู้ช่วยศาสตราจารย์รุ่งรัตน์ ศรีสุริยเวศน์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ยุวดี ลีลัคณาวิระ ผู้ทรงคุณวุฒิที่กรุณาตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย พร้อมทั้งให้ข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะเป็นอย่างดี

ขอขอบคุณผู้อำนวยการสถาบันการศึกษาทุกแห่ง ที่อนุญาตให้คณะวิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลวิจัยครั้งนี้ ตลอดจนผู้ที่เกี่ยวข้องในแต่ละสถาบันการศึกษาที่อำนวยความสะดวกในการเก็บรวบรวมข้อมูล รวมทั้งน้องๆ นักเรียนและนักศึกษาที่ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี ทำให้การวิจัยนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

ขอขอบคุณคณะพยาบาลศาสตร์ที่กรุณาให้ทุนสนับสนุนในการทำวิจัยในครั้งนี้ และขอขอบคุณคณาจารย์ทุกท่านในภาควิชาการพยาบาลแม่และเด็ก ที่สนับสนุนเวลาและให้กำลังใจในการทำวิจัยมาตลอด

ท้ายที่สุดขอกราบขอบพระคุณคุณพ่อ คุณแม่ พี่ และน้องทุกท่านในครอบครัวที่ให้การสนับสนุน ช่วยเหลือทุกด้าน และเป็นกำลังใจมาโดยตลอด จนทำให้วิจัยนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

ศศิรัตน์ สุวรรณสุจริต

วิไลพรรณ สวัสดิ์พาณิชย์

พฤศจิกายน 2548

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงบรรยาย มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเปรียบเทียบความต้องการและการรับรู้ด้านการสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของสตรีวัยรุ่น กลุ่มตัวอย่าง คือ สตรีวัยรุ่นที่กำลังศึกษาภาคปกติ ในสถานศึกษาสังกัดภาครัฐบาล เขตอำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี และเลือกกลุ่มตัวอย่างจากการสุ่มแบบหลายขั้นตอนจำนวน 400 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วยแบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล และแบบสอบถามความต้องการและการรับรู้การสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของสตรีวัยรุ่น ความเชื่อมั่นของแบบสอบถามความต้องการการสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของสตรีวัยรุ่น เท่ากับ .87 และการรับรู้การสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของสตรีวัยรุ่นเท่ากับ .88 และวิเคราะห์ข้อมูลโดยการคำนวณหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที (t-test)

ผลการวิจัยมีดังนี้

1. สตรีวัยรุ่นต้องการการสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศทั้งโดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับมาก ยกเว้นด้านข้อมูลข่าวสารและด้านวัตถุ สิ่งของ การเงิน แรงงาน และบริการ ที่ต้องการในระดับปานกลาง
2. สตรีวัยรุ่นรับรู้การสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศทั้งโดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับปานกลาง ยกเว้นด้านอารมณ์และด้านการประเมินพฤติกรรมรับรู้ในระดับมาก
3. คะแนนเฉลี่ยของความต้องการและคะแนนเฉลี่ยของการรับรู้การสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของสตรีวัยรุ่น โดยรวมและรายด้าน มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยคะแนนเฉลี่ยความต้องการมากกว่าคะแนนเฉลี่ยของการรับรู้การสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ยกเว้นด้านการประเมินพฤติกรรม พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการวิจัยนี้สามารถนำไปใช้เป็นข้อมูลพื้นฐานในการวางแผนพัฒนาการดูแลสตรีวัยรุ่นเพื่อลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศที่มีประสิทธิภาพและเหมาะสมต่อไป

Abstract

The purpose of this descriptive research was to compare needs and perceived social support related reduction of sexual risk behaviors in female teenagers. The sample was composed of 400 female teenagers studying in public schools in Chonburi province. The subjects were selected using multi-stage sampling. The data were collected by using the demographic data form and the needs and perceived social support related reduction of sexual risk behaviors questionnaires. The reliability of needs and perceived social support related reduction of sexual risk behaviors questionnaires were .87 and .88 respectively. Statistics used for data analysis were percentage, mean, standard deviation, and t-test.

The results revealed that

1. The mean scores of needs in social support related reduction of sexual risk behaviors in total and subscale were high level except information support and instrument support subscale.

2. The mean scores of perceived social support related reduction of sexual risk behaviors in total and subscale were moderate level except emotional support and appraisal support subscale.

3. The mean scores of needs and perceived social support related reduction of sexual risk behaviors in total and subscale were significant different at $p < .05$ except appraisal support subscale.

The findings could be used as foundation to develop a guideline for planning for improve care, to reduce sexual risk behaviors in female teenagers.

สารบัญ

	หน้า
กิตติกรรมประกาศ	ก
บทคัดย่อภาษาไทย	ข
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ค
สารบัญ	ง
สารบัญตาราง	ฉ
บทที่ 1 บทนำ	1
ความสำคัญและความเป็นมาของปัญหา	1
วัตถุประสงค์การวิจัย	4
คำถามการวิจัย	4
สมมติฐานการวิจัย	4
ขอบเขตการวิจัย	5
คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย	5
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	6
กรอบแนวคิดของการวิจัย	6
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	8
ความหมายและความต้องการของวัยรุ่น	8
พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่น	10
ปัจจัยที่ก่อให้เกิดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่น	12
แนวทางการปฏิบัติตัวเพื่อลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่น	16
การสนับสนุนทางสังคมเพื่อลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของสตรีวัยรุ่น	17
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	23
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	23
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	27
การตรวจสอบเครื่องมือ	30
การพิทักษ์สิทธิ์ของกลุ่มตัวอย่าง	30
การเก็บรวบรวมข้อมูล	31
การวิเคราะห์ข้อมูล	31

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 4 ผลงานวิจัยและการอภิปรายผล	32
ข้อมูลด้านประชากรของกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา	32
ข้อมูลความต้องการด้านการสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ	39
ข้อมูลการรับรู้ด้านการสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ	60
ข้อมูลการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความต้องการกับการรับรู้ด้านการ สนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ	81
ข้อเสนอแนะอื่น ๆ เกี่ยวกับความต้องการด้านการสนับสนุนทางสังคมในการ ลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ	86
การอภิปรายผล	87
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย และข้อเสนอแนะ	95
สรุปผลการวิจัย	95
ข้อเสนอแนะ	99
บรรณานุกรม	101
ภาคผนวก ก การพิทักษ์สิทธิของกลุ่มตัวอย่าง	107
ภาคผนวก ข เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	108
ภาคผนวก ค รายนามผู้ทรงคุณวุฒิ	114
ภาคผนวก ง ประวัติผู้วิจัย	115

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	กรอบประชากรที่ใช้ในการศึกษาจำแนกตามระดับการศึกษา	23
2	จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาจำแนกตามระดับการศึกษา	25
3	จำนวนกลุ่มตัวอย่างของ โรงเรียนชลราษฎรอำรุงจำแนกตามระดับชั้นเรียน	25
4	กลุ่มตัวอย่างของวิทยาลัยอาชีวศึกษาชลบุรีจำแนกตามระดับชั้นเรียน	26
5	กลุ่มตัวอย่างของมหาวิทยาลัยบูรพาจำแนกตามระดับชั้นเรียน	27
6	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามลักษณะด้านประชากรของกลุ่มตัวอย่าง	34
7	พิสัย คะแนนเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความต้องการการสนับสนุนทาง สังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศโดยรวมและรายด้านของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด	39
8	พิสัย คะแนนเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความต้องการการสนับสนุนทาง สังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศโดยรวมและรายด้านของกลุ่มตัวอย่างระดับ มัธยมศึกษาตอนปลาย	40
9	พิสัย คะแนนเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความต้องการการสนับสนุนทาง สังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศโดยรวมและรายด้านของกลุ่มตัวอย่างระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพ	41
10	พิสัย คะแนนเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความต้องการการสนับสนุนทาง สังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศโดยรวมและรายด้านของกลุ่มตัวอย่างระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง	41
11	พิสัย คะแนนเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความต้องการการสนับสนุนทาง สังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศโดยรวมและรายด้านของกลุ่มตัวอย่างระดับ ปริญญาตรี	42
12	จำนวนและร้อยละของคะแนนความต้องการการสนับสนุนทางสังคมในการลด พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศเป็นรายชื่อของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด	43
13	จำนวนและร้อยละของคะแนนความต้องการการสนับสนุนทางสังคมในการลด พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศเป็นรายชื่อของกลุ่มตัวอย่างระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย	46
14	จำนวนและร้อยละของคะแนนความต้องการการสนับสนุนทางสังคมในการลด พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศเป็นรายชื่อของกลุ่มตัวอย่างระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ	50

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
15	จำนวนและร้อยละของคะแนนความต้องการการสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศเป็นรายชื่อของกลุ่มตัวอย่างระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง	55
16	จำนวนและร้อยละของคะแนนความต้องการการสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศเป็นรายชื่อของกลุ่มตัวอย่างระดับปริญญาตรี	57
17	พิสัย คะแนนเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับการรับรู้การสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศโดยรวมและรายด้านของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด	60
18	พิสัย คะแนนเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับการรับรู้การสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศโดยรวมและรายด้านของกลุ่มตัวอย่างระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย	61
19	พิสัย คะแนนเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับการรับรู้การสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศโดยรวมและรายด้านของกลุ่มตัวอย่างระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ	62
20	พิสัย คะแนนเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับการรับรู้การสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศโดยรวมและรายด้านของกลุ่มตัวอย่างระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง	62
21	พิสัย คะแนนเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับการรับรู้การสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศโดยรวมและรายด้านของกลุ่มตัวอย่างระดับปริญญาตรี	63
22	จำนวนและร้อยละของคะแนนการรับรู้การสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศเป็นรายชื่อของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด	64
23	จำนวนและร้อยละของคะแนนการรับรู้การสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศเป็นรายชื่อของกลุ่มตัวอย่างระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย	67
24	จำนวนและร้อยละของคะแนนการรับรู้การสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศเป็นรายชื่อของกลุ่มตัวอย่างระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ	71
25	จำนวนและร้อยละของคะแนนการรับรู้การสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศเป็นรายชื่อของกลุ่มตัวอย่างระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง	74

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
26	จำนวนและร้อยละของคะแนนการรับรู้การสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศเป็นรายชื่อของกลุ่มตัวอย่างระดับปริญญาตรี	78
27	เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของความต้องการและการรับรู้ด้านการสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศโดยรวมและรายด้านของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด	81
28	เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของความต้องการและการรับรู้ด้านการสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศโดยรวมและรายด้านของกลุ่มตัวอย่างระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย	82
29	เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของความต้องการและการรับรู้ด้านการสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศโดยรวมและรายด้านของกลุ่มตัวอย่างระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ	83
30	เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของความต้องการและการรับรู้ด้านการสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศโดยรวมและรายด้านของกลุ่มตัวอย่างระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง	84
31	เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของความต้องการและการรับรู้ด้านการสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศโดยรวมและรายด้านของกลุ่มตัวอย่างระดับปริญญาตรี	85
32	จำนวนและร้อยละของข้อเสนอแนะอื่น ๆ เกี่ยวกับความต้องการด้านการสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของกลุ่มตัวอย่าง	86

บทที่ 1

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

วัยรุ่นเป็นวัยที่มีการเปลี่ยนแปลงด้านร่างกาย จิตใจ และอารมณ์ โดยเฉพาะการเปลี่ยนแปลงเกี่ยวกับพัฒนาการด้านเพศ ส่งผลให้วัยรุ่นมีการแสดงพฤติกรรมทางเพศในรูปแบบต่าง ๆ เช่น สนใจเพศตรงข้าม มีความต้องการทางเพศ ประกอบกับในปัจจุบันสังคมไทยมีการเปลี่ยนแปลงหลายด้าน ทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคม โครงสร้างประชากร และเทคโนโลยี ทำให้มีการผลิตสื่อ หรือสิ่งเร้าต่าง ๆ ถ่ายทอดเป็นภาพหรือเรื่องราวในเชิงกระตุ้น ให้เกิดความรู้สึกทางเพศอย่างรุนแรงมากกว่าประโยชน์ทางวิชาการ โดยแสดงผ่านทางหนังสือการ์ตูน โทรทัศน์ วิทยุ วีซีดี ภาพยนตร์ และอินเทอร์เน็ต นอกจากนี้สถานบริการและแหล่งบันเทิงต่าง ๆ เช่น ลานสเก็ท ดิสโก้เทค ผับ คอฟฟี่ช็อป ล้วนแล้วแต่ส่งเสริมให้วัยรุ่นมีเพศสัมพันธ์ได้ง่าย ประกอบกับค่านิยมในเรื่องเพศของวัยรุ่นไทยเปลี่ยนแปลงไปคล้ายกับตะวันตกมากขึ้น ทำให้วัยรุ่นเกิดความสับสนในบทบาทและการแสดงพฤติกรรมทางเพศในเวลาที่เหมาะสม ซึ่งจุดประสงค์ของการแสดงพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นแต่ละคนจะแตกต่างกันไป เช่น เพื่อความสุข ทำตามเพื่อน เพื่อลองดีกับบิดามารดา เพื่อรางวัล เพื่อหาประสบการณ์ เพื่อแสดงว่าตนเป็นผู้ใหญ่ และเพื่อหนีความโดดเดี่ยวหรือความกดดัน (สุชาดา สุวรรณคำ, 2542) ผลที่ตามมาจากการกระทำทางเพศที่ไม่เหมาะสมโดยขาดความรู้และความพร้อมของสตรีวัยรุ่น อาจทำให้เกิดการตั้งครรภ์ไม่พึงปรารถนาหรือตั้งครรภ์เมื่อไม่พร้อม และมีโอกาสเกิดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ รวมทั้งเอดส์ด้วย (Strong, DeVault, Sayd & Yarber, 2002)

ปัจจุบันการเริ่มมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นตั้งแต่อายุน้อยมีจำนวนมากขึ้น จากการรายงานขององค์การอนามัยโลกเกี่ยวกับพฤติกรรมของวัยรุ่นในประเทศไทย ในปีค.ศ. 1997 พบว่า อายุเฉลี่ยของวัยรุ่นชายที่มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรก คือ 16.6 ปี และวัยรุ่นหญิง คือ 17.6 ปี (WHO, 1997) จากการศึกษาที่มีข้อมูลเชิงประจักษ์ พบว่า อายุเฉลี่ยของการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นไทยอยู่ระหว่าง 15-18 ปี โดยสัดส่วนของวัยรุ่นที่มีเพศสัมพันธ์ตั้งแต่เริ่มเข้าสู่วัยรุ่น (อายุประมาณ 11-12 ปี) มีแนวโน้มจะมีจำนวนมากขึ้น (ขงยุทธ วงศ์ภิรมย์สมานต์, 2547) สอดคล้องกับผลการสำรวจของสถาบันครอบครัวไทยและการทบทวนวรรณกรรมของคณะสาธารณสุขศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล พบว่า อายุของเด็กไทยที่เริ่มมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกมีแนวโน้มลดลงทุกปี จากอายุ 16-17 ปี มาเป็นอายุ 9-10 ปี (วารุณี พองแก้ว, 2547) สำหรับในต่างประเทศ วัยรุ่นมีแนวโน้มที่จะมีเพศสัมพันธ์กันเร็วและมีจำนวนมากขึ้น จากการศึกษาพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นในประเทศนิวซีแลนด์ พบว่า อายุเฉลี่ยของการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกของสตรีกลุ่มตัวอย่าง คือ 16 ปี โดยร้อยละ 70 มีเพศสัมพันธ์ก่อนอายุ 16 ปี

(Dickson, Paul, Herbison & Silva, 1998) จากการศึกษาพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นในประเทศไนจีเรีย ที่มีอายุระหว่าง 12-21 ปี และกำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียน พบว่า นักเรียนร้อยละ 34 เคยมีเพศสัมพันธ์มาก่อน (Slap, Lot, Huang, Daniyam, Zink & Succop, 2003) และจากการศึกษาพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นในประเทศเคนยาก็ พบว่า ในปี ค.ศ. 2001 สตรีวัยรุ่นมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกก่อนอายุ 16 ปี ร้อยละ 42 (Kangas, Andersen, McGarrigle & Ostergaard, 2004)

นอกจากนี้พฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นยังมีลักษณะเปลี่ยนแปลงไป พบว่าวัยรุ่นชายมีเพศสัมพันธ์กับหญิงบริการทางเพศลดลง เพราะวัยรุ่นส่วนใหญ่ทราบว่าหญิงบริการทางเพศมีอัตราเสี่ยงต่อการติดเชื้อเอชไอวีสูง จึงหันมา มีเพศสัมพันธ์กับคนรักหรือเพื่อนมากขึ้น โดยวัยรุ่นชายและหญิงจะเริ่มจับคู่กันเมื่ออายุประมาณ 16-17 ปี หรือมากกว่า (สุชา จันทน์เอม, 2542) และจากการศึกษาของปวีณา สายสูง (2541) พบว่า ร้อยละ 74.2 ของวัยรุ่นกลุ่มตัวอย่างมีเพศสัมพันธ์กับคู่อุปถัมภ์ และร้อยละ 32.6 ของวัยรุ่นกลุ่มนี้จะมีคู่นอนมากกว่า 1 คน ร้อยละ 61.9 จะมีเพศสัมพันธ์กับเพื่อน และร้อยละ 12.5 มีเพศสัมพันธ์กับหญิงบริการทางเพศ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของนิ่มอนงค์ งามประภาส (2543) ว่าอายุมัธยฐานที่มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกของชายไทยโดยภาพรวมทั้งประเทศอยู่ที่ 17 ปี โดยในช่วง 10 ปีสุดท้ายพบว่าชายไทยส่วนใหญ่มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกกับเพื่อนสนิท จากข้อมูลดังกล่าวจะเห็นได้ว่าวัยรุ่นชายมีเพศสัมพันธ์กับคู่อุปถัมภ์ ซึ่งเป็นวัยรุ่นหญิงตั้งแต่อายุน้อยและมีเพศสัมพันธ์ทางเพศก่อนสมรสกันมากขึ้น โดยวัยรุ่นชายมักจะขาดความรับผิดชอบต่อการกระทำของตน ที่จะก่อให้เกิดความเสียหายแก่เพื่อนหญิงอย่างไรบ้าง ในขณะที่วัยรุ่นหญิงที่มีพฤติกรรมดังกล่าวจะถูกสังคมมองว่าเป็นการกระทำที่น่ายำและไม่ถูกต้องเพียงฝ่ายเดียว เนื่องจากสังคมไทยมีความเชื่อในเรื่องนี้ว่า “ความบริสุทธิ์หรือพรหมจรรย์แห่งเพศเป็นเกียรติที่สูง ซึ่งต้องสงวนไว้ยังชีวิตของกุลสตรี” (พรรณพิไล ศรีอาภรณ์, 2537) ด้วยเหตุผลนี้จึงมีผลกระทบต่องานอดิเรกของสตรี โดยเฉพาะอย่างยิ่งสตรีวัยรุ่นที่เกิดการตั้งครรภ์ที่ไม่พร้อม อาจแก้ปัญหาโดยการทำแท้ง หรือถ้าไม่ทำแท้งและปล่อยให้ตั้งครรภ์ต่อไป สตรีวัยรุ่นที่ตั้งครรภ์มีโอกาสเกิดภาวะแทรกซ้อนได้ตลอดระยะเวลาการตั้งครรภ์ การคลอด และหลังคลอด ทำให้เกิดความทุกข์ทั้งมารดาและทารก รวมทั้งในระยะหลังคลอดเด็กอาจถูกทอดทิ้งหรือถูกกระทำทารุณกรรมได้ ซึ่งจากการศึกษาในสหรัฐอเมริกา พบว่า ประมาณร้อยละ 22 ของสตรีวัยรุ่นเกิดการตั้งครรภ์ไม่พึงปรารถนาจากการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรก (Strong, DeVault, Sayd & Yarber, 2002) โดยร้อยละ 56 จะตั้งครรภ์ต่อไปจนกระทั่งคลอด ร้อยละ 30 จะทำแท้ง และร้อยละ 14 จะเกิดภาวะแทรกซ้อนจนทำให้เกิดการทำแท้ง (Alan Guttmacher Institute, 1999 cited in Strong, DeVault, Sayd & Yarber, 2002)

การที่วัยรุ่นแสดงพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสม ไม่ได้ขึ้นอยู่กับตัววัยรุ่นเพียงอย่างเดียว ยังขึ้นอยู่กับปัจจัยอื่น ๆ จากการศึกษาพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่น พบว่า ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่น คือ ปัจจัยทางชีววิทยา ปัจจัยทางสังคม และกระบวนการ

คิดของบุคคลในสังคม (Brook-Gunn & Furstenberg, 1989) จากการศึกษาของขวัญชนก ศิริวัฒน์ กาญจน์ (2541) พบว่า ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการร่วมเพศ ได้แก่ อายุ ความรู้เรื่องโรคเอดส์ ทักษะติดต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรส ที่พักอาศัย ความมีอิสระในการออกจากที่พักอาศัย การมีคู่อรัก การดื่มสุรา การใช้สื่อปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศ การมีเพื่อนสนิทที่เคยร่วมเพศ สถานภาพสมรสของ บิดามารดา และการได้รับคำปรึกษาปัญหาจากครอบครัว และจากการศึกษาของสมอลและลูสเตอร์ (Small & Luster, 1994 cited in Strong, DeVault, Sayd & Yarber, 2002) พบว่า ตัวทำนายพฤติกรรม การมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่น คือ การใช้แอลกอฮอล์ การคบเพื่อนชายหรือเพื่อนหญิง การไม่ติดตาม ดูแลของบิดามารดา และค่านิยมเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ของบิดามารดาที่วัยรุ่นได้รับ

บุคคลสำคัญที่มีผลต่อการแสดงพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสมของวัยรุ่น คือ บิดา มารดา ครูหรืออาจารย์ และเพื่อน รวมทั้งสื่อต่าง ๆ โดยเฉพาะปัจจัยเกี่ยวกับครอบครัว (Wight et al., 2002) ซึ่งขงยุทธ วงศ์ภิรมสาคานต์ (2547) กล่าวเกี่ยวกับการเรียนรู้เรื่องเพศของวัยรุ่นไทยว่า วัยรุ่นไทยมีการเรียนรู้เรื่องเพศผิด ๆ โดยส่วนใหญ่ได้รับข้อมูลจากสื่อที่มุ่งเน้นการกระตุ้นความต้องการทางเพศ และได้รับค่านิยมทางเพศแบบผิด ๆ จากผู้ใหญ่และบุคคลในสังคม โดยที่บิดามารดา ครูหรืออาจารย์ไม่ได้ สอน รวมทั้งการพูดคุยปรึกษากันเองในกลุ่มเพื่อน ทำให้เข้าใจในเรื่องเพศไม่ถูกต้อง และอาจ ก่อให้เกิดปัญหาการตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์และการแพร่กระจายของโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์และ เอดส์ และจากการที่บิดา มารดา ครูหรืออาจารย์ยังไม่สามารถถ่ายทอดความรู้ความเข้าใจเรื่องเพศได้ อย่างเหมาะสม ทำให้สตรีวัยรุ่นไม่ทราบว่าตนเองมีโอกาสมีเพศสัมพันธ์กับเพื่อนชายได้อย่างง่ายดาย ถ้าไม่มีสติคอยยับยั้งอารมณ์ให้ดีพอ

ดังนั้นถ้าสตรีวัยรุ่นได้รับการสนับสนุนทางสังคมจากบิดา มารดา ครู หรืออาจารย์ เพื่อน รวมทั้งสื่อต่าง ๆ อย่างถูกต้องและเหมาะสมตามความต้องการแล้ว จะช่วยให้สตรีวัยรุ่นมีอารมณ์ที่ มั่นคง มีการตัดสินใจที่ถูกต้องเหมาะสม แสดงพฤติกรรมและพฤติกรรมทางเพศในทิศทางที่ถูกต้อง เหมาะสม และผ่านระยะวิกฤตของชีวิตได้ เนื่องจากได้รับประสบการณ์ที่ดีจากแหล่งสนับสนุนทาง สังคม (Cohen & Wills, 1985) นอกจากนี้ถ้าบุคคลได้รับการสนับสนุนทางสังคมในระดับสูง บุคคล จะเกิดความรู้สึกมีคุณค่าในตนเองและเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปในทางที่ดีได้ (Muhlenkamp & Sayles, 1986; Saraffino, 1990) ดังนั้นอาจกล่าวได้ว่าการสนับสนุนทางสังคมผู้ช่วยให้บุคคลสามารถ ปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ทางร่างกายและจิตใจ ทำให้สามารถเผชิญกับความเครียดได้ใน เวลารวดเร็ว (Thoits, 1986) และดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างเหมาะสม (Pender, 1996) รวมทั้งช่วย ลดพฤติกรรมและพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสมด้วย จากการศึกษาของพรทิพย์ วงศ์วิเศษศิริกุล และคณะ (2544) พบว่า การสนับสนุนทางสังคมเป็นปัจจัยที่สามารถทำนายการปรับตัวด้านบทบาท หน้าที่ของมารดาในระยะหลังคลอดได้ คือถ้ามารดาหลังคลอดได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูงจะ ปรับตัวด้านบทบาทหน้าที่ได้ดี จากการของสุดา เดชพิทักษ์ศิริกุล พเยาว์ พงษ์ศักดิ์ชาติ และนุสรา

นามเดช (2544) พบว่า การเข้ากลุ่มจิตวิทยาการให้คำปรึกษาของนักศึกษา จะช่วยให้นักศึกษามีความรู้ เจตคติ และพฤติกรรมตั้งใจใฝ่ป้องกันการใช้เพศสัมพันธ์ไม่คาดคิดสูงกว่านักศึกษาในกลุ่มที่ไม่ได้เข้ากลุ่มจิตวิทยาการให้คำปรึกษา และจากการศึกษาของจอมขวัญ อร่ามกชกร (2544) พบว่า นักศึกษาหญิงที่ได้รับ โปรแกรมการพัฒนาทักษะชีวิต จะมีการรับรู้ความสามารถของตนเองในการป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสสูงขึ้น

จากที่กล่าวมาแล้วข้างต้น จะเห็นได้ว่าปัญหาเกี่ยวกับการแสดงพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสมของวัยรุ่นในปัจจุบันมีแนวโน้มสูงขึ้นและรุนแรงขึ้น โดยเฉพาะสตรีวัยรุ่นเป็นกลุ่มที่มีโอกาสได้รับผลกระทบที่รุนแรงจากปัญหาดังกล่าว ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาความต้องการและการรับรู้ด้านการสนับสนุนทางสังคมต่อการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของสตรีวัยรุ่น เพื่อให้ครอบครัวและสถานศึกษาใช้เป็นแนวทางในการตอบสนองได้ตรงความต้องการของสตรีวัยรุ่น ซึ่งจะช่วยลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของสตรีวัยรุ่น และให้หน่วยงานทางด้านสาธารณสุขใช้เป็นข้อมูลในการให้ความรู้และให้คำปรึกษาแก่สตรีวัยรุ่น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความต้องการด้านการสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของสตรีวัยรุ่น
2. เพื่อศึกษาการรับรู้ด้านการสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของสตรีวัยรุ่น
3. เพื่อศึกษาความแตกต่างระหว่างความต้องการและการรับรู้ด้านการสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของสตรีวัยรุ่น

คำถามการวิจัย

1. สตรีวัยรุ่นมีความต้องการการสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศอย่างไร
2. สตรีวัยรุ่นรับรู้การสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศอย่างไร
3. ความต้องการและการรับรู้การสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของสตรีวัยรุ่นแตกต่างกันหรือไม่ อย่างไร

สมมติฐานการวิจัย

1. ความต้องการและการรับรู้การสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของสตรีวัยรุ่น โดยรวมมีความแตกต่างกัน
2. ความต้องการและการรับรู้การสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของสตรีวัยรุ่นรายด้านมีความแตกต่างกัน

ขอบเขตของการวิจัย

เป็นการศึกษาวิจัยเชิงบรรยาย (Descriptive research) เพื่อศึกษาความต้องการและการรับรู้ด้านการสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของสตรีวัยรุ่น ที่มีอายุ 15-22 ปี และกำลังศึกษาภาคปกติในสถานศึกษาสังกัดภาครัฐบาล ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี และลงทะเบียนการศึกษาในภาคต้นปีการศึกษา 2547 ซึ่งประกอบด้วยสถานศึกษาระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 1-3 ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงปีที่ 1-2 และระดับปริญญาตรี

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

สตรีวัยรุ่น หมายถึง สตรีที่มีอายุ 15-22 ปี และกำลังศึกษาภาคปกติในสถานศึกษาสังกัดภาครัฐบาล ที่ตั้งอยู่ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี และลงทะเบียนการศึกษาในภาคต้นปีการศึกษา 2547 ซึ่งประกอบด้วยสถานศึกษาระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 1-3 ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงปีที่ 1-2 และระดับปริญญาตรี

ความต้องการด้านการสนับสนุนทางสังคม หมายถึง กิจกรรมที่สตรีวัยรุ่นมีความประสงค์ให้บุคคลใกล้ชิดกระทำไว้ เพื่อตอบสนองความต้องการด้านการสนับสนุนทางสังคม 4 ด้าน ประกอบไปด้วยความต้องการด้านอารมณ์ ความต้องการด้านข้อมูลข่าวสาร ความต้องการด้านการประเมินพฤติกรรม และความต้องการด้านวัตถุ สิ่งของ การเงิน แรงงาน และบริการ

การรับรู้ด้านการสนับสนุนทางสังคม หมายถึง กิจกรรมที่สตรีวัยรุ่นรับรู้ว่าได้รับการสนับสนุนจากบุคคลใกล้ชิด เพื่อตอบสนองความต้องการด้านการสนับสนุนทางสังคม 4 ด้าน ประกอบไปด้วยความต้องการด้านอารมณ์ ความต้องการด้านข้อมูลข่าวสาร ความต้องการด้านการประเมินพฤติกรรม และความต้องการด้านวัตถุ สิ่งของ การเงิน แรงงาน และบริการ

พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ หมายถึง การประพฤติปฏิบัติที่สตรีวัยรุ่นแสดงออกต่อตนเองหรือต่อบุคคลอื่นในรูปการกระทำหรือคำพูด ที่ส่งผลให้สตรีวัยรุ่นมีความสัมพันธ์ทางเพศกับเพศตรงข้าม ตั้งแต่อายุยังน้อย และอาจก่อให้เกิดการตั้งครรภ์ตามมา

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

1. ได้ทราบความต้องการด้านการสนับสนุนทางสังคมเพื่อลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของสตรีวัยรุ่น
2. ได้ทราบการรับรู้ด้านการสนับสนุนทางสังคมเพื่อลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของสตรีวัยรุ่น
3. ใช้เป็นแนวทางในการดูแลและให้คำปรึกษาเพื่อลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศแก่สตรีวัยรุ่นของผู้ปกครอง ครูหรืออาจารย์ ผู้บริหารสถานศึกษา และบุคคลในสังคม
4. ใช้เป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอน เพื่อพัฒนาเนื้อหาความรู้เกี่ยวกับเพศศึกษาในกลุ่มวัยรุ่นของสถาบันการศึกษา
5. เป็นแนวทางในการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับสตรีวัยรุ่นในประเด็นที่เกี่ยวข้อง

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ความสัมพันธ์ระหว่างเพศของวัยรุ่นเกิดจากความพร้อมทางด้านร่างกายและจิตใจเกี่ยวกับเรื่องเพศ ที่ส่งผลให้วัยรุ่นมีความสนใจต่อเพศตรงข้าม คิดใฝ่ฝันถึงความสัมพันธ์ทางเพศ และในที่สุดเกิดเพศสัมพันธ์ขึ้น ซึ่งในปัจจุบันวัยรุ่นไทยเริ่มมีเพศสัมพันธ์กันตั้งแต่อายุน้อย และวัยรุ่นชายเริ่มหันมามีเพศสัมพันธ์กับหญิงที่เป็นเพื่อนหรือคู่รักกันมากขึ้น จนทำให้เกิดปัญหาการตั้งครรภ์ไม่พึงปรารถนาหรือไม่พร้อมขึ้น เนื่องมาจากแหล่งสนับสนุนทางสังคมที่สำคัญ ได้แก่ บิดามารดา ครูหรืออาจารย์ และเพื่อน ยังชี้แนะทางการแสดงพฤติกรรมทางเพศไม่เหมาะสมหรือให้การสนับสนุนทางสังคมแก่สตรีวัยรุ่น ไม่เพียงพอ ในการศึกษาจึงสนใจศึกษาความต้องการและการรับรู้ด้านการสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของสตรีวัยรุ่น ซึ่งความต้องการเป็นความปรารถนาบางสิ่งบางอย่างที่มีความจำเป็นเพื่อดำรงไว้ซึ่งความสมดุลของชีวิตทั้งด้านร่างกายและจิตสังคม โดยการสนับสนุนทางสังคมเป็นการตอบสนองความจำเป็นพื้นฐานทางสังคมและเป็นความต้องการของมนุษย์ทุกคน (House, 1981) รวมทั้งสตรีวัยรุ่นด้วย ส่วนการรับรู้เป็นความรู้ ความเข้าใจ และความรู้สึคนึกคิดที่เกิดจากการตีความหรือแปลความจากสิ่งเร้าภายนอกกรอบ ๆ ตัวบุคคล ซึ่งการรับรู้ของบุคคลจะขึ้นอยู่กับปัจจัยต่าง ๆ เช่น ความต้องการ ประสบการณ์ สถานการณ์ และหน้าที่

ความรับผิดชอบ เป็นต้น และถ้าสตรีวัยรุ่นรับรู้ว่าคุณได้รับการสนับสนุนทางสังคมที่เหมาะสม และเพียงพอกับความ ต้องการ จะช่วยให้สตรีวัยรุ่นมีอารมณ์ที่มั่นคง มีการตัดสินใจที่ถูกต้องเหมาะสม และผ่านระยะวิกฤตของชีวิตได้ เนื่องจากได้รับประสบการณ์ที่ดีจากแหล่งสนับสนุนทางสังคม (Cohen & Wills, 1985) และถ้าบุคคลได้รับการสนับสนุนทางสังคมในระดับสูง บุคคลจะเกิดความรู้สึกมีคุณค่าในตนเองและเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปในทางที่ดีได้ (Muhlenkamp & Sayles, 1986; Sarafino, 1990) ซึ่งในการศึกษานี้ใช้แนวคิดการสนับสนุนทางสังคมของเฮาส์ (House, 1981) โดยเฮาส์ให้ความหมายของการสนับสนุนทางสังคมว่าหมายถึง การที่บุคคลรับรู้ว่าได้รับการช่วยเหลือที่แสดงออกถึงความรัก ความห่วงใย การยกย่อง และการให้ ข้อมูลข่าวสาร ตลอดจนวัตถุประสงค์ของ การเงิน และบริการ เพื่อตอบสนองความต้องการต่าง ๆ ของบุคคล ซึ่งเฮาส์แบ่งการสนับสนุนทางสังคมเป็น 4 ด้าน ดังนี้

1. การสนับสนุนทางสังคมด้านอารมณ์ (Emotional support)

เป็นช่วยเหลือทำให้บุคคลทราบว่าได้รับความรัก การเอาใจใส่ดูแล ความเห็นอกเห็นใจ การยอมรับ และเห็นคุณค่า จากแหล่งสนับสนุนทางสังคม เช่น บิดามารดา เพื่อน ครูหรืออาจารย์ และบุคคลใกล้ชิด

2. การสนับสนุนทางสังคมด้านข้อมูลข่าวสาร (Information support)

เป็นการได้รับข้อมูลที่เป็นข้อเท็จจริง ข่าวสาร และคำแนะนำที่จำเป็น รวมทั้งการบอกแนวทางหรือทางเลือกที่สามารถนำไปใช้ในการแก้ปัญหาที่เผชิญอยู่ได้ ช่วยให้บุคคลสามารถปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงหรือเผชิญปัญหาได้และมีแนวทางการปฏิบัติตัวที่เหมาะสม

3. การสนับสนุนทางสังคมด้านการประเมินพฤติกรรม (Appraisal support)

เป็นการให้ข้อมูลย้อนกลับแก่บุคคล ทำให้บุคคลทราบเกี่ยวกับพฤติกรรมของตนเองหรือเปรียบเทียบพฤติกรรมของตนเองกับบุคคลอื่นในสังคม โดยการสนับสนุนทางสังคมด้านการประเมินพฤติกรรม เพื่อให้บุคคลเกิดความมั่นใจและรู้สึกว่าเป็นส่วนหนึ่งของสังคม

4. การสนับสนุนทางสังคมด้านวัตถุประสงค์ของ การเงิน แรงงาน และบริการ (Instrument support)

เป็นการช่วยเหลือเกี่ยวกับการให้สิ่งของ เงินทอง การช่วยเหลือ และการให้บริการ ซึ่งเป็นการช่วยเหลือที่จำเป็นสำหรับบุคคลนั้น

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษานี้เป็นการเปรียบเทียบความต้องการและการรับรู้ด้านการสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของสตรีวัยรุ่น ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในหัวข้อตามลำดับดังนี้

1. ความหมายและความต้องการของวัยรุ่น
2. พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่น
3. ปัจจัยที่ก่อให้เกิดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่น
4. แนวทางการปฏิบัติตัวของวัยรุ่นเพื่อลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ
5. การสนับสนุนทางสังคมเพื่อลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของสตรีวัยรุ่น

ความหมายและความต้องการของวัยรุ่น

ความหมาย

วัยรุ่น (Teenage หรือ Adolescence) เป็นพัฒนาการขั้นหนึ่งของมนุษย์ ที่ร่างกายเริ่มมีการเปลี่ยนแปลงเข้าสู่การเจริญพันธุ์ โดยวัยรุ่นหญิงมีอายุตั้งแต่ 12 ปี เป็นต้นไป ส่วนวัยรุ่นชายมีอายุตั้งแต่ 14 ปี เป็นต้นไป และยังมีการเปลี่ยนแปลงทางจิตใจและสังคม เพื่อเตรียมเข้าสู่ผู้ใหญ่อย่างสมบูรณ์ (Strong, DeVault, Sayd & Yarber, 2002) หรือเป็นวัยที่มีอายุระหว่างความเป็นเด็กและความเป็นผู้ใหญ่ หรือเป็นวัยที่ย่างเข้าสู่ความเป็นหนุ่มสาว และเป็นวัยที่มีการเปลี่ยนแปลงที่มีผลกระทบต่อการเจริญทางด้านต่าง ๆ (สุพัตรา สุภาพ, 2542) สำหรับประเทศตะวันตกถือว่าวัยรุ่นเป็นวัยที่อยู่ในช่วงอายุ 12 ปี จนถึง 22 ปี โดยแบ่งเป็น 2 ระยะ ดังนี้ (Newman & Newman, 1997)

1. วัยรุ่นตอนต้น (Early adolescence) คือผู้ที่มีอายุระหว่าง 12-18 ปี
2. วัยรุ่นตอนปลาย (Later adolescence) คือผู้ที่มีอายุระหว่าง 18-22 ปี

เลลลา โคล (Luella Cole) นักจิตวิทยาชาวอเมริกัน ได้แบ่งวัยรุ่นเป็น 3 ระยะ ดังนี้ (สุชา จันทร์เอม, 2542)

1. วัยรุ่นตอนต้น (Early adolescence) คือเด็กหญิงที่มีอายุระหว่าง 13-15 ปี และเด็กชายมีอายุระหว่าง 15-17 ปี

2. **วัยรุ่นตอนกลาง (Middle adolescence)** คือเด็กหญิงที่มีอายุระหว่าง 15-18 ปี และเด็กชายมีอายุระหว่าง 17-19 ปี

3. **วัยรุ่นตอนปลาย (Late adolescence)** คือเด็กหญิงที่มีอายุระหว่าง 18-21 ปี และเด็กชายมีอายุระหว่าง 19-21 ปี

พรรณพิไล ศรีอาภรณ์ (2537) แบ่งวัยรุ่นออกเป็น 3 ระยะ ดังนี้

1. **วัยรุ่นตอนต้น** คือผู้ที่อยู่ในช่วงอายุระหว่าง 13-15 ปี ปัญหาของวัยรุ่นในระยะนี้จะอยู่ที่ตัวเอง และเป็นวัยที่ต้องการค้นหาตัวเองว่าตัวเองคือใคร

2. **วัยรุ่นตอนกลาง** คือผู้ที่อยู่ในช่วงอายุระหว่าง 16-19 ปี วัยนี้เป็นวัยที่อันตราย และอาจเป็นปัญหามากที่สุดของครอบครัว

3. **วัยรุ่นตอนปลาย** คือผู้ที่อยู่ในช่วงอายุระหว่าง 20-25 ปี วัยรุ่นในระยะนี้จะเริ่มคิดเป็นและพร้อมที่จะพัฒนาไปสู่ความเป็นผู้ใหญ่ได้เป็นอย่างดี

ความต้องการของวัยรุ่น

วัยรุ่นเป็นวัยที่มีความต้องการแตกต่างกันไปตามค่านิยมที่แต่ละบุคคลยึดถือ และการเปลี่ยนแปลงและพัฒนาการในด้านต่าง ๆ ของวัยรุ่น ซึ่งสามารถสรุปความต้องการของวัยรุ่นได้ดังนี้ (พรรณพิไล ศรีอาภรณ์, 2537)

1. **ต้องการความรัก** ซึ่งความรักมีหลายรูปแบบ เช่น ความรักของบิดามารดาและญาติพี่น้อง ความรักเพื่อน ความรักตัวเอง และความรักเพื่อนต่างเพศ ซึ่งความรักในรูปแบบต่าง ๆ นี้เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับบุคคลที่มีพัฒนาการปกติควรจะมี

2. **ต้องการโอกาสทางนันทนาการและความสนุกสนานเพลิดเพลิน** วัยรุ่นต้องการที่จะพัฒนาความสนใจด้านสุนทรียภาพ ศิลปวัฒนธรรม กีฬา ดนตรี การพักผ่อนหย่อนใจและกิจกรรมทางศาสนา ตลอดจนการพัฒนาทัศนคติที่เหมาะสมในการดำรงชีวิตของตนเอง เพื่อความสุขทางใจ และคุณภาพชีวิตของตนเอง

3. **ต้องการเลือกทางเดินชีวิตของตนเองและต้องการความเป็นอิสระ** วัยรุ่นต้องการการเลือกชีวิตอันเป็นแบบอย่างของตนเอง อิสระในการดำรงชีวิต มีชีวิตครอบครัวคู่ครอง และมีความสำเร็จในชีวิตครอบครัว วัยรุ่นจึงมักแสดงออกถึงความเป็นตัวของตัวเอง ไม่ชอบให้ผู้ใหญ่มาก้าวกายในชีวิตของตน หรือไม่ชอบให้ผู้ใหญ่คอยมาช่วยเหลือ

4. **ต้องการได้รับการยกย่องและมีชื่อเสียง** วัยรุ่นเป็นวัยที่อยากให้สังคมยอมรับ หรือชมเชย อยากเด่น อยากดัง

5. **ต้องการโอกาสในการพัฒนาตนเอง** เพื่อให้เกิดความสัมพันธอันดีกับสิ่งแวดล้อมของครอบครัว เพื่อนเพศเดียวกัน หรือเพื่อนต่างเพศ เนื่องจากวัยรุ่นเป็นวัยที่มีอุดมคติสูง และเป็นวัยที่เรียนรู้ทางทฤษฎี แต่ยังไม่เคยสัมผัสกับประสบการณ์จริง วัยรุ่นจึงมักมีความกล้าเสี่ยง มีความเชื่อ

อย่างจริงจัง เป็นวัยที่ชอบวีรบุรุษ (Heroworship) ต้องการแบบอย่างที่ดี ซึ่งผู้ใหญ่ในสังคมจะต้องเป็นแบบอย่างที่ดีงามให้กับวัยรุ่น เพื่อวัยรุ่นจะได้รู้จักปรับพฤติกรรมเกี่ยวกับการสร้างสัมพันธภาพระหว่างบุคคลในสังคม

6. ต้องการมีอนาคตและมีความสำเร็จ วัยรุ่นเป็นวัยที่อยากรับผิดชอบ อยากพึ่งพาตนเอง ฟันถึงจุดมุ่งหมายในอนาคต เช่น อยากเป็นแพทย์ วิศวกร เป็นต้น

7. ต้องการการยอมรับจากผู้ใหญ่ วัยรุ่นต้องการให้ผู้ใหญ่ยอมรับว่ามีความสามารถหรือมีประโยชน์ต่อสังคม ดังนั้นผู้ใหญ่ควรให้วัยรุ่นได้มีส่วนรับผิดชอบในกิจกรรมต่าง ๆ ในฐานะสมาชิกของสังคม จะช่วยให้วัยรุ่นรู้จักความรับผิดชอบ เป็นตัวของตัวเองและช่วยตัวเองได้มากขึ้น

8. ต้องการความปลอดภัยและมั่นคง วัยรุ่นอยากได้หลักประกันว่าจะไม่ถูกลงโทษหรือไม่เป็นที่พอใจของผู้ใหญ่

9. ต้องการด้านโภชนาการ เนื่องจากวัยนี้เป็นช่วงที่ร่างกายเจริญเติบโตอย่างรวดเร็ว และต้องใช้พลังงานมาก วัยนี้จึงต้องการสารอาหารที่มีประโยชน์และมีปริมาณมากอย่างเพียงพอ เพื่อช่วยในการสร้างความเจริญเติบโต ตลอดจนความสมดุลของร่างกาย

10. ต้องการการพักผ่อนและนอนหลับที่เพียงพอ ช่วงวัยรุ่นนี้จะมีกิจกรรมต่าง ๆ ที่น่าสนใจ เช่น กีฬา การร่วมกลุ่มสังสรรค์ จึงเป็นสาเหตุให้วัยรุ่นมีโอกาสพักผ่อนได้น้อยลง

11. ต้องการการเคลื่อนไหวและการออกกำลังกาย เนื่องจากวัยนี้ร่างกายเจริญเติบโตอย่างรวดเร็ว เป็นวัยที่มีความกระฉับกระเฉง ร่างกายจึงควรได้รับการฝึกการเคลื่อนไหว การออกกำลังกาย การเล่นกีฬาต่าง ๆ เพื่อช่วยให้กล้ามเนื้อ กระดูก แขนขา และโสตประสาทสัมผัสต่าง ๆ มีความสัมพันธ์กัน อันช่วยให้การพัฒนารูปทรงที่สมบูรณ์ แข็งแรง ได้สัดส่วน

12. ต้องการทางด้านเพศ วัยนี้มีพัฒนาการทางเพศเจริญขึ้นอย่างรวดเร็ว และปรากฏให้เห็นจากความสนใจในเพศตรงข้ามและความอยากรู้อยากเห็นเกี่ยวกับเรื่องเพศ การที่วัยรุ่นเป็นวันที่มีความรักแบบหลงใหลใฝ่ฝัน เพื่อฝัน และเปลี่ยนแปลงได้ง่าย จึงเป็นวัยที่ต้องการความรู้ความเข้าใจเรื่องเพศอย่างถูกต้อง

พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่น

พฤติกรรมทางเพศเป็นสิ่งที่บุคคลแสดงออกต่อตนเองหรือต่อผู้อื่น ในรูปการกระทำและคำพูดที่สามารถสังเกตได้ พฤติกรรมทางเพศเป็นผลผลิตของสังคมในเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างเพศหรือสัมพันธภาพกับเพศตรงข้าม ซึ่งถูกปลูกฝังผ่านทางครอบครัว โรงเรียน กลุ่มเพื่อน ชุมชน ตลอดจนสื่อมวลชน การสร้างสัมพันธภาพกับเพศตรงข้ามของวัยรุ่นเกิดขึ้นเพื่อเป็นพื้นฐานในการพัฒนาบุคลิกภาพในเพศของตนเอง ส่งเสริมทักษะในการเข้าสังคม และทำให้มีโอกาสเลือกคู่ครอง

ได้อย่างชาญฉลาดต่อไปในอนาคต พฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น โดยทั่วไปจะเริ่มจากความตั้งใจระหว่างเพศตรงข้าม ซึ่งความต้องการระหว่างผู้หญิงกับผู้ชายแบ่งเป็น 3 ขั้นตอน คือ

1. การสร้างมิตรภาพ
2. การเกิดความรัก
3. การมีความสัมพันธ์ทางเพศ

โดยทั่วไปผู้หญิงและผู้ชายจะมีความแตกต่างกันเรื่องพฤติกรรมทางเพศคือ ผู้ชายอาจมีการสร้างมิตรภาพแล้วข้ามไปมีความสัมพันธ์ทางเพศได้ โดยไม่มีความรักเข้ามาเกี่ยวข้องได้ แต่ผู้หญิงต้องเป็นไปตามลำดับขั้นตอน โดยเริ่มจากการสร้างมิตรภาพไปสู่ความรัก และความสนใจที่จะมีความสัมพันธ์เพื่อความรักที่ยั่งยืนและแต่งงานก่อนมีสัมพันธ์ทางเพศ (พรณพิไล ศรีอาภรณ์, 2537)

พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นในปัจจุบันสรุปได้ดังนี้

1. การมีเพศสัมพันธ์ตั้งแต่อายุน้อย จากที่องค์การอนามัยโลกได้รายงานพฤติกรรมของวัยรุ่นในประเทศไทย ในปี ค.ศ. 1997 พบว่า อายุเฉลี่ยของวัยรุ่นชายที่มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรก คือ 16.6 ปี และวัยรุ่นหญิง คือ 17.6 ปี (WHO, 1997) ในปัจจุบันมีข้อมูลเชิงประจักษ์ที่พบว่า วัยรุ่นไทยมีแนวโน้มที่จะมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกเร็วขึ้น อายุเฉลี่ยของการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นอยู่ระหว่าง 15-18 ปี และสัดส่วนของวัยรุ่นที่มีเพศสัมพันธ์ตั้งแต่เริ่มเข้าสู่วัยรุ่น (11-12 ปี) และมีแนวโน้มว่ามีจำนวนมากขึ้น ซึ่งการมีเพศสัมพันธ์ตั้งแต่อายุน้อยจะมีผลต่อพฤติกรรมทางเพศตามมาคือ การมีเพศสัมพันธ์ที่เป็นไปตามความพึงพอใจทางเพศ โดยไม่คำนึงถึงความรักและความรับผิดชอบ หรือเรียกว่า ความสำส่อนทางเพศ (Sexual promiscuity) และยังมีผลทำให้เกิดเพศพาณิชย์ (Comercial sex) ซึ่งมีผลต่อสถาบันครอบครัวต่อไปในอนาคต (ขงยุทธ วงศ์ภิรมสาด์, 2547) และจากผลการสำรวจของสถาบันครอบครัวไทยและการทบทวนวรรณกรรมของคณะสาธารณสุขศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล พบว่า อายุของการเริ่มมีเพศสัมพันธ์ของเด็กไทยมีแนวโน้มลดลงทุกปี จากอายุ 16-17 ปี มาเป็นอายุ 9-10 ปี (วารุณี พองแก้ว, 2547)

สำหรับวัยรุ่นในต่างประเทศก็มีแนวโน้มที่จะมีเพศสัมพันธ์กันเร็วขึ้นและจำนวนมากขึ้น จากการศึกษาพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นในประเทศนิวซีแลนด์ พบว่า อายุเฉลี่ยของการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกของสตรี คือ 16 ปี และร้อยละ 70 ของสตรีมีเพศสัมพันธ์ก่อนอายุ 16 ปี (Dickson, Paul, Herbison & Silva, 1998) จากการศึกษาพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นที่มีอายุระหว่าง 12-21 ปี และกำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนของประเทศไนจีเรีย พบว่า นักเรียนร้อยละ 34 เคยมีเพศสัมพันธ์มาก่อน (Slap, Lot, Huang, Daniyam, Zink & Succop, 2003) และจากการศึกษาพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นในประเทศเดนมาร์ก พบว่า ในปี ค.ศ. 2001 สตรีวัยรุ่นมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกก่อนอายุ 16 ปี ร้อยละ 42 (Kangas, Andersen, McGarrigle & Ostergaard, 2004)

2. การมีเพศสัมพันธ์ที่ก่อให้เกิดการตั้งครรภ์ไม่พึงปรารถนาและโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ รวมทั้งโรคเอดส์ด้วย จากการศึกษาในสหรัฐอเมริกา พบว่า ประมาณร้อยละ 22 ของสตรีวัยรุ่นเกิดการตั้งครรภ์ไม่พึงปรารถนาจากการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรก (Strong, DeVault, Sayd & Yarber, 2002) โดยร้อยละ 56 จะตั้งครรภ์ต่อไปจนกระทั่งคลอด ร้อยละ 30 จะทำแท้ง และร้อยละ 14 จะเกิดการแท้ง (Alan Guttmacher Institute, 1999 cited in Strong, DeVault, Sayd & Yarber; 2002)

ในปัจจุบันวัยรุ่นจะให้ความสนใจและต้องการทราบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับเรื่องเพศเป็นอย่างมาก ประกอบกับมีการหลั่งไหลของวัฒนธรรมตะวันตกที่เข้ามาในสังคมไทย ทำให้รูปแบบการดำเนินชีวิตมีการเปลี่ยนแปลงไป ผู้ชายและผู้หญิงมีอิสระในการติดต่อคบหากันมากขึ้น รวมทั้งการมีสถานเริงรมย์หรือสถานบันเทิงในรูปแบบใหม่ๆ ที่ส่งเสริมความใกล้ชิดและความสัมพันธ์ระหว่างผู้ชายและผู้หญิง รวมทั้งสื่อมวลชนแขนงต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นวิทยุ หนังสือ ภาพยนตร์ โทรทัศน์ วีซีดี อินเทอร์เน็ต ที่เผยแพร่ในเรื่องของความรัก ความใคร่ การมีคู่รัก ความสนุกสนานในการมีคู่รัก คู่ควง มีการแสดงออกถึงความใกล้ชิดสนิทสนมระหว่างผู้ชายและผู้หญิงมากขึ้น และการแสดงออกทางเพศที่เป็นการรักนวลสงวนตัวน้อยลง การที่วัยรุ่นได้เห็นแบบอย่างตามกระแสอาธรรม์และสังคมเหล่านี้ ย่อมมีผลต่อพฤติกรรมทางเพศและผลักดันให้มีเพศสัมพันธ์กันได้ (จันทร์วิภา คิลกสัมพันธ์, 2543) และโดยเฉพาะสตรีวัยรุ่นที่เติบโตจากครอบครัวที่ขาดความอบอุ่นและขาดการดูแล การเอาใจใส่ จะมีแนวโน้มถูกชักจูงไปในทางที่ไม่ดี ขาดความยับยั้งชั่งใจปล่อยให้ไปตามธรรมชาติ ลืมคิดถึงความพร้อมของตนเองด้านเศรษฐกิจ สังคม และความรับผิดชอบ ทำให้เกิดปัญหาตามมา คือ การตั้งครรภ์ไม่พึงปรารถนา และเกิดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ รวมทั้งโรคเอดส์

ปัจจัยที่ก่อให้เกิดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่น

การพิจารณาปัจจัยที่ก่อให้เกิดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นควรพิจารณาแบบองค์รวม (Holistic) โดยพิจารณาองค์ประกอบด้านจิตสังคม (Biopsychosocial perspective) ซึ่งประกอบด้วยองค์ประกอบด้านร่างกาย จิตใจ และสังคม สอดคล้องกับการศึกษาพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นที่พบว่า ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่น คือ ปัจจัยทางชีววิทยา ปัจจัยทางสังคม และกระบวนการคิดของบุคคลในสังคม (Brook-Gunn & Furstenberg, 1989) จากการศึกษาของขวัญชนก ศิริวัฒนกาญจน์ (2541) พบว่า ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการร่วมเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่ อายุ ความรู้เรื่องโรคเอดส์ ทักษะคิดต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรส ที่พักอาศัย ความมีอิสระในการออกจากที่พักอาศัย การมีคู่รัก การดื่มสุรา การใช้สื่อปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศ การมีเพื่อนสนิทที่เข้าร่วมเพศ สถานภาพสมรสของบิดามารดา และการได้รับคำปรึกษาปัญหาจากครอบครัว และจากการศึกษาของรุ่งรัตน์ ศรีสุริยเวสน์ และพรนภา หอมสินธุ์ (2539) พบว่า

นักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงมีประสบการณ์การเรียนรู้เรื่องเพศแตกต่างกัน ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเพศสัมพันธ์ของนักศึกษา คือ เพศ ประสบการณ์การเรียนรู้เรื่องเพศ เจตคติเกี่ยวกับเรื่องเพศ และการยอมรับคำสั่งสอนเกี่ยวกับเรื่องเพศ โดยปัจจัยที่เกี่ยวกับประสบการณ์การเรียนรู้เรื่องเพศและเจตคติเกี่ยวกับเรื่องเพศสามารถอธิบายพฤติกรรมเพศสัมพันธ์ได้ สอดคล้องกับการศึกษาของสมอลและลูสเตอร์ (Small & Luster, 1994 cited in Strong, DeVault, Sayd & Yarber, 2002) พบว่า ตัวทำนายพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่น เช่น การดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ การคบเพื่อนชายหรือเพื่อนหญิง การไม่ติดตามดูแลของบิดามารดา และค่านิยมเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ของบิดามารดาที่วัยรุ่นได้รับ ดังนั้นจึงสรุปปัจจัยที่ก่อให้เกิดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่น ดังนี้

1. ปัจจัยด้านชีววิทยา (Biological factor) เป็นปัจจัยที่สำคัญและมีผลต่อการเปลี่ยนแปลงด้านพฤติกรรมของบุคคลอย่างมากตามกระบวนการธรรมชาติของมนุษย์ โดยปัจจัยด้านชีววิทยาที่มีผลต่อพฤติกรรมของวัยรุ่นมีดังนี้

1.1 อายุ เป็นปัจจัยที่มีผลต่อการเจริญเติบโตและการพัฒนาการของวัยรุ่น เมื่อวัยรุ่นมีอายุมากขึ้นจะมีแรงขับทางเพศ (Sex drive) ที่มีส่วนผลักดันให้วัยรุ่นเกิดพฤติกรรมหรือความสัมพันธ์ระหว่างเพศมากขึ้น โดยวัยรุ่นชายและวัยรุ่นหญิงจะเริ่มจับคู่กันเมื่ออายุประมาณ 16-17 ปี หรือมากกว่า (สุชา จันทน์เอม, 2542) จากการศึกษาของนิ่มอนงค์ งามประภาส (2543) พบว่า อายุมัชฌิมฐานที่มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกของชายไทย (ภาพรวมประเทศ) คือ 17 ปี โดยในช่วง 10 ปีสุดท้ายพบว่าชายไทยส่วนใหญ่มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกกับเพื่อนสนิท และยังมีการศึกษา พบว่า อายุเฉลี่ยของการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นอยู่ระหว่าง 15-18 ปี โดยสัดส่วนของวัยรุ่นที่มีเพศสัมพันธ์ตั้งแต่เริ่มเข้าสู่วัยรุ่น (11-12 ปี) มีแนวโน้มสูงขึ้น (ยงยุทธ วงศ์ภิรมสาคณ์, 2547) นอกจากนี้ในประเทศตะวันตกพบว่า วัยรุ่นที่มีอายุระหว่าง 16-18 ปี มีอัตราการสูบบุหรี่ ดื่มสุรา และใช้สารเสพติดสูงมาก ปัจจัยเหล่านี้มีผลให้วัยรุ่นมีเพศสัมพันธ์กัน และเป็นสาเหตุให้เกิดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์และโรคเอดส์ จนเป็นสาเหตุของการเสียชีวิตในอันดับที่ 6 ของวัยรุ่นที่มีอายุระหว่าง 15-24 ปี (Newman & Newman, 1997)

1.2 เพศ เด็กหญิงจะมีการเจริญเติบโตเร็วกว่าเด็กชาย โดยเฉพาะระยะวัยรุ่นตอนต้นและตอนกลาง (สุชา จันทน์เอม, 2542) ซึ่งการเข้าสู่วัยรุ่นเร็วของเด็กหญิงจะมีผลต่อความต้องการทางเพศและผลักดันให้วัยรุ่นหญิงเกิดพฤติกรรมหรือความสัมพันธ์ระหว่างเพศเร็วขึ้น จากการศึกษาของจามรี ศรีรัตนบัลล์ (2543) พบว่า นักเรียนชายมีคะแนนเจตคติทางบวกต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสสูงกว่านักเรียนหญิงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยคะแนนเจตคติทางบวกต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสของเพศชายสูงขึ้นตามระดับชั้นเรียนที่สูงขึ้น ส่วนคะแนนเจตคติทางบวกต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสของเพศหญิงต่ำลงตามระดับชั้นเรียนที่สูงขึ้น

1.3 วุฒิภาวะ เป็นปัจจัยที่มีความสำคัญในการพัฒนาทุก ๆ ด้านของมนุษย์ โดยวุฒิภาวะหมายถึง ภาวะการเจริญเติบโตเต็มที่ถึงขีดสุดในด้านต่าง ๆ เช่น วุฒิภาวะทางกาย วุฒิภาวะทางอารมณ์ วุฒิภาวะทางเพศ และวุฒิภาวะทางสังคม ถ้าวุฒิภาวะเปลี่ยนแปลงเข้าสู่วัยรุ่นเร็วหรือช้าเกินไป จะมีผลต่อการปรับตัวมากกว่าบุคคลที่เข้าสู่วุฒิภาวะตามเกณฑ์ปกติ โดยเฉพาะวุฒิภาวะทางเพศ ซึ่งเป็นตัวเร่งให้วัยรุ่นมีความสนใจเพศตรงข้าม วัยรุ่นที่เข้าสู่วุฒิภาวะทางเพศเร็ว ย่อมต้องการมีความสัมพันธ์ระหว่างเพศก่อนผู้ที่เข้าสู่วุฒิภาวะทางเพศช้า

2. ปัจจัยด้านจิตสังคม (Psychosocial factor) ในแต่ละบุคคลจะพบกับภาวะวิกฤตทางจิตใจ เนื่องมาจากการมีปฏิสัมพันธ์ในสังคมแตกต่างกันไป ซึ่งถ้าบุคคลนั้นไม่สามารถปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงได้ อาจทำให้เกิดความล้มเหลวในการดำรงชีวิตในสังคม โดยเฉพาะในวัยรุ่นที่กำลังค้นหาความต้องการของตนเอง จากการศึกษาของปวีณา สายสูง (2541) พบว่า การเกิดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวข้องหรือสัมพันธ์กับปัจจัยทางด้านจิตสังคมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P < 0.01$) ได้แก่ แหล่งบันเทิงเรีงรมย์ สิ่งพิมพ์ และสื่อกระตุ้นทางเพศ โดยเฉพาะสื่อวิทัศน์ที่กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 60.7 และยอมรับว่าเป็นสื่อกระตุ้นความรู้สึทางเพศได้มากที่สุด นอกจากนี้รายได้ของครอบครัว อิทธิพลจากการชักจูงของเพื่อนหรือคนรัก ส่งผลต่อการตัดสินใจเข้าไปเที่ยวในแหล่งบันเทิงเรีงรมย์ หรือได้รับการชักนำให้มีเพศสัมพันธ์ในกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งปัจจัยด้านจิตสังคมที่มีผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ได้แก่

2.1 ปัจจัยด้านสังคม ประกอบด้วยสถานที่พักอาศัย แหล่งบันเทิงเรีงรมย์ สิ่งพิมพ์และสื่อต่าง ๆ ที่กระตุ้นความรู้สึทางเพศ

2.1.1 สถานที่พักอาศัย วัยรุ่นหลายคนเมื่อโตขึ้นหรือเรียนในระดับสูงขึ้นไป ทำให้ไม่ได้พักอาศัยอยู่กับบิดา มารดา หรือผู้ปกครอง จึงไม่มีผู้คอยดูแลเอาใจใส่ และส่งผลให้มีโอกาสเกิดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศได้ง่าย

2.1.2 แหล่งบันเทิงเรีงรมย์ ในปัจจุบันสิ่งแวดล้อมรอบ ๆ ตัวมีอิทธิพลเหนือจิตใจและอารมณ์ของวัยรุ่น ซึ่งในปัจจุบันแหล่งบันเทิงเรีงรมย์มีแนวโน้มมากขึ้นเรื่อย ๆ ทำให้วัยรุ่นที่อยากรู้ อยากรูเห็น และอยากรูทดลองอะไรใหม่ ๆ ตัดสินใจเข้าไปในแหล่งบันเทิงเรีงรมย์และก่อให้เกิดพฤติกรรมทางเพศที่ไม่ถูกต้อง

2.1.3 สิ่งพิมพ์และสื่อต่าง ๆ ที่กระตุ้นความรู้สึทางเพศ เนื่องจากปัจจุบันเป็นยุคข้อมูลข่าวสาร สื่อจึงมีอิทธิพลอย่างยิ่งต่อพฤติกรรมของวัยรุ่น ซึ่งสื่อหลายชนิดในปัจจุบันยังมีการนำเสนอข้อมูลข่าวสารที่มีลักษณะเชิงสร้างสรรค์น้อย และส่งผลต่อการแสดงพฤติกรรมไม่เหมาะสมของบุคคลที่บริโภคสื่อ โดยเฉพาะกลุ่มวัยรุ่นที่ไวต่อการรับรู้และมีความสามารถในการกลั่นกรองข้อมูลยังไม่ดีพอ นอกจากนี้ยังมีสื่อบางสื่อที่มีลักษณะยั่วยุและกระตุ้นความต้องการทางเพศ เช่น หนังสือเปลือย นิตยสารประเภทปลูกใจ หนังสือการ์ตูน วีดีโอ วีซีดี และอินเทอร์เน็ต เป็นต้น

2.2 ปัจจัยด้านครอบครัว ครอบครัวเป็นสถาบันที่มีอิทธิพลอย่างมากต่อการส่งเสริมพัฒนาการของวัยรุ่น ประกอบด้วย

2.2.1 ความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในครอบครัว ถ้าภายในครอบครัวบิดามารดาเข้าใจความต้องการของวัยรุ่น และปรับตัวให้อยู่ในภาวะที่เหมาะสม จะทำให้ความสัมพันธ์ในครอบครัวอยู่ในทางที่ดี และส่งผลให้วัยรุ่นสามารถปรับตัวอยู่ในสังคมได้อย่างมั่นคง และแสดงพฤติกรรมอย่างเหมาะสม รวมทั้งเรื่องพฤติกรรมทางเพศด้วย

2.2.2 ฐานะทางเศรษฐกิจ เงินเป็นปัจจัยสำคัญอย่างหนึ่งที่ทำให้วัยรุ่นสามารถไปเที่ยวในสถานเริงรมย์หรือสถานบันเทิงต่าง ๆ ได้ ซึ่งการไปเที่ยวในสถานเริงรมย์อาจนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์หรือมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

2.3 ปัจจัยด้านกลุ่มที่มีอิทธิพล ธรรมชาติของวัยรุ่นต้องการมีความสัมพันธ์กับเพื่อน รุ่นเดียวกันมากกว่าบุคคลในวัยอื่น ๆ การรวมกลุ่มของวัยรุ่นจะมีอิทธิพลต่อการแสดงบทบาทต่าง ๆ รวมทั้งพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ด้วย

2.3.1 กลุ่มเพื่อน วัยรุ่นจะมีความผูกพันและต้องการการยอมรับจากกลุ่มเพื่อน การคบเพื่อนจึงมีอิทธิพลต่อการครองตนของวัยรุ่น โดยถ้าคบเพื่อนดี เพื่อนจะชักนำให้หาประสบการณ์ในทางสร้างสรรค์และพัฒนา ในทางตรงกันข้ามถ้าเลือกคบเพื่อนไม่ดี มีแนวโน้มจะถูกชักจูงให้มีพฤติกรรมเสี่ยงต่าง ๆ รวมทั้งเรื่องเพศด้วย และจากการศึกษาของกุหลาบ รัตนสังขธรรม และคณะ (2541) พบว่า ในวิทยาลัยมีนักศึกษาจับคู่เป็นแฟนกันหลายคู่ และคิดว่าหลายคู่มีความสัมพันธ์กันเกินความเป็นเพื่อนและมีเพศสัมพันธ์กัน โดยได้ตัวอย่างจากรุ่นพี่และโอกาสอำนวยเพราะเช่าบ้านอยู่เป็นอิสระ และเคยมีกรณีตั้งห้องเกือบทุกวิทยาลัย โดยบางส่วนทำแท้ง บางส่วนลาออกจากวิทยาลัย บางคนทำแท้งแล้วไปมีแฟนใหม่ และบางส่วนลาคลอดและกลับมาศึกษาต่อ ซึ่งนักศึกษาที่มีเพศสัมพันธ์กัน ส่วนมากเพื่อนจะรู้และยอมรับ ไม่มีการล้อเลียน และเพื่อนชายจะไม่จับนักศึกษาหญิงที่มีเพศสัมพันธ์หรือเป็นแฟนกับเพื่อน

2.3.2 คู่รัก โดยทั่วไปในช่วงวัยรุ่นจะเป็นช่วงที่เริ่มสนใจเพศตรงข้าม ต้องการมิตรภาพ ความรัก และความเป็นอิสระจากบิดามารดา ทำให้วัยรุ่นเริ่มมองหาเพศตรงข้ามที่ถูกต้อง เพื่อสนองความสนใจ อันไปสู่ความรักเพศตรงข้าม และการแต่งงาน ซึ่งในปัจจุบันวัยรุ่นมีแนวโน้มมีเพศสัมพันธ์กันก่อนแต่งงานมากขึ้น จากการศึกษาของ Ferinawaty (1995) พบว่า นักเรียนชายเคยมีเพศสัมพันธ์ ร้อยละ 29.40 โดยอายุที่มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกมากที่สุด คือ ช่วงอายุ 18-19 ปี คิดเป็นร้อยละ 45.80 และบุคคลแรกที่เคยมีเพศสัมพันธ์ด้วยคือคู่รัก และจากการศึกษาของนิมิตร มั่งมีทรัพย์ (2541) พบว่า ปัจจัยด้านค่านิยมและบรรทัดฐานสังคมที่ดำรงความไม่เสมอภาคในความสัมพันธ์ชายหญิง การเปลี่ยนแปลงของสังคมไทยที่ทำให้วัยรุ่นชายและหญิงดำรงชีวิตอย่างมีอิสระมากขึ้นเป็นเงื่อนไขนำไปสู่การสร้างความสัมพันธ์กับเพศตรงข้าม โดยเฉพาะบรรทัดฐานที่สังคมกำหนดผู้หญิง

มีความสัมพันธ์ด้วยความรักความจริงใจ และการขัดเกลาทางสังคมที่ทำให้ผู้ชายมีอิสระในเรื่องเพศ ส่งผลให้วัยรุ่นชายและวัยรุ่นหญิงขาดความรู้ความเข้าใจ โดยสมบูรณ์เกี่ยวกับเรื่องเพศและความสัมพันธ์ระหว่างเพศ ทำให้วัยรุ่นผู้หญิงมีโอกาสเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์กับคู่อีกก่อนแต่งงาน ด้วยความรักความรู้เท่าไม่ถึงการณ์และนำไปสู่การเอาใจเขามาใส่ใจเราโดยไม่รับผิดชอบ กระบวนการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างเพศที่นำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานล้วนเป็นผลมาจากสภาพความกดดันหลายปัจจัย ทั้งปัจจัยด้านความคิด ความรู้สึทางเพศ เศรษฐกิจสังคม การศึกษา ประสบการณ์ส่วนตัวที่หล่อหลอมขัดเกลาและกดดันให้เกิดการเลือกคู่สัมพันธ์ การติดต่อสัมพันธ์ และการสร้างสัมพันธ์กับเพศตรงข้าม

แนวทางการปฏิบัติตัวเพื่อลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่น

วัยรุ่นเป็นบุคคลที่กำลังอยู่ในวัยเจริญเติบโตและเป็นระยะหัวเลี้ยวหัวต่อของชีวิต ซึ่งทำให้บิดา มารดา หรือผู้ปกครองเป็นห่วงเป็นใยเด็กในวัยรุ่นมาก โดยเฉพาะเรื่องพฤติกรรมทางเพศของสตรีวัยรุ่น ซึ่งสุชาติ โสมประยูร และคณะ (2546) ได้เสนอแนะการปฏิบัติตนสำหรับวัยรุ่นเกี่ยวกับเรื่องเพศไว้ ดังนี้

1. ตั้งจุดมุ่งหมายในชีวิตให้ถูกต้องและเหมาะสม จุดมุ่งหมายในชีวิตของคนเราเป็นสิ่งที่สำคัญสำหรับการดำเนินชีวิต วัยรุ่นเป็นวัยที่ต้องการความเป็นอิสระ มีจินตนาการ และแนวคิดใหม่ ๆ ทำให้ต้องการตั้งจุดมุ่งหมายของชีวิตของตนเอง ซึ่งวัยรุ่นควรมีการตั้งจุดมุ่งหมายของชีวิตให้ถูกต้องเหมาะสม โดยใช้ความรู้และประสบการณ์ รวมทั้งคำแนะนำจากผู้ใหญ่
2. สำนึกในหน้าที่และความรับผิดชอบของตน การที่วัยรุ่นรู้จักหน้าที่และความรับผิดชอบของตนเอง จะทำให้การดำเนินชีวิตของเขาเป็นไปอย่างราบรื่น และมีระเบียบในทุก ๆ ด้าน รวมทั้งการปฏิบัติตัวในเรื่องเพศด้วย
3. ควรศึกษาถึงการเปลี่ยนแปลงของร่างกายและจิตใจในวัยรุ่น วัยรุ่นควรศึกษาให้เข้าใจด้วยการปรึกษาหารือกับผู้ใหญ่หรือครูอาจารย์
4. พยายามตัดความกังวลต่าง ๆ อันเนื่องมาจากการเปลี่ยนแปลงเหล่านี้ ความวิตกกังวลใจต่าง ๆ จะทำให้เกิดความทุกข์และมองโลกในแง่ไม่ดี เด็กวัยรุ่นควรได้รับคำอธิบาย และคำแนะนำรวมทั้งบอกแนวทางในการปฏิบัติตนเพื่อแก้ไขให้ถูกต้องและเหมาะสม
5. ควรมีสุขปฏิบัติที่ดีเกี่ยวกับอวัยวะสืบพันธุ์ เนื่องจากการเจริญเติบโตทางเพศในวันรุ่นนั้นสมบูรณ์ขึ้นและพร้อมที่จะสืบพันธุ์หรือให้กำเนิดทารก จำเป็นต้องมีการดูแลเอาใจใส่เป็นพิเศษ โดยเฉพาะเพศหญิง เพราะโครงสร้างและการทำงานของอวัยวะเพศมีความสลับซับซ้อนมากกว่าเพศชาย

6. พยายามรักษาสุขภาพร่างกายและจิตใจให้สมบูรณ์อยู่เสมอ ความเป็นผู้มีสุขภาพดีมีผลต่อความผาสุกและความสามารถในการแก้ปัญหาหรืออุปสรรคต่าง ๆ ของเด็กวัยรุ่น

7. การคบเพื่อนต่างเพศเป็นสิ่งที่ดี แต่ต้องอยู่ภายในขอบเขตที่เหมาะสมและอย่าถือเป็นเรื่องจริงจังเกินไป วัยรุ่นต้องพิจารณาความเหมาะสมของตนว่าจะคบเพื่อนต่างเพศในฐานะเพื่อนหรือในฐานะแฟนหรือคู่รัก โดยคำนึงถึงจุดมุ่งหมายในชีวิต หน้าที่และความรับผิดชอบของตนเป็นสำคัญ

8. เมื่อมีปัญหาหรืออุปสรรคใด ๆ เกี่ยวกับเรื่องเพศควรรีบปรึกษาหาหรือผู้ใหญ่ เช่น บิดามารดา ครูหรืออาจารย์ และญาติพี่น้อง เป็นต้น ซึ่งผู้ใหญ่เหล่านี้จะยินดีช่วยเหลือด้วยความเต็มใจและปรารถนาดีที่จะช่วยให้เด็กวัยรุ่นประสบความสำเร็จในการปรับตัว

9. ควรเข้าร่วมกิจกรรมนันทนาการต่าง ๆ หรือทำงานอดิเรกที่ตนถนัดและสนใจ การทำกิจกรรมนันทนาการและการพักผ่อนหย่อนใจเป็นสิ่งจำเป็นอย่างหนึ่งในการดำรงชีวิต ที่มีผลให้บุคคลมีสุขภาพจิตดีและช่วยเบี่ยงเบนอารมณ์ทางเพศ

การสนับสนุนทางสังคมเพื่อลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของสตรีวัยรุ่น

ปัจจุบันปัญหาเกี่ยวกับเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นมีเพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ จากอัตราเพิ่มของการเคยผ่านประสบการณ์ในการมีเพศสัมพันธ์ที่เพิ่มมากขึ้นของวัยรุ่น ซึ่งนำไปสู่การตั้งครรภ์ที่ไม่พึงปรารถนา การทำแท้ง และโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์มากขึ้น จึงเป็นสิ่งสำคัญที่บิดาและมารดา ครูหรืออาจารย์ รวมทั้งบุคคลในชุมชน ควรทราบแนวทางแก้ไขปัญหาที่ถูกต้องเหมาะสมตามความต้องการของวัยรุ่น เพื่อให้วัยรุ่นได้เรียนรู้เพื่อให้เกิดการยั้งคิด มีความเข้าใจ มีพฤติกรรมไปในทางที่ถูกที่ควร และเป็นการป้องกันไม่ให้วัยรุ่นต้องรับภาระอันหนักเรื่องเพศและความรับผิดชอบในการเป็นบิดามารดาก่อนวัยอันควร

ความหมายของการสนับสนุนทางสังคม

เฮาส์ (House, 1981) ให้ความหมายของการสนับสนุนทางสังคมว่า หมายถึง การรับรู้ของบุคคลว่าได้รับการช่วยเหลือที่แสดงออกถึงความรัก ความห่วงใย การยกย่อง การให้ข้อมูลข่าวสาร ตลอดจนวัตถุ สิ่งของ การเงิน และบริการ เพื่อตอบสนองความต้องการต่าง ๆ ของบุคคล

ทอยส์ (Thoits, 1986) ให้ความหมายการสนับสนุนทางสังคมว่า หมายถึง การที่บุคคลในเครือข่ายของสังคมได้รับความช่วยเหลือด้านอารมณ์ สิ่งของหรือข้อมูล ซึ่งเป็นการสนับสนุนที่ช่วยให้บุคคลสามารถเผชิญกับความเครียด มีการตอบสนองต่อความเจ็บป่วยและความเครียดได้ในระยะเวลาที่รวดเร็วขึ้น

เพนเดอร์ (Pender, 1996) ให้ความหมายของการสนับสนุนทางสังคมว่า หมายถึง การที่บุคคลรู้สึกถึงความเป็นเจ้าของ การได้รับการยอมรับ ได้รับการรัก ได้รับการยกย่องนับถือ รู้สึกมีคุณค่าในตนเอง และเป็นที่ต้องการของบุคคลอื่น ซึ่งกลุ่มคนในระบบของสังคมนั้นเป็นผู้ให้การสนับสนุนด้านจิตใจ อารมณ์ วัสดุอุปกรณ์ ข้อมูลข่าวสาร และคำแนะนำ อันจะทำให้บุคคลนั้นสามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างเหมาะสม

ดังนั้นอาจสรุปได้ว่า การสนับสนุนทางสังคมหมายถึง การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคล เพื่อให้เกิดความรู้สึกพึงพอใจ เกิดความไว้วางใจ การยอมรับ รวมทั้งการได้รับการสนับสนุนด้านอารมณ์ ด้านข้อมูลข่าวสาร ด้านประเมินพฤติกรรมและด้านวัตถุ สิ่งของ การเงิน และบริการ การได้รับการสนับสนุนทางสังคมเป็นแหล่งประโยชน์สำคัญในการเผชิญความเครียด ช่วยให้บุคคลจัดการกับปัญหา และดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างเหมาะสม

ชนิดของการสนับสนุนทางสังคม

การสนับสนุนทางสังคมเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้บุคคลรับรู้ว่าจะได้รับการช่วยเหลือและตอบสนองความต้องการในด้านต่าง ๆ ด้วยพฤติกรรมที่แสดงออกถึงความรัก ความห่วงใย และการยกย่อง ซึ่งบุคคลจะได้รับการสนับสนุนทางสังคมจากแหล่งที่ทำให้การสนับสนุนทางสังคมที่สำคัญ 2 กลุ่ม คือ (House, 1981)

1. แหล่งสนับสนุนทางสังคมที่ได้จากบุคคลที่มีความสัมพันธ์กันอย่างไม่เป็นทางการ เช่น บิดา มารดา บุคคลในครอบครัว เพื่อน คู่สมรส คนคุ้นเคย และผู้ร่วมงาน

2. แหล่งสนับสนุนทางสังคมที่ได้จากบุคคลที่มีความสัมพันธ์กันอย่างเป็นทางการ เช่น บุคลากรในวิชาชีพ

และเฮาส์ยังแบ่งชนิดของการสนับสนุนทางสังคมเป็น 4 ด้าน ดังนี้ (House, 1981)

1. การสนับสนุนทางสังคมด้านอารมณ์ (Emotional support) เป็นการช่วยเหลือที่ทำให้บุคคลทราบว่าได้รับความรัก การเอาใจใส่ดูแล ความเห็นอกเห็นใจ การยอมรับ และเห็นคุณค่า จากแหล่งสนับสนุนทางสังคม เช่น บิดามารดา บุคคลในครอบครัว เพื่อน ครู และบุคคลใกล้ชิด

2. การสนับสนุนทางสังคมด้านข้อมูลข่าวสาร (Information support) เป็นการได้รับข้อมูลที่เป็นข้อเท็จจริง ข่าวสาร และคำแนะนำที่จำเป็น รวมทั้งการบอกแนวทางหรือทางเลือกที่สามารถนำไปใช้ในการแก้ปัญหาที่เผชิญอยู่ได้ ช่วยให้บุคคลสามารถปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงหรือเผชิญปัญหาได้และมีแนวทางการปฏิบัติตัวที่เหมาะสม

3. การสนับสนุนทางสังคมด้านการประเมินพฤติกรรม (Appraisal support) เป็นการให้ข้อมูลย้อนกลับแก่บุคคล ทำให้บุคคลทราบเกี่ยวกับพฤติกรรมของตนเอง หรือเป็นการเปรียบเทียบ

พฤติกรรมของตนเองกับบุคคลอื่นในสังคม โดยการสนับสนุนทางสังคมด้านการประเมินพฤติกรรม เพื่อให้บุคคลเกิดความมั่นใจและรู้สึกว่าเป็นส่วนหนึ่งของสังคม

4. การสนับสนุนทางสังคมด้านวัตถุ สิ่งของ การเงิน แรงงาน และบริการ (Instrument support) เป็นการช่วยเหลือเกี่ยวกับการให้สิ่งของ เงินทอง การช่วยเหลือ และการให้บริการ ซึ่งเป็น การช่วยเหลือที่จำเป็นสำหรับบุคคลนั้น

บทบาทของแหล่งสนับสนุนทางสังคมที่มีต่อวัยรุ่น

แหล่งสนับสนุนทางสังคมที่มีผลต่อวัยรุ่น ได้แก่ บิดา มารดา ครูหรืออาจารย์ และญาติ เป็นต้น ควรมีบทบาทที่จะช่วยวัยรุ่นดังนี้ (สุพัตรา สุภาพ, 2542)

1. การยอมรับ เป็นการยอมรับความคิดเห็นที่เป็นเหตุเป็นผลหรือเป็นประโยชน์ รวมทั้ง ควรยอมรับความจริงที่เสนอขึ้นมา และตอบอย่างมีเหตุผล
2. การเข้าใกล้กลุ่ม ยอมให้มีการพบปะสังสรรค์กับเพื่อนหรือกลุ่มตามสมควร ถ้าไม่เป็นการชักนำไปในทางที่เสียหายโดยไม่เข้มงวดนัก
3. เรื่องเพศและเรื่องเพื่อนต่างเพศ ไม่ควรปิดบังเรื่องเพศ ควรสอนความรู้เรื่องเพศตามความเป็นจริงให้เห็นเป็นเรื่องปกติธรรมดา โดยไม่ใช่เป็นการสอนแบบขั้วๆ ส่วนเรื่องเพื่อนต่างเพศ ควรยอมรับให้คบหาสมาคม ถ้าไม่เป็นการเสียหายอะไร อย่างน้อยหนุ่มสาวจะได้รู้จักกับคนที่ต่างไปจากตนเอง ดีกว่าให้เป็นการซ่อนเร้นหลังผู้ใหญ่
4. การให้คำแนะนำที่ถูกต้อง ซึ่งสามารถทำได้ทั้งทางตรงและทางอ้อมคือ ทางตรงโดยการ สอนด้วยวาจา และทางอ้อม โดยการเป็นแบบอย่างที่ดี
5. ให้เสรีภาพตามควรแก่วัย แต่ไม่ควรปล่อยจนเหลือเกิน ซึ่งจะเป็นการทำลายวัยรุ่นเอง และในขณะเดียวกันก็ไม่จำกัดจนมากเกินไป
6. ให้รู้จักสิทธิหน้าที่ โดยให้รู้ว่าสิ่งใดที่เป็นประโยชน์ต่อสังคมโดยรวม และสิ่งใดที่เป็น สิ่งที่ไม่พึงมีพึงได้
7. สร้างความซื่อสัตย์ โดยการอบรมสั่งสอน ทำให้เป็นตัวอย่าง และยกย่องคนซื่อสัตย์ให้ ปรากฏเหมือนกับคำว่า “ทำดีได้ดี”
8. สร้างระเบียบวินัย ระเบียบวินัยเป็นสิ่งจำเป็นที่ช่วยให้คนไม่ทำตามความพอใจของตน โดยไม่มีขอบเขต เป็นการสอนให้คนรู้จักทำอะไรเพื่อส่วนรวม และยังมีผลต่อบุคลิกภาพของบุคคล
9. ปลุกฝังการช่วยเหลือตนเอง ผู้ใหญ่ควรช่วยวัยรุ่นในสิ่งที่ควรช่วย และให้วัยรุ่นทำใน สิ่งที่สามารถทำเองได้ โดยให้คำแนะนำหรือชี้แนวทางให้ เพื่อเป็นการสอนให้รู้จักช่วยเหลือตนเอง และรับผิดชอบต่อตนเองในวันข้างหน้า

10. การเป็นแบบอย่างที่ดี เพื่อให้วัยรุ่นเกิดความศรัทธาและยึดถือเป็นแนวทางในการประพฤติปฏิบัติ

11. ส่งเสริมให้ใช้สติปัญญาและความสามารถอย่างถูกต้อง โดยที่ไม่ตกเป็นเครื่องมือของผู้ที่แสวงหาผลประโยชน์ และเป็นการใช้พลังงานในทางที่ถูกต้อง

12. สอนให้รู้จักการประหยัด โดยการใช้เงินหรือทรัพยากรในทางที่ก่อให้เกิดประโยชน์หรือเหมาะสม ไม่ส่งเสริมให้นิยมความฟุ้งเฟ้อ อันเป็นผลเสียต่อตนเองและประเทศชาติ

แหล่งสนับสนุนทางสังคม

แหล่งสนับสนุนในสังคมควรมีบทบาทในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศด้วยการให้ความรู้เรื่องเพศ ให้บริการช่วยเหลือและให้คำปรึกษาแก่วัยรุ่น (Kelly, 1998) แหล่งสนับสนุนทางสังคมที่ควรช่วยให้ความรู้เรื่องเพศมี 3 สถาบัน ดังนี้

1. ครอบครัว บุคคลในครอบครัวที่มีบทบาทสำคัญในการอบรมสั่งสอนบุตร คือ บิดามารดา หรือผู้ปกครอง นับว่าเป็นครูคนแรกของบุตรในการช่วยให้บุตรมีความรู้ที่ถูกต้อง มีทัศนคติที่ดี และปฏิบัติตัวอย่างเหมาะสม การที่บิดา มารดา หรือผู้ปกครองจะสามารถอบรมสั่งสอนเรื่องเพศได้อย่างมีประสิทธิภาพนั้น จำเป็นต้องมีความพร้อมในด้านต่อไปนี้ (จันทร์วิภา คิลกสัมพันธ์, 2543)

1. ต้องมีความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศอย่างถูกต้องและเพียงพอ
2. ต้องมีเจตคติที่ดีในเรื่องเพศ มองเห็นประโยชน์และคุณค่าของเรื่องเพศอย่างแท้จริง

ตลอดจนปรารถนาที่จะให้เด็กได้รับความรู้ในเรื่องเพศอย่างถูกต้อง เพื่อประโยชน์ต่อชีวิตของเด็ก

3. ต้องมีความรู้ในด้านจิตวิทยาและพัฒนาการเด็ก
4. ต้องมีความสัมพันธ์ที่ดีกับบุตรรวมทั้งความสัมพันธ์ภายในครอบครัว โดยเฉพาะอย่างยิ่งความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดา

อย่างยิ่งความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดา

จากการศึกษาเกี่ยวกับการสอนเพศศึกษาของครอบครัวที่มีบุตรวัยรุ่น พบว่า (1) ครอบครัวมีความรู้เรื่องเพศศึกษาและเรื่องเพศในวัยรุ่นระดับปานกลาง (2) ครอบครัวมีทัศนคติต่อการสอนเพศศึกษาระดับปานกลาง (3) เนื้อหาเพศศึกษาที่ครอบครัวส่วนใหญ่สอนแก่บุตรวัยรุ่น คือ การแต่งกายที่ถูกต้องเหมาะสมกับเพศและกาลเทศะ ร้อยละ 96.5 รองลงมาคือการแสดงพฤติกรรมที่เหมาะสมกับเพศและกาลเทศะ ร้อยละ 94.3 และเนื้อหาเพศศึกษาที่ครอบครัวส่วนใหญ่ไม่สอนบุตร คือ ความต้องการทางเพศและการปฏิบัติตัวเพื่อเบี่ยงเบนความต้องการทางเพศ ร้อยละ 53.9 รองลงมา คือ การป้องกันการตั้งครรภ์หรือการคุมกำเนิด ร้อยละ 38.4 (4) วิธีการสอนเพศศึกษาให้แก่บุตรวัยรุ่นที่ครอบครัวส่วนใหญ่ร้อยละ 56.6 ทำเป็นประจำ คือ วิธีการสอนทางอ้อม ได้แก่ วิธีการบูรณาการในการดำรงชีวิต คือ การมอบหมายงานบ้านให้บุตรทำตามความเหมาะสมกับเพศบุตร ส่วนวิธีการสอนทางตรงเป็นวิธีที่ครอบครัวส่วนใหญ่ปฏิบัติค่อนข้างน้อย ได้แก่ การนำเอกสารหนังสือ หรือสื่อต่าง ๆ เกี่ยวกับเรื่องเพศให้บุตรศึกษาด้วยตนเอง อยู่ในระดับไม่เคยทำ ร้อยละ 61.8

(5) ปัญหาและอุปสรรคที่ครอบครัวพบในการสอนเพศศึกษาแก่บุตรวัยรุ่นส่วนใหญ่เป็นปัญหาและอุปสรรคด้านทัศนคติ ได้แก่ บิดามารคาคิดว่าเรื่องเพศเป็นเรื่องที่บุตรเรียนรู้ได้เองโดยไม่ต้องสอน พบในระดับมัธยมศึกษา 25.3 ส่วนปัญหาและอุปสรรคในการสอน เพศศึกษาแก่บุตรวัยรุ่นส่วนใหญ่ พบในระดับไม่แน่ใจ คือ ด้านความรู้ ได้แก่ ไม่แน่ใจว่าความรู้ที่พูดคุย อบรม สั่งสอนบุตรในเรื่องเพศจะถูกต้องหรือไม่ ร้อยละ 35.6 (ภารดี บุญเพิ่ม, 2544)

2. โรงเรียน บุคคลที่มีบทบาทอบรมสั่งสอนในโรงเรียนคือ ครูหรืออาจารย์ ซึ่งโรงเรียนควรจัดครูหรืออาจารย์ที่เหมาะสม เพื่อที่จะรับคำปรึกษาปัญหาที่เป็นความลับของเด็กได้ ซึ่งครูหรืออาจารย์ที่จะให้ความรู้เรื่องเพศ ควรมีคุณสมบัติดังนี้ (ระวีวรรณ แสงฉาย, 2538)

1. เป็นคนเปิดเผย ใจกว้าง และซื่อสัตย์ (Open and honest)
2. เป็นคนที่ยืดหยุ่นและยอมรับความคิดเห็นที่ขัดแย้งกับความคิดเห็นส่วนใหญ่

(Flexible and accepting of diverse opinions)

3. เป็นผู้ที่แม่นยำ และพยายามค้นหาความรู้ วิทยาการใหม่ ๆ อยู่ตลอดเวลา และพร้อมที่จะเปลี่ยนแปลงความคิดได้ ถ้ามีข้อพิสูจน์ว่าความคิดเก่านั้นล้าสมัย (Accurate and up-to-date, willing to change when necessary)

4. ต้องสามารถสอน หรือให้ความรู้ได้หลาย ๆ สาขา เพื่อเตรียมพร้อมในการป้องกัน และแก้ปัญหาที่อาจจะเกิดขึ้นในอนาคต

จากการศึกษาสภาพและปัญหาการจัดการเรียนการสอนเพศศึกษาตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้นของโรงเรียนโครงการขยายโอกาสทางการศึกษาขั้นพื้นฐาน สังกัดกรุงเทพมหานคร พบว่าครูผู้สอนจัดการเรียนการสอนเป็นไปตามหลักสูตรใช้วิธีสอนหลายอย่างผสมผสานกัน แต่มีปัญหาในการสอนบางเรื่อง เนื่องจากไม่กล้าสอนหรือให้คำแนะนำ ได้แก่ การสืบพันธุ์ ความผิดปกติทางเพศ และความสัมพันธ์ระหว่างเพศ และใช้สื่อประกอบการเรียนการสอนสอดคล้องกับเนื้อหา ได้แก่ รูปภาพ หนังสือเรียน วีดิทัศน์ และสไลด์ แต่สื่อการเรียนการสอนที่มีอยู่ไม่ทันสมัยและขาดแคลน (สัณญา เรืองถาวรกุล, 2539) และนอกจากนี้วัยรุ่นยังต้องการการให้ความรู้เรื่องเพศโดยการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ระหว่างวัยรุ่นกันเอง (Kelly, 1998)

3. ชุมชน ลักษณะและธรรมชาติของชุมชนแต่ละแห่งมีความแตกต่างกันไป ดังนั้นหน้าที่และความรับผิดชอบในการให้ความรู้เรื่องเพศจึงแตกต่างกันในแต่ละชุมชน โดยชุมชนทั้งภาครัฐและเอกชนควรให้ความสนใจในการให้ความรู้ทั้งทางตรงหรือทางอ้อม รวมทั้งติดตามการนำเสนอของสื่อมวลชนโดยเฉพาะวิทยุโทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ นิตยสาร และอินเทอร์เน็ต ซึ่งชุมชนมีส่วนสำคัญในการให้ความรู้เรื่องเพศ ดังนี้

3.1 วัดและศาสนา วัดและศาสนามีความสำคัญมากในการให้ความรู้เรื่องเพศ เนื่องจากศาสนาช่วยให้คนได้สร้างคุณค่าทางด้านศีลธรรม (Moral value) และกำหนดว่าตนจะยึดอะไรเป็น

หลัก กำหนดความประพฤติของตน และกำหนดแบบฉบับที่ประเสริฐ นำเคารพ และนำเอาไปเป็นตัวอย่าง (ระวีวรรณ แสงฉาย, 2538)

3.2 สื่อมวลชน สื่อมวลชนควรลดการนำเสนอข่าวเกี่ยวกับทางเพศที่ไม่ดีหรือเร้าอารมณ์รวมทั้งข่าวเกี่ยวกับตัวอย่างของการเผชิญปัญหาที่ไม่ถูกต้องของวัยรุ่น แต่สื่อมวลชนควรจะมีควมรับผิดชอบต่องังคมมากขึ้น โดยนำเสนอข่าวที่ดี กิจกรรมที่มีประโยชน์ และส่งเสริมให้สังคมเห็นถึงคุณค่าและพลังของวัยรุ่น (ระวีวรรณ แสงฉาย, 2538; รักชนก คชไกร, 2543)

การให้ความรู้เรื่องเพศของแหล่งสนับสนุนทางสังคมมีประโยชน์ต่อบุคคลและสังคม ดังนี้ (จันทร์วิภา คิลกสัมพันธ์, 2543)

1. เพื่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจในเรื่องเพศอย่างถ่องแท้
2. เพื่อให้เกิดเจตคติและค่านิยมที่ถูกต้องในเรื่องเพศ
3. เพื่อแก้ความเชื่อและความเข้าใจที่ผิดในเรื่องเพศ
4. เพื่อสร้างเสริมลักษณะนิสัยและการประพฤติปฏิบัติทางเพศที่ดีงาม รวมทั้งความสำนึกและตระหนักรับผิดชอบต่อการกระทำต่าง ๆ ที่จะมีผลต่อสังคมโดยรวม
5. เพื่อเสริมสร้างความสมบูรณ์ของจิตใจและอารมณ์ทางเพศ โดยพัฒนาบุคคลในทางที่เหมาะสม โดยมุ่งพัฒนาบุคลิกภาพและสัมพันธภาพระหว่างบุคคล เพื่ออยู่ในสังคมอย่างมีความสุข
6. เพื่อให้เกิดความเข้าใจและตระหนักถึงความสำคัญของชีวิตครอบครัว และสร้างจิตสำนึกที่จะสร้างครอบครัวที่มีสุขในอนาคต
7. เพื่อเป็นการป้องกันและลดปัญหาสังคมที่เกี่ยวข้องเนื่องจากเรื่องทางเพศ
8. เพื่อป้องกันและลดปัญหาการกระทำผิดทางเพศในสังคม
9. เพื่อลดปัญหาความขัดแย้งในชีวิตครอบครัว
10. เพื่อลดปัญหาการเกิดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์
11. เพื่อสร้างคุณภาพชีวิตให้บุคคล โดยเกิดความสมบูรณ์ทุกด้าน
12. เพื่อให้บุคคลดำเนินชีวิตอยู่ในครอบครัวและสังคมอย่างมีความสุข

จากการศึกษาผลของโปรแกรมการพัฒนาทักษะชีวิตต่อการรับรู้ความสามารถของตนเอง ในการป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสของนักเรียนหญิง วิทยาลัยอาชีวศึกษาเชียงใหม่ พบว่า การได้รับ โปรแกรมการพัฒนาทักษะชีวิต ทำให้การรับรู้ความสามารถของตนเอง ในการป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสของนักเรียนหญิงวิทยาลัยอาชีวศึกษาเชียงใหม่สูงขึ้น ดังนั้นจึงควรส่งเสริมให้มีกิจกรรมการพัฒนาทักษะชีวิตในการป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรส เพื่อพัฒนาการรับรู้ความสามารถของตนเอง และเพื่อให้เกิดความคงทนของการรับรู้ความสามารถของตนเอง ควรจัดให้มีการได้รับ โปรแกรมซ้ำ ดังนั้นการพัฒนาทักษะชีวิตจึงเป็นหนทางหนึ่งที่ช่วยส่งเสริมการดูแลสุขภาพของสตรีวัยรุ่นไปสู่การมีคุณภาพชีวิตที่ดีต่อไปในอนาคต (จอมขวัญ อร่ามกษกร, 2544)

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาวิจัยเชิงบรรยาย (Descriptive research) เพื่อศึกษาเปรียบเทียบความต้องการและการรับรู้ด้านการสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของสตรีวัยรุ่น วิธีดำเนินการวิจัยประกอบด้วยประชากรและกลุ่มตัวอย่าง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ การพิทักษ์สิทธิของกลุ่มตัวอย่าง การเก็บรวบรวมข้อมูล และการวิเคราะห์ข้อมูล รายละเอียดมีดังต่อไปนี้

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

3.1.1 ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นสตรีวัยรุ่นอายุ 15-22 ปี ที่กำลังศึกษาภาคปกติในสถานศึกษาสังกัดภาครัฐบาลระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 1-3 ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงปีที่ 1-2 และระดับปริญญาตรี ที่ตั้งอยู่ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี และลงทะเบียนการศึกษาในภาคต้นปีการศึกษา 2547 ซึ่งจากการสำรวจข้อมูลในภาคต้นปีการศึกษา 2547 พบว่ามีจำนวนทั้งหมด 11,216 คน รายละเอียดของประชากรแบ่งตามระดับการศึกษาดังตารางที่ 1 (23 กรกฎาคม 2547)

ตารางที่ 1 กรอบประชากรที่ใช้ในการศึกษาจำแนกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	สถานศึกษา	จำนวนนักเรียน/นักศึกษาหญิง
1. มัธยมศึกษาตอนปลาย 306.7 ๗1221)	1. โรงเรียนชลบุรี “สุขบท”	340
	2. โรงเรียนชลกัลยานุกูล	1,681
	3. โรงเรียนชลราษฎรอำรุง	662
	4. โรงเรียนบ้านสวน “จันอนุสรณ์”	120
	5. โรงเรียนแสนสุข	70
	6. โรงเรียนหนองรีมงคลสุขสวัสดิ์	31
	7. โรงเรียนชลราษฎรอำรุง 2	56
	8. โรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ”	382

ตารางที่ 1 (ต่อ)

ระดับการศึกษา	สถานศึกษา	จำนวนนักเรียน/นักศึกษาหญิง
2. อาชีวศึกษา		
2.1 ประกาศนียบัตรวิชาชีพ	1. วิทยาลัยอาชีวศึกษาชลบุรี 2. วิทยาลัยสารพัดช่างชลบุรี	1,465 37
2.2 ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง	1. วิทยาลัยอาชีวศึกษาชลบุรี 2. วิทยาลัยพลศึกษาชลบุรี	821 87
3. ระดับปริญญาตรี	1. มหาวิทยาลัยบูรพา 2. วิทยาลัยบรมราชชนนีชลบุรี 3. วิทยาลัยสาธารณสุขสิรินธร 4. วิทยาลัยพลศึกษาชลบุรี	5,044 252 130 66

3.1.2 กลุ่มตัวอย่าง

3.1.2.1 ขนาดตัวอย่างศึกษา

การกำหนดขนาดตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษานี้คำนวณจากสูตรกรณีที่ประชากรมีจำนวนแน่นอน ดังนี้ (Yamane, 1973 อ้างในบุญธรรม กิจปรีดาวิสุทธิ์, 2540, หน้า 71)

$$n = \frac{N}{1 + Ne^2}$$

เมื่อ e = ความคลาดเคลื่อนของการสุ่มตัวอย่าง

N = ขนาดของประชากร

n = ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

$$n = \frac{11,216}{1 + 11,216 \times 0.05^2}$$

จากการคำนวณขนาดตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษามีค่าเท่ากับ 386 คน จึงได้เพิ่มจำนวนกลุ่มตัวอย่างเป็น 400 คน เพื่อสำรองไว้ในกรณีที่อาจได้รับข้อมูลกลับคืนไม่ครบถ้วน

3.1.2.2 การเลือกตัวอย่างศึกษา

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ใช้วิธีการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multistage sampling) โดยมีขั้นตอนดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 นำขนาดตัวอย่างที่คำนวณได้ไปคำนวณสัดส่วนของจำนวนนักเรียน/นักศึกษาหญิงในแต่ละระดับการศึกษาที่จะเข้าร่วมการวิจัย ดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาจำแนกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	จำนวนนักเรียน/นักศึกษาหญิง
1. ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย	119
2. ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ	54
3. ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง	33
4. ระดับปริญญาตรี	194

ขั้นตอนที่ 2 เลือกกลุ่มตัวอย่างจากสถานศึกษาตามระดับชั้นเรียน

ขั้นตอนที่ 2.1 เลือกโรงเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายที่มีจำนวนนักเรียนหญิงมากกว่า 240 คน ขึ้นไป ได้แก่ โรงเรียนชลบุรี “สุขบท” โรงเรียนชลกัลยานุกูล โรงเรียนชลราษฎร์อำรุง และโรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” และทำการสุ่มอย่างง่ายโดยการจับฉลากเลือกโรงเรียนตัวอย่าง 1 แห่ง คือ โรงเรียนชลราษฎร์อำรุง แล้วคำนวณจำนวนนักเรียนหญิงตามสัดส่วนในแต่ละระดับชั้นเรียนซึ่งมี 3 ระดับชั้น ได้แก่ มัธยมศึกษาปีที่ 4, 5 และ 6 ดังตารางที่ 3 จากนั้นเลือกกลุ่มตัวอย่างในแต่ละระดับชั้นโดยใช้เลขประจำตัวของนักเรียนที่เป็นเลขคู่

ตารางที่ 3 จำนวนกลุ่มตัวอย่างของโรงเรียนชลราษฎร์อำรุงจำแนกตามระดับชั้นเรียน

ระดับชั้นเรียน	จำนวนนักเรียนหญิง
- มัธยมศึกษาปีที่ 4	41
- มัธยมศึกษาปีที่ 5	35
- มัธยมศึกษาปีที่ 6	43

ขั้นตอนที่ 2.2 เลือกวิทยาลัยที่เปิดสอนในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพและระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง คือ วิทยาลัยอาชีวศึกษาชลบุรี เนื่องจากมีจำนวนนักศึกษาหญิงจำนวน

มากและเปิดสอนหลายสาขา จากนั้นคำนวณสัดส่วนของจำนวนนักศึกษาหญิงในแต่ละระดับชั้นเรียน โดยในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) มี 3 ระดับชั้น ได้แก่ ประกาศนียบัตรวิชาชีพ ปีที่ 1, 2 และ 3 และระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) มี 2 ระดับชั้น ได้แก่ ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงปีที่ 1 และ 2 ดังตารางที่ 4 แล้วเลือกกลุ่มตัวอย่างในแต่ละระดับชั้นโดยใช้เลขประจำตัวของนักศึกษาที่เป็นเลขคู่

ตารางที่ 4 จำนวนกลุ่มตัวอย่างของวิทยาลัยอาชีวศึกษาชลบุรีจำแนกตามระดับชั้นเรียน

ระดับชั้นเรียน	จำนวนนักศึกษาหญิง
ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ	
- ประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 1	26
- ประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 2	15
- ประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 3	13
ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง	
- ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงปีที่ 1	18
- ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงปีที่ 2	15

ขั้นตอนที่ 2.3 เลือกสถานศึกษาที่เปิดสอนในระดับปริญญาตรี คือ มหาวิทยาลัยบูรพา เนื่องจากมีจำนวนนักศึกษาหญิงจำนวนมากและเปิดสอนหลายสาขา จากนั้นแบ่งสาขาที่เปิดสอนเป็น 3 กลุ่มสาขา คือ

กลุ่มสาขาที่ 1 วิทยาศาสตร์เทคโนโลยี ประกอบด้วยคณะวิทยาศาสตร์ คณะวิศวกรรมศาสตร์ คณะเทคโนโลยีทางทะเล และวิทยาลัยการพาณิชยนาวิ

กลุ่มสาขาที่ 2 วิทยาศาสตร์สุขภาพ ประกอบด้วยคณะพยาบาลศาสตร์ คณะสาธารณสุขศาสตร์ และวิทยาลัยวิทยาศาสตร์การกีฬา

กลุ่มสาขาที่ 3 มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ประกอบด้วยคณะศึกษาศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ และคณะศิลปกรรมศาสตร์

ทำการสุ่มอย่างง่ายโดยการจับฉลากเลือกคณะตัวอย่าง 1 คณะในแต่ละกลุ่มสาขาแล้ว คำนวณจำนวนนิสิตหญิงตามสัดส่วนในแต่ละกลุ่มสาขาและระดับชั้นเรียนของแต่ละคณะ ซึ่งมี 4 ระดับชั้น ได้แก่ ชั้นปีที่ 1, 2, 3 และ 4 ดังตารางที่ 5 แล้วเลือกกลุ่มตัวอย่างในแต่ละระดับชั้นโดยใช้เลขประจำตัวของนิสิตที่เป็นเลขคู่

ตารางที่ 5 จำนวนกลุ่มตัวอย่างของมหาวิทยาลัยบูรพาจำแนกตามระดับชั้นเรียน

ระดับชั้นเรียน	จำนวนนิสิตหญิง
คณะวิทยาศาสตร์	
- ชั้นปีที่ 1	21
- ชั้นปีที่ 2	11
- ชั้นปีที่ 3	13
- ชั้นปีที่ 4	13
คณะพยาบาลศาสตร์	
- ชั้นปีที่ 1	6
- ชั้นปีที่ 2	7
- ชั้นปีที่ 3	8
- ชั้นปีที่ 4	9
คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์	
- ชั้นปีที่ 1	39
- ชั้นปีที่ 2	27
- ชั้นปีที่ 3	22
- ชั้นปีที่ 4	18

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม ซึ่งผู้วิจัยจัดทำขึ้นจากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องของแบบสอบถามประกอบด้วย 3 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล ประกอบด้วยอายุ ระดับการศึกษา จำนวนพี่น้อง สถานภาพสมรสของบิดามารดา ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว สถานที่อยู่อาศัย ผู้อุปการะ ส่งเสีย ค่าใช้จ่ายที่ได้รับหรือรายได้ การทำงานหารายได้พิเศษ บุคคลที่มีความผูกพันใกล้ชิด บุคคลที่เป็นผู้ให้คำปรึกษา การมีคู่รัก และพฤติกรรมการสูบบุหรี่ ใข้ยาหรือสารเสพติด ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ การเที่ยวสถานเริงรมย์ และการเที่ยวกับเพื่อนต่างเพศ

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับความต้องการและการรับรู้ด้านการสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของสตรีวัยรุ่น ซึ่งสร้างโดยใช้แนวคิดการสนับสนุนทางสังคมของเฮาส์ แบบสอบถามประกอบด้วย 4 ด้าน คือ การสนับสนุนทางสังคมด้านอารมณ์ การสนับสนุนทาง

สังคมด้านข้อมูลข่าวสาร การสนับสนุนทางสังคมด้านการประเมินพฤติกรรม และการสนับสนุนทางสังคมด้านวัตถุ สิ่งของ การเงิน แรงงาน และบริการ ประกอบด้วยข้อคำถามจำนวน 32 ข้อ โดยลักษณะคำถามเป็นคำถามทางบวกและลักษณะของการตอบเป็นมาตราส่วนประเมินค่าจาก 0-3 คะแนน โดยกำหนดให้แต่ละค่าคะแนนมีความหมายตามความต้องการและการรับรู้ด้านการสนับสนุนทางสังคม ดังนี้

0	หมายถึง	ไม่ต้องการ/ไม่ได้รับการสนับสนุนทางสังคม
1	หมายถึง	ต้องการ/ได้รับการสนับสนุนทางสังคมเล็กน้อย
2	หมายถึง	ต้องการ/ได้รับการสนับสนุนทางสังคมปานกลาง
3	หมายถึง	ต้องการ/ได้รับการสนับสนุนทางสังคมมาก

การแปรผลคะแนนด้านการสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของสตรีวัยรุ่นในระดับมาก ปานกลาง และน้อย ใช้หลักทางสถิติ คือ

$$\text{พิสัย/จำนวนชั้น} = (\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}) / 3$$

ดังนั้นเกณฑ์การแปรผลคะแนนความต้องการและการรับรู้ด้านการสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของสตรีวัยรุ่นมีดังนี้

ความต้องการและการรับรู้ด้านการสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศโดยรวมของสตรีวัยรุ่น มีคะแนนระหว่าง 0-96 คะแนน และมีเกณฑ์การให้คะแนนคือ

0-32.0	คะแนน	หมายถึง	มีความต้องการและการรับรู้การสนับสนุนทางสังคมในระดับน้อย
32.1-64.0	คะแนน	หมายถึง	มีความต้องการและการรับรู้การสนับสนุนทางสังคมในระดับปานกลาง
64.1-96.0	คะแนน	หมายถึง	มีความต้องการและการรับรู้การสนับสนุนทางสังคมในระดับมาก

ความต้องการและการรับรู้ด้านการสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศด้านอารมณ์ของสตรีวัยรุ่น มีคะแนนระหว่าง 0-21 คะแนน มีเกณฑ์การให้คะแนนคือ

0-7.0	คะแนน	หมายถึง	มีความต้องการและการรับรู้การสนับสนุนทางสังคมในระดับน้อย
7.1-14.0	คะแนน	หมายถึง	มีความต้องการและการรับรู้การสนับสนุนทางสังคมในระดับปานกลาง
14.1-21.0	คะแนน	หมายถึง	มีความต้องการและการรับรู้การสนับสนุนทางสังคมในระดับมาก

ความต้องการและการรับรู้ด้านการสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ
ด้านข้อมูลข่าวสารของสตรีวัยรุ่น มีคะแนนระหว่าง 0-27 คะแนน มีเกณฑ์การให้คะแนนคือ

0-9.0	คะแนน	หมายถึง	มีความต้องการและการรับรู้การสนับสนุนทางสังคม ในระดับน้อย
9.1-18.0	คะแนน	หมายถึง	มีความต้องการและการรับรู้การสนับสนุนทางสังคม ในระดับปานกลาง
18.1-27.0	คะแนน	หมายถึง	มีความต้องการและการรับรู้การสนับสนุนทางสังคม ในระดับมาก

ความต้องการและการรับรู้ด้านการสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ
ด้านการประเมินพฤติกรรมของสตรีวัยรุ่น มีคะแนนระหว่าง 0-21 คะแนน มีเกณฑ์การให้คะแนนคือ

0-7.0	คะแนน	หมายถึง	มีความต้องการและการรับรู้การสนับสนุนทางสังคม ในระดับน้อย
7.1-14.0	คะแนน	หมายถึง	มีความต้องการและการรับรู้การสนับสนุนทางสังคม ในระดับปานกลาง
14.1-21.0	คะแนน	หมายถึง	มีความต้องการและการรับรู้การสนับสนุนทางสังคม ในระดับมาก

ความต้องการและการรับรู้ด้านการสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ
ด้านวัตถุประสงค์ของ การเงิน แรงงาน และบริการของสตรีวัยรุ่น มีคะแนนระหว่าง 0-27 คะแนน มี
เกณฑ์การให้คะแนนคือ

0-9.0	คะแนน	หมายถึง	มีความต้องการและการรับรู้การสนับสนุนทางสังคม ในระดับน้อย
9.1-18.0	คะแนน	หมายถึง	มีความต้องการและการรับรู้การสนับสนุนทางสังคม ในระดับปานกลาง
18.1-27.0	คะแนน	หมายถึง	มีความต้องการและการรับรู้การสนับสนุนทางสังคม ในระดับมาก

ส่วนที่ 3 ข้อเสนอแนะอื่น ๆ เกี่ยวกับความต้องการด้านการสนับสนุนทางสังคมในการลด
พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ในส่วนนี้ให้ผู้ตอบแบบสอบถามเขียนข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเกี่ยวกับสิ่งที่
ผู้ตอบแบบสอบถามต้องการให้บิดา มารดา ครู หรืออาจารย์ เพื่อน และบุคคลใกล้ชิด ปฏิบัติ ดูแล
หรือช่วยเหลือเพื่อลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศที่อาจเกิดขึ้นกับสตรีวัยรุ่น

3.3 การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ

การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ การตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา (Content validity) คือหลังจากสร้างแบบสอบถามที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลตามการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และนำไปตรวจสอบความตรงตามเนื้อหาโดยผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน ประกอบด้วย

อาจารย์พยาบาลสาขาการพยาบาลเด็ก	1	ท่าน
อาจารย์พยาบาลสาขาการพยาบาลชุมชน	2	ท่าน

จากนั้นนำแบบสอบถามทั้งหมดมาปรับปรุงแก้ไขเพิ่มเติมให้มีความชัดเจนของเนื้อหา และความเหมาะสมด้านภาษา ตามความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ และนำแบบสอบถามที่ผ่านการตรวจสอบจากผู้ทรงคุณวุฒิแล้วไปหาค่าความเชื่อมั่นของเครื่องมือ (Reliability) กับสตรีวัยรุ่นที่มีลักษณะเหมือนกับกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา จำนวน 30 ราย เพื่อทดสอบความเข้าใจในข้อคำถามของแบบสอบถาม และระยะเวลาในการตอบแบบสอบถาม จากนั้นนำคะแนนที่ได้ไปคำนวณหาค่าความเชื่อมั่น โดยการใช้สูตรสัมประสิทธิ์อัลฟาของครอนบาค (Cronbach 's alpha coefficient) ผลจากการวิเคราะห์ความเที่ยงของแบบสอบถามในส่วนที่ 2 ได้ค่าความเชื่อมั่นของความต้องการด้านการสนับสนุนทางสังคมเท่ากับ .87 และค่าความเชื่อมั่นของการรับรู้ด้านการสนับสนุนทางสังคมเท่ากับ .88 แล้วนำข้อคิดเห็นจากผู้ตอบแบบสอบถามมาปรับปรุงและแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ให้มีความเหมาะสมและสะดวกกับการนำไปใช้จริง

การพิทักษ์สิทธิของกลุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยทำการพิทักษ์สิทธิของกลุ่มตัวอย่างด้วยการนำแบบสอบถามที่ผ่านการตรวจสอบและได้รับอนุญาตจากสถานศึกษาแล้ว เข้าพบกลุ่มตัวอย่างเพื่อแนะนำตัว อธิบายวัตถุประสงค์ในการวิจัย ขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล และชี้แจงให้ทราบถึงสิทธิในการเข้าร่วมการวิจัยครั้งนี้ ซึ่งกลุ่มตัวอย่างสามารถตอบรับหรือปฏิเสธการเข้าร่วมวิจัยครั้งนี้ กลุ่มตัวอย่างสามารถแจ้งขอออกจากการศึกษาได้ก่อนการดำเนินการวิจัยจะสิ้นสุดลง โดยการกระทำดังกล่าวไม่มีผลต่อกลุ่มตัวอย่าง ข้อมูลทุกอย่างจะเก็บไว้เป็นความลับและนำมาใช้ตามวัตถุประสงค์การวิจัยครั้งนี้เท่านั้น โดยผู้วิจัยจะนำเสนอข้อมูลที่ได้รับในลักษณะภาพรวมและไม่มีการเขียนชื่อของผู้ตอบลงในรายงานการวิจัยครั้งนี้

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยเป็นผู้เก็บรวบรวมข้อมูลตั้งแต่เดือนสิงหาคมถึงเดือนกันยายน 2547 โดยมีขั้นตอนการเก็บข้อมูลดังต่อไปนี้

1. ผู้วิจัยขออนุมัติหนังสือขอรวบรวมข้อมูลจากคณะบดีคณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา เพื่อขออนุญาตเก็บรวบรวมข้อมูล และนำหนังสือเสนอต่อผู้อำนวยการของสถานศึกษาที่เก็บรวบรวมข้อมูล เพื่อชี้แจงวัตถุประสงค์และขออนุญาตเก็บรวบรวมข้อมูล
2. เมื่อได้รับอนุญาตให้เก็บข้อมูลได้ ผู้วิจัยเข้าพบอาจารย์ที่รับผิดชอบในแต่ละสถานศึกษา เพื่อขอความร่วมมือและเลือกเวลาที่เหมาะสมในการเก็บข้อมูล
3. แนะนำตัวกับกลุ่มตัวอย่าง เพื่อชี้แจงวัตถุประสงค์ของการวิจัยและขอความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม รวมทั้งอธิบายถึงการยินยอมและสิทธิของผู้เข้าร่วมวิจัย
4. อธิบายวิธีการตอบแบบสอบถามอย่างละเอียดแล้วเปิดโอกาสให้ซักถามในสิ่งที่ยังไม่เข้าใจ จากนั้นให้กลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามด้วยตนเอง และขอความร่วมมือให้กลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามให้ครบถ้วน โดยใช้เวลาในการตอบแบบสอบถามประมาณ 15-20 นาที
5. ตรวจสอบความถูกต้องและความสมบูรณ์ของแบบสอบถาม จากนั้นทำการลงรหัสแล้วนำข้อมูลที่ได้อำนาจวิเคราะห์ตามวิธีทางสถิติ

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้อำนาจวิเคราะห์โดยใช้เครื่องคอมพิวเตอร์โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS/FW version 10 โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. ข้อมูลส่วนบุคคลนำมาแจกแจงความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ตามลักษณะของข้อมูล
2. ข้อมูลความต้องการและการรับรู้ด้านการสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศที่ได้จากการตอบแบบสอบถามของสตรีวัยรุ่น นำคะแนนมาหาค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็นรายด้านและโดยรวม
3. เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างคะแนนความต้องการด้านการสนับสนุนทางสังคมกับคะแนนการรับรู้ด้านการสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศที่ได้จากการตอบแบบสอบถามของสตรีวัยรุ่นเป็นรายด้านและโดยรวมโดยใช้ t-test และกำหนดระดับนัยสำคัญที่ .05
4. ข้อเสนอแนะอื่น ๆ เกี่ยวกับความต้องการด้านการสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศนำมาแจกแจงความถี่และร้อยละ

บทที่ 4

ผลการวิจัยและการอภิปรายผล

ผลการวิจัย

การศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาความต้องการและการรับรู้ด้านการสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของสตรีวัยรุ่นที่มีอายุ 15-22 ปี และกำลังศึกษาภาคปกติในสถานศึกษาสังกัดภาครัฐบาลระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 ประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 1-3 ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงปีที่ 1-2 และระดับปริญญาตรี ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี และลงทะเบียนการศึกษาในภาคต้น ปีการศึกษา 2547 โดยเก็บรวบรวมข้อมูลระหว่างเดือนสิงหาคมถึงเดือนกันยายน พ.ศ. 2547 ซึ่งผลการวิเคราะห์ข้อมูลจะนำเสนอเป็น 4 ส่วน ตามลำดับดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลด้านประชากรของกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา

ส่วนที่ 2 ข้อมูลความต้องการด้านการสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

ส่วนที่ 3 ข้อมูลการรับรู้ด้านการสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

ส่วนที่ 4 ข้อมูลการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความต้องการกับการรับรู้ด้านการสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

ส่วนที่ 5 ข้อเสนอแนะอื่น ๆ เกี่ยวกับความต้องการด้านการสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

ส่วนที่ 1 ข้อมูลด้านประชากรของกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา

กลุ่มตัวอย่างมีอายุเฉลี่ย 18.2 ปี ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.96 ส่วนใหญ่มีพี่น้องร่วมบิดามารดา 2 คน (ค่าฐานนิยม) คือมีพี่น้อง 2 คน รวมเป็น 3 คน และเป็นบุตรลำดับที่ 1 (ค่าฐานนิยม) สถานภาพสมรสของบิดามารดาส่วนใหญ่อยู่ด้วยกัน (ร้อยละ 72.8) ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวมีเหลือเก็บ (ร้อยละ 63.3) พอดีไม่มีเหลือเก็บ (ร้อยละ 26.3) และไม่เพียงพอ (ร้อยละ 10.5) ก่อนเข้าศึกษาในสถานศึกษาปัจจุบันกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่อยู่กับบิดามารดา (ร้อยละ 69.5) อยู่กับมารดา (ร้อยละ 16.8) อยู่กับญาติ (ร้อยละ 9.3) อยู่กับบิดา (ร้อยละ 3.8) และอยู่กับบุคคลอื่น ๆ (ร้อยละ 0.8) เช่น เพื่อน ครู เมื่อศึกษาในสถานศึกษาปัจจุบันกลุ่มตัวอย่างระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ และระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงจะพักอาศัยอยู่กับบิดา

มารดามากที่สุด (ร้อยละ 65.55, 61.11 และ 36.36 ตามลำดับ) ส่วนกลุ่มตัวอย่างระดับปริญญาตรี ส่วนใหญ่พักอยู่หอพักของสถานศึกษา (ร้อยละ 75.26) ส่วนใหญ่ได้รับการอุปการะส่งเสียเลี้ยงดูจาก บิดาและมารดา (ร้อยละ 72.5) มีรายได้หรือค่าใช้จ่ายที่ได้รับต่อเดือนอยู่ในช่วงตั้งแต่ 500 บาท ถึง 7,000 บาท ค่ามัธยฐาน 3,000 บาทต่อเดือน ส่วนใหญ่ใช้จ่ายอย่างเพียงพอ (ร้อยละ 89.3) และมีเพียง ส่วนน้อยใช้จ่ายไม่เพียงพอ (ร้อยละ 10.8) และส่วนมากไม่ได้ทำงานหารายได้พิเศษ (ร้อยละ 89.3) (ตารางที่ 6)

กลุ่มตัวอย่างมีความผูกพันใกล้ชิดกับบิดาและมารดามากที่สุด (ร้อยละ 44.5) รองลงมา คือ มารดา (ร้อยละ 33.5) เมื่อมีปัญหาในเรื่องการเรียนและการเงินกลุ่มตัวอย่างส่วนมากจะปรึกษาบิดา มารดา (ร้อยละ 34.0) รองลงมาจะปรึกษามารดา (ร้อยละ 28.8) และเมื่อมีปัญหาเรื่องทางเพศ สัมพันธ์กับกลุ่มตัวอย่างระดับมัธยมศึกษาตอนปลายและระดับปริญญาตรีต้องการปรึกษาครูหรือ อาจารย์มากที่สุด (ร้อยละ 36.97 และ 37.11 ตามลำดับ) ส่วนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ และ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงต้องการปรึกษามารดามากที่สุด (ร้อยละ 24.07 และ 36.36 ตาม ลำดับ) ส่วนมากจะคบหาเพื่อนทั้งผู้ชายและผู้หญิง (ร้อยละ 68.0) และมากกว่าครึ่งของกลุ่มตัวอย่าง มีหรือเคยมีคู่อรักหรือแฟนมาก่อน (ร้อยละ 58.5) กลุ่มตัวอย่างที่ยังมีคู่อรักหรือแฟนในปัจจุบันคิดเป็น ร้อยละ 34.5 ซึ่งกลุ่มตัวอย่างเกือบทั้งหมดไม่เคยสูบบุหรี่ (ร้อยละ 96.8) และไม่เคยใช้ยาหรือสาร เสพติด (ร้อยละ 99.5) ส่วนใหญ่ไม่เคยดื่มสุราหรือเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ (ร้อยละ 75.3) ไม่เคย ไปเที่ยวสถานเริงรมย์ (ร้อยละ 68.0) ไม่เคยไปเป็นเพื่อนเที่ยว หรือเพื่อนคุย หรือเพื่อนดื่มกับเพื่อน ต่างเพศ (ร้อยละ 57.5) และไม่เคยไปในที่ลับตาหรือที่เปลี่ยวตามลำพังกับเพื่อนต่างเพศสองต่อสอง (ร้อยละ 70.3) (ตารางที่ 6)

ตารางที่ 6 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามลักษณะด้านประชากรของกลุ่มตัวอย่าง

ลักษณะด้านประชากร	มัธยมปลาย (n=119)	ปวช. (n=54)	ปวส. (n=33)	ปริญญาตรี (n=194)	รวม (N=400)
อายุ ($X = 18.2, S.D. = 1.96, range = 15-22$)					
15-18 ปี	118(99.16)	54(100)	8(24.24)	45(23.20)	225 (56.25)
19-22 ปี	1(.84)	0(0.0)	25(75.76)	149(76.80)	175 (43.75)
จำนวนพี่น้องร่วมบิดามารดา					
ไม่มีพี่น้อง (ลูกโทน)	25(21.01)	9(16.67)	7(21.21)	27(13.92)	68 (17.0)
1-2 คน	87(73.11)	40(74.07)	19(57.58)	146(75.26)	292 (72.0)
3-5 คน	5(4.20)	4(7.41)	6(18.18)	18(9.28)	33 (0.1)
> 5 คน	2(1.68)	1(1.85)	1(3.03)	3(1.54)	7 (0.1)
ค่าฐานนิยม 2 มีพี่น้อง 2 คน (รวมเป็น 3 คนพี่น้อง)					
ลำดับที่ของการเป็นบุตร (นับจากคนโตที่สุดเป็นอันดับที่ 1)					
คนที่ 1	68(57.14)	27(50.00)	13(39.39)	98(50.52)	206 (51.5)
คนที่ 2-3	46(38.66)	24(44.45)	17(51.52)	85(43.81)	172 (43.1)
คนที่ 4-5	4(3.36)	2(3.70)	2(6.06)	9(4.64)	17 (4.3)
คนที่ 6 ขึ้นไป	1(0.84)	1(1.85)	1(3.03)	2(1.03)	5 (1.4)
ค่าฐานนิยม 1					
สถานภาพสมรสของบิดามารดา					
บิดามารดาอยู่ด้วยกัน	83(69.74)	37(68.52)	20(60.61)	151(77.84)	291 (72.8)
บิดามารดาแยกทางหรือหย่า	18(15.13)	13(24.07)	7(21.21)	27(13.92)	65 (16.3)
บิดาหรือมารดาเสียชีวิต	18(15.13)	4(7.41)	6(18.18)	15(7.73)	43 (10.8)
บิดาและมารดาเสียชีวิต	0(0.0)	0(0.0)	0(0.0)	1(0.51)	1 (0.3)
ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว					
มีเหลือ	93(78.15)	23(42.59)	18(54.55)	119(61.34)	253 (63.3)
พอดีไม่มีเหลือ	23(19.33)	19(35.19)	12(36.36)	51(26.29)	105 (26.3)
ไม่เพียงพอ	3(2.52)	12(22.22)	3(9.09)	24(12.37)	42 (10.5)

ตารางที่ 6 (ต่อ)

ลักษณะด้านประชากร	มัธยมปลาย (n=119)	ปวช. (n=54)	ปวส. (n=33)	ปริญญาตรี (n=194)	รวม (N=400)
ลักษณะการอยู่อาศัยก่อนเข้าศึกษาใน สถานศึกษาปัจจุบัน					
อยู่กับบิดามารดา	80(67.23)	35(64.81)	19(55.58)	144(74.22)	278 (69.5)
อยู่กับมารดา	22(18.49)	9(16.67)	9(27.27)	27(13.92)	67 (16.8)
อยู่กับญาติ	9(7.56)	8(14.82)	4(12.12)	16(8.25)	37 (9.3)
อยู่กับบิดา	8(6.72)	2(3.70)	1(3.03)	4(2.06)	15 (3.8)
อื่นๆ	0(0.0)	0(0.0)	0(0.0)	3(1.55)	3 (0.8)
ลักษณะการอยู่อาศัยเมื่อเป็นนักเรียน /นักศึกษาในสถานศึกษาปัจจุบัน					
อยู่กับบิดามารดา	78(65.55)	33(61.11)	12(36.36)	8(4.12)	131(32.8)
อยู่กับมารดา	20(16.81)	10(18.52)	8(24.24)	3(1.55)	41(10.3)
อยู่กับญาติ	15(12.60)	7(12.96)	4(12.12)	3(1.55)	29 (7.3)
อยู่กับบิดา	6(5.04)	1(1.85)	1(3.03)	0(0)	8 (2.0)
หอพักของสถานศึกษา	0(0.0)	0(0.0)	0(0.0)	146(75.26)	146 (36.5)
หอพักเอกชนไม่แยกผู้ชาย-ผู้หญิง	0(0.0)	0(0.0)	4(12.12)	18(9.28)	22 (5.5)
หอพักเอกชนแยกผู้ชาย-ผู้หญิง	0(0.0)	2(3.70)	4(12.12)	11(5.67)	17 (4.3)
บ้านเช่า	0(0.0)	1(1.85)	0(0.0)	5(2.58)	6 (1.5)
ผู้อุปการะส่งเสียเลี้ยงดูในปัจจุบัน					
บิดามารดา	86(72.27)	37(68.52)	18(54.55)	149(76.80)	290 (72.5)
มารดา	19(15.97)	10(18.52)	9(27.27)	28(14.43)	66 (16.5)
บิดา	11(9.24)	4(7.41)	2(6.06)	8(4.12)	25 (6.3)
ญาติ	2(1.68)	3(5.55)	4(12.12)	5(2.58)	14 (3.5)
ทุนการศึกษา/เงินกู้ยืมรัฐบาล	1(0.84)	0(0.0)	0(0.0)	2(1.03)	3 (0.8)
ทำงานหารายได้เอง	0(0.0)	0(0.0)	0(0.0)	2(1.03)	2 (0.5)

ตารางที่ 6 (ต่อ)

ลักษณะส่วนบุคคล	มัธยมปลาย (n=119)	ปวช. (n=54)	ปวส. (n=33)	ปริญญาตรี (n=194)	รวม (N=400)
รายได้/ค่าใช้จ่ายที่ได้รับต่อเดือน (Median = 3,000 , range = 500-7,000)					
≤ 1,000 บาท	9(7.56)	3(5.55)	5(15.15)	3(1.55)	20 (5.0)
1,001-2,000 บาท	55(46.22)	35(64.82)	12(36.36)	18(9.28)	120 (30.0)
2,001-3,000 บาท	43(36.13)	13(24.08)	11(33.33)	73(37.63)	140 (35.0)
3,001-4,000 บาท	9(7.56)	2(3.70)	2(6.06)	56(28.87)	18 (4.5)
4,001-5,000 บาท	3(2.52)	1(1.85)	1(3.03)	34(17.53)	90 (22.5)
> 5,000 บาท	0(0.0)	0(0.0)	2(6.06)	10(5.15)	12 (3)
ความเพียงพอของค่าใช้จ่ายต่อเดือน					
เพียงพอ	113(94.96)	45(83.33)	31(93.94)	168(86.60)	357 (89.3)
ไม่เพียงพอ	6(5.04)	9(16.67)	2(6.06)	26(13.40)	43 (10.8)
การทำงานหารายได้พิเศษ					
ไม่ทำ	107(89.92)	48(88.89)	26(78.79)	176(90.72)	357(89.3)
ทำ	12(10.08)	6(11.11)	7(21.21)	18(9.28)	43 (10.8)
บุคคลที่ความผูกพันใกล้ชิดกับมากที่สุด					
บิดามารดา	50(42.02)	25(46.30)	9(27.27)	94(48.45)	178 (44.5)
มารดา	35(29.41)	19(35.19)	19(55.58)	61(31.44)	134 (33.5)
ญาติ	15(12.60)	5(9.26)	3(9.09)	14(7.22)	37 (9.3)
เพื่อน	9(7.56)	4(7.41)	2(6.06)	20(10.31)	35 (8.8)
บิดา	7(5.88)	1(1.85)	0(0.0)	3(1.55)	11(2.8)
อื่น ๆ	3(2.52)	0(0.0)	0(0.0)	2(1.03)	5 (1.3)
บุคคลที่ต้องการปรึกษาเมื่อเกิดปัญหาเรื่องส่วนตัว การเรียน การเงิน					
บิดามารดา	43(36.13)	18(33.33)	9(27.27)	66(34.02)	136 (34.0)
มารดา	31(26.05)	18(33.33)	15(45.45)	51(26.29)	115 (28.8)
เพื่อน	20(16.81)	8(14.82)	6(18.18)	45(23.20)	79 (19.8)
ญาติ	6(5.04)	5(9.26)	1(3.03)	18(9.28)	30 (7.5)
คู่รัก/แฟน	8(6.75)	3(5.55)	2(6.06)	7(3.61)	20 (5.0)
บิดา	7(5.88)	2(3.7)	0(0.0)	3(1.55)	12 (3.0)
ครูหรืออาจารย์	1(0.84)	0(0.0)	0(0.0)	3(1.55)	4 (1.0)
อื่น ๆ	3(2.52)	0(0.0)	0(0.0)	1(0.51)	4 (1.0)

ตารางที่ 6 (ต่อ)

ลักษณะส่วนบุคคล	มัธยมปลาย (n=119)	ปวช. (n=54)	ปวส. (n=33)	ปริญญาตรี (n=194)	รวม (N=400)
บุคคลที่ต้องการปรึกษาเมื่อเกิดปัญหาทาง เพศสัมพันธ์					
ครูหรืออาจารย์	44(36.97)	12(22.22)	7(21.21)	72(37.11)	135 (33.8)
มารดา	27(22.69)	13(24.07)	12(36.36)	33(17.01)	85 (21.3)
เพื่อน	18(15.13)	7(12.96)	6(18.18)	45(28.20)	76 (19.0)
บิดามารดา	19(15.97)	12(22.22)	5(15.15)	28(14.43)	64 (16.0)
ญาติ	5(4.20)	2(3.70)	1(3.03)	4(2.06)	12 (3.0)
คู่อริก/แฟน	2(1.68)	4(7.41)	2(6.06)	4(2.06)	12 (3.0)
บิดา	2(1.68)	0(0.0)	0(0.0)	1(0.51)	3 (0.8)
อื่น ๆ	2(1.68)	4(7.41)	0(0.0)	7(3.61)	13 (3.3)
เพื่อนที่คบหาเป็นประจำ					
เพื่อนทั้งผู้ชายและผู้หญิง	107(89.92)	36(66.67)	17(51.52)	112(57.73)	272 (68.0)
เพื่อนผู้หญิง	10(8.40)	18(33.33)	15(45.45)	82(42.27)	125 (31.3)
เพื่อนผู้ชาย	1(0.84)	0(0.0)	1(3.03)	0(0.0)	2 (0.5)
อื่น ๆ เช่น ตู๊ด	1(0.84)	0(0.0)	0(0.0)	0(0.0)	1 (0.3)
การมีคู่อริกหรือแฟน					
มี	44(36.97)	19(35.19)	16(48.49)	59(30.41)	138 (34.5)
เคยมีแต่ไม่มีแล้ว	29(24.37)	17(31.48)	5(15.15)	45(23.20)	96 (24.0)
ไม่เคยมีเลย	46(38.66)	18(33.33)	12(3.36)	90(46.39)	166 (41.5)
การสูบบุหรี่					
ไม่เคยสูบ	116(97.48)	50(92.59)	33(100)	188(96.91)	387 (96.8)
เคยสูบแต่ปัจจุบันเลิกสูบแล้ว	3(2.52)	2(3.70)	0(0.0)	5(2.58)	10 (2.5)
เคยสูบและปัจจุบันยังสูบบุหรี่อยู่	0(0.0)	2(3.70)	0(0.0)	1(0.51)	3 (0.8)

ตารางที่ 6 (ต่อ)

ลักษณะส่วนบุคคล	มัธยมปลาย (n=119)	ปวช. (n=54)	ปวส. (n=33)	ปริญญาตรี (n=194)	รวม (N=400)
การใช้ยาหรือสารเสพติด					
ไม่เคยใช้	118(99.16)	54(100)	32(96.97)	194(100)	398 (99.5)
เคยใช้แต่ปัจจุบันเลิกใช้แล้ว	1(0.84)	0(0.0)	0(0.0)	0(0.0)	1 (0.3)
เคยใช้และปัจจุบันยังใช้อยู่	0(0.0)	0(0.0)	1(3.03)	0(0.0)	1 (0.3)
การดื่มสุราหรือเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์					
ไม่เคยดื่ม	101(84.87)	45(83.33)	23(69.70)	132(68.04)	301 (75.3)
เคยดื่มแต่ปัจจุบันเลิกดื่มแล้ว	14(11.76)	9(16.67)	8(24.24)	33(17.01)	64 (16.0)
เคยดื่มและปัจจุบันยังดื่มอยู่	4(3.36)	0(0.0)	2(6.06)	29(14.95)	35 (8.8)
การไปเที่ยวสถานเริงรมย์ เช่น เทค ผับ					
ไม่เคยไปเลย	91(76.47)	47(87.04)	21(63.64)	113(58.25)	272 (68.0)
เคยแต่ไม่บ่อย	25(21.01)	7(12.96)	11(33.33)	76(39.16)	119 (29.8)
เคยบ่อย ๆ	0(0.0)	0(0.0)	0(0.0)	2(1.03)	2 (0.5)
เคยเป็นประจำ	3(2.52)	0(0.0)	1(3.03)	3(1.55)	7 (1.8)
การไปเป็นเพื่อนเที่ยว/ เพื่อนคุย/ เพื่อนดื่มกับเพื่อนต่างเพศ					
ไม่เคยไปเลย	73(61.34)	39(72.22)	17(51.52)	101(52.06)	230 (57.5)
เคยแต่ไม่บ่อย	40(33.62)	15(27.78)	13(39.39)	89(45.88)	157 (39.3)
เคยบ่อย ๆ	3(2.52)	0(0.0)	0(0.0)	2(1.03)	5 (1.3)
เคยเป็นประจำ	3(2.52)	0(0.0)	3(9.09)	2(1.03)	8 (2.0)
การไปในที่ลับตาหรือที่เปลี่ยวตามลำพังกับเพื่อนต่างเพศสองต่อสอง					
ไม่เคยไปเลย	86(72.27)	43(79.63)	24(72.73)	128(65.98)	281 (70.3)
เคยแต่ไม่บ่อย	32(26.89)	9(16.67)	8(24.24)	62(31.95)	111 (27.8)
เคยบ่อย ๆ	1(0.84)	2(3.70)	0(0.0)	3(1.55)	6 (1.5)
เคยเป็นประจำ	0(0.0)	0(0.0)	1(3.03)	1(0.51)	2 (0.5)

ส่วนที่ 2 ข้อมูลความต้องการด้านการสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

ในการศึกษาความต้องการด้านการสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของสตรีวัยรุ่น ได้ศึกษาและนำเสนอ ดังนี้

2.1 ความต้องการด้านการสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของกลุ่มตัวอย่างโดยรวมและรายด้าน

2.1.1 ความต้องการด้านการสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดโดยรวมและรายด้าน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า คะแนนเฉลี่ยของความต้องการการสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดโดยรวมเท่ากับ 68.05 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 11.89 และเมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ความต้องการการสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศด้านอารมณ์และด้านการประเมินพฤติกรรม มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ส่วนด้านข้อมูลข่าวสารและด้านวัตถุ สิ่งของ การเงิน แรงงาน และบริการ มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง (ตารางที่ 7)

ตารางที่ 7 พิสัย คะแนนเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความต้องการการสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศโดยรวมและรายด้านของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

ความต้องการการสนับสนุนทางสังคม	Range	\bar{X}	S.D.	ระดับ
1. ด้านอารมณ์	2-21	17.73	3.00	มาก
2. ด้านข้อมูลข่าวสาร	0-27	17.89	4.39	ปานกลาง
3. ด้านการประเมินพฤติกรรม	1-21	14.79	3.42	มาก
4. ด้านวัตถุ สิ่งของ การเงิน แรงงาน และบริการ	5-27	17.75	4.35	ปานกลาง
รวม		68.05	11.89	มาก

2.1.2 ความต้องการด้านการสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของกลุ่มตัวอย่างระดับมัธยมศึกษาตอนปลายโดยรวมและรายด้าน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า คะแนนเฉลี่ยของความต้องการการสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของกลุ่มตัวอย่างระดับมัธยมศึกษาตอนปลายโดยรวมเท่ากับ 69.31 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 12.68 และเมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ความต้องการการสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศด้านอารมณ์ ด้านข้อมูลข่าวสาร และด้านการประเมินพฤติกรรม มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ส่วนด้านวัตถุ สิ่งของ การเงิน แรงงาน และบริการ มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง (ตารางที่ 8)

ตารางที่ 8 พิสัย คะแนนเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความต้องการการสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศโดยรวมและรายด้านของกลุ่มตัวอย่างระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

ความต้องการการสนับสนุนทางสังคม	Range	\bar{X}	S.D.	ระดับ
1. ด้านอารมณ์	2-21	17.96	3.37	มาก
2. ด้านข้อมูลข่าวสาร	4-27	18.17	4.21	มาก
3. ด้านการประเมินพฤติกรรม	4-21	15.19	3.53	มาก
4. ด้านวัตถุ สิ่งของ การเงิน แรงงาน และบริการ	5-27	17.99	4.58	ปานกลาง
รวม		69.31	12.68	มาก

2.1.3 ความต้องการด้านการสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของกลุ่มตัวอย่างระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพโดยรวมและรายด้าน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า คะแนนเฉลี่ยของความต้องการการสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของกลุ่มตัวอย่างระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพโดยรวมเท่ากับ 68.06 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 10.86 และเมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ความต้องการการสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศด้านอารมณ์ ด้านการประเมินพฤติกรรม และด้านวัตถุ สิ่งของ การเงิน แรงงาน และบริการ มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ส่วนด้านข้อมูลข่าวสาร มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง (ตารางที่ 9)

ตารางที่ 9 พิสัย คะแนนเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความต้องการการสนับสนุนทาง
สังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศโดยรวมและรายด้านของกลุ่มตัวอย่างระดับ
ประกาศนียบัตรวิชาชีพ

ความต้องการการสนับสนุนทางสังคม	Range	\bar{X}	S.D.	ระดับ
1. ด้านอารมณ์	8-21	17.52	2.79	มาก
2. ด้านข้อมูลข่าวสาร	0-27	16.94	4.76	ปานกลาง
3. ด้านการประเมินพฤติกรรม	1-21	15.37	3.15	มาก
4. ด้านวัตถุ สิ่งของ การเงิน แรงงาน และบริการ	11-27	18.22	3.84	มาก
รวม		68.06	10.86	มาก

2.1.4 ความต้องการด้านการสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของ
กลุ่มตัวอย่างระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงโดยรวมและรายด้าน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า คะแนนเฉลี่ยของความต้องการการสนับสนุนทาง
สังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของกลุ่มตัวอย่างระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง
โดยรวมเท่ากับ 69.79 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 8.89 และเมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ความ
ต้องการการสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศด้านอารมณ์ ด้านข้อมูลข่าวสาร
ด้านการประเมินพฤติกรรม และด้านวัตถุ สิ่งของ การเงิน แรงงาน และบริการ มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ใน
ระดับมาก (ตารางที่ 10)

ตารางที่ 10 พิสัย คะแนนเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความต้องการการสนับสนุนทาง
สังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศโดยรวมและรายด้านของกลุ่มตัวอย่างระดับ
ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง

ความต้องการการสนับสนุนทางสังคม	Range	\bar{X}	S.D.	ระดับ
1. ด้านอารมณ์	11-21	17.70	2.70	มาก
2. ด้านข้อมูลข่าวสาร	7-24	18.21	4.35	มาก
3. ด้านการประเมินพฤติกรรม	10-19	15.76	2.78	มาก
4. ด้านวัตถุ สิ่งของ การเงิน แรงงาน และบริการ	9-25	18.12	3.81	มาก
รวม		69.79	8.89	มาก

2.1.5 ความต้องการด้านการสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของกลุ่มตัวอย่างระดับปริญญาตรีโดยรวมและรายด้าน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า คะแนนเฉลี่ยของความต้องการการสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของกลุ่มตัวอย่างระดับปริญญาตรีโดยรวมเท่ากับ 66.98 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 12.08 และเมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ความต้องการการสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศด้านอารมณ์และด้านการประเมินพฤติกรรม มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ส่วนด้านข้อมูลข่าวสารและด้านวัตถุ สิ่งของ การเงิน แรงงาน และบริการ มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง (ตารางที่ 11)

ตารางที่ 11 พิสัย คะแนนเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความต้องการการสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศโดยรวมและรายด้านของกลุ่มตัวอย่างระดับปริญญาตรี

ความต้องการการสนับสนุนทางสังคม	Range	\bar{X}	S.D.	ระดับ
1. ด้านอารมณ์	8-21	17.66	2.88	มาก
2. ด้านข้อมูลข่าวสาร	5-27	17.92	4.39	ปานกลาง
3. ด้านการประเมินพฤติกรรม	5-21	14.21	3.44	มาก
4. ด้านวัตถุ สิ่งของ การเงิน แรงงาน และบริการ	5-27	17.39	4.42	ปานกลาง
รวม		66.98	12.08	มาก

2.2. ความต้องการด้านการสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของกลุ่มตัวอย่างรายชื่อ

2.2.1 ความต้องการด้านการสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดรายชื่อ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า ความต้องการการสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศด้านอารมณ์ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด ส่วนใหญ่ต้องการกำลังใจและการดูแลช่วยเหลือเมื่อรู้สึกท้อแท้หรือมีปัญหาในระดับมาก (ร้อยละ 70.8) รองลงมาคือ บุคคลที่ทำให้รู้สึกอบอุ่น มั่นใจ และปลอดภัยเมื่ออยู่ใกล้ชิด (ร้อยละ 68.3) ด้านข้อมูลข่าวสาร ส่วนใหญ่ต้องการคำแนะนำที่เป็นประโยชน์ต่อการดำเนินชีวิตในอนาคตในระดับมาก (ร้อยละ 65.0) รองลงมาคือ มารยาทและการวางตัวอย่างเหมาะสมต่อเพศตรงข้ามตามขนบธรรมเนียมประเพณีไทย (ร้อยละ

37.5) ด้านการประเมินพฤติกรรม ส่วนใหญ่ต้องการแบบอย่างที่ดีในระดับมาก (ร้อยละ 49.8) รองลงมาคือ การติดตามและสอบถามความเป็นอยู่ ความต้องการ และปัญหา (ร้อยละ 41.5) และด้านวัตถุ สิ่งของ การเงิน แรงงาน และบริการ ส่วนใหญ่ต้องการความช่วยเหลือด้านการเงินและสิ่งของอย่างเพียงพอในระดับมาก (ร้อยละ 48.3) รองลงมาคือ การช่วยกันรณรงค์ไม่ดื่มสุราหรือเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ รวมทั้งสารเสพติดภายในบ้านและสถานศึกษา (ร้อยละ 43.8) (ตารางที่ 12)

ตารางที่ 12 จำนวนและร้อยละของคะแนนความต้องการการสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศเป็นรายชื่อของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

ประเภทของการสนับสนุนทางสังคม	ระดับความต้องการ			
	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่ต้องการ
การสนับสนุนทางสังคมด้านอารมณ์				
1. การเข้าใจเกี่ยวกับความต้องการของวัยรุ่น	180(45.0)	196(49.0)	22(5.5)	2(0.5)
2. เป็นบุคคลที่ไว้วางใจและสามารถพูดคุยระบายความรู้สึกได้ทุกเรื่อง	242(60.5)	143(35.8)	11(2.8)	4(1.0)
3. เป็นบุคคลที่ทำให้รู้สึกอบอุ่น มั่นใจ และปลอดภัยเมื่ออยู่ใกล้ชิด	273(68.3)	110(27.5)	13(3.3)	4(1.0)
4. ความรัก ความห่วงใย และการดูแลเอาใจใส่ในตัวท่าน	257(64.3)	127(31.8)	10(2.5)	6(1.5)
5. ความไว้วางใจ การยอมรับความคิดเห็น และความสามารถของท่าน	233(58.3)	147(36.8)	17(4.3)	3(0.8)
6. กำลังใจและดูแลช่วยเหลือเมื่อท่านรู้สึกท้อแท้หรือมีปัญหา	283(70.8)	105(26.3)	7(1.8)	5(1.3)
7. คำชมเชยเมื่อท่านทำในสิ่งที่เหมาะสมหรือประสบความสำเร็จ	190(47.5)	178(44.5)	27(6.8)	5(1.3)
การสนับสนุนทางสังคมด้านข้อมูลข่าวสาร				
1. การเจริญเติบโตและพัฒนาการทางเพศของเพศชายและเพศหญิง รวมทั้งการปฏิสนธิ และการตั้งครรภ์	64(16.0)	237(59.3)	77(19.3)	22(5.5)
2. ความรู้สึกและความต้องการทางเพศ รวมทั้งการระบายอารมณ์ทางเพศและการบำบัดความใคร่	28(7.0)	139(34.8)	162(40.5)	71(17.8)

ตารางที่ 12 (ต่อ)

ประเภทของการสนับสนุนทางสังคม	ระดับความต้องการ			
	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่ต้องการ
3. บทบาท หน้าที่ และความรับผิดชอบต่อตนเองและผู้อื่น ที่เหมาะสมกับวัย	122(30.5)	232(58.0)	41(10.3)	5(1.3)
4. มารยาทและการวางตัวอย่างเหมาะสมต่อเพศตรงข้าม ตามขนบธรรมเนียมประเพณีไทย	150(37.5)	208(52.0)	37(9.3)	5(1.3)
5. ชีวิตครอบครัว เช่น การเลือกคู่ครอง การแต่งงาน บทบาทของภรรยา บทบาทของมารดาและการเลี้ยงดูบุตร	130(32.5)	194(48.5)	63(15.8)	13(3.3)
6. วิธีการป้องกันการมีเพศสัมพันธ์โดยไม่ตั้งใจ เช่น วิธี การปฏิเสธการมีเพศสัมพันธ์แบบนุ่มนวล การคุมกำเนิด	117(29.3)	182(45.5)	71(17.8)	30(7.5)
7. ผลของการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรส และปัญหาต่าง ๆ ที่จะตามมา	85(21.3)	189(47.3)	78(19.5)	48(2.0)
8. ข้อมูลเกี่ยวกับบุคคลอื่น ๆ ที่จะให้คำปรึกษาหรือให้ ความช่วยเหลือเมื่อมีปัญหาทางเพศ หรือตั้งครรภ์เมื่อยัง ไม่พร้อม	84(21.0)	202(50.5)	80(20.0)	34(8.5)
9. คำแนะนำที่เป็นประโยชน์ต่อการดำเนินชีวิตในอนาคต	260(65.0)	124(31.0)	12(3.0)	4(1.0)
การสนับสนุนทางสังคมด้านการประเมินพฤติกรรม				
1. เป็นแบบอย่างที่ดี	199(49.8)	178(44.5)	18(4.5)	5(1.3)
2. บอกถึงแบบอย่างที่ดีและเหมาะสมกับวัยของวัยรุ่นที่มี ชื่อเสียง เช่น ดารา นักร้อง	98(24.5)	227(56.8)	62(15.5)	13(3.3)
3. ติดตามและสอบถามความเป็นอยู่ ความต้องการ และ ปัญหาของท่าน	166(41.5)	190(47.5)	36(9.0)	8(2.0)
4. กระตุ้นเตือนท่านเมื่อท่านวางตัวหรือแต่งกายไม่ เหมาะสมกับวัยในสังคมไทย	100(25.0)	225(56.3)	58(14.5)	17(4.3)
5. ตักเตือนเมื่อท่านเที่ยวสถานเริงรมย์ ดื่มสุราหรือดื่ม เครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ รวมทั้งการใช้ยาหรือสารเสพติด	106(26.5)	166(41.5)	78(19.5)	50(12.5)

ตารางที่ 12 (ต่อ)

ประเภทของการสนับสนุนทางสังคม	ระดับความต้องการ			
	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่ต้องการ
6. กระตุ้นเตือนถึงผลของการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรส และปัญหาต่าง ๆ ที่จะตามมาอย่างมีเหตุผล	118(29.5)	174(43.5)	73(18.3)	35(8.8)
7. ให้คำชมเชยหรือแสดงปฏิกิริยาพอใจการปฏิบัติตัวที่ดีและเหมาะสมกับวัย	161(40.3)	196(49.0)	34(8.5)	9(2.3)
การสนับสนุนทางสังคมด้านวัตถุ สิ่งของ การเงิน แรงงาน และบริการ				
1. ช่วยเหลือด้านการเงินและสิ่งของอย่างเพียงพอ	193(48.3)	179(44.8)	22(5.5)	6(1.5)
2. ร่วมทำกิจกรรมนอกเวลาเรียนหรือวันหยุดที่เหมาะสม เช่น ออกกำลังกาย ปลูกต้นไม้ เล่นกีฬา เล่นดนตรี เรียนภาษา ทำบุญตักบาตร และนั่งสมาธิ	160(40.0)	195(48.8)	43(10.8)	2(0.5)
3. ให้ผู้ใหญ่พาเข้าไปเที่ยวในสถานเริงรมย์เพื่อเรียนรู้ว่าเป็นอย่างไร	82(20.5)	114(28.5)	120(30.0)	84(21.0)
4. เป็นที่ปรึกษาและให้ความช่วยเหลือเมื่อเกิดปัญหาทางเพศ	131(32.8)	177(44.3)	62(15.5)	30(7.5)
5. จัดหนังสือและสื่อเกี่ยวกับเพศศึกษาที่เหมาะสมให้ศึกษา	74(18.5)	200(50.0)	98(24.5)	28(7.0)
6. ช่วยกันรณรงค์ไม่เที่ยวสถานเริงรมย์ เช่น คลับ บาร์ และเทค เป็นต้น	96(24.0)	191(47.8)	82(20.5)	31(7.8)
7. ช่วยกันรณรงค์ไม่ดื่มสุราหรือเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ รวมทั้งสารเสพติด ภายในบ้านและสถานศึกษา	175(43.8)	152(38.0)	55(13.8)	18(4.5)
8. จำกัดการนำเสนอที่แสดงความสัมพันธ์ทางเพศของสื่อต่าง ๆ เช่น วิดีโอ วิดีโอเกมส์ อินเทอร์เน็ต และเคเบิลทีวี เป็นต้น	96(24.0)	210(52.5)	62(15.5)	32(8.0)
9. จัดแหล่งบริการคุมกำเนิดที่สามารถไปรับบริการได้สะดวกและไม่จำกัดเวลา	88(22.0)	176(44.0)	81(20.3)	55(13.8)

2.2.2 ความต้องการด้านการสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของกลุ่มตัวอย่างระดับมัธยมศึกษาตอนปลายรายข้อ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า ความต้องการการสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศด้านอารมณ์ของกลุ่มตัวอย่างระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ส่วนใหญ่ต้องการบุคคลที่ทำให้รู้สึกอบอุ่น มั่นใจ และปลอดภัยเมื่ออยู่ใกล้ชิดในระดับมาก (ร้อยละ 78.2) รองลงมาคือ กำลังใจและการดูแลช่วยเหลือเมื่อรู้สึกท้อแท้หรือมีปัญหา (ร้อยละ 74.8) ด้านข้อมูลข่าวสาร ส่วนใหญ่ต้องการคำแนะนำที่เป็นประโยชน์ต่อการดำเนินชีวิตในอนาคตในระดับมาก (ร้อยละ 75.6) รองลงมาคือ มารยาทและการวางตัวอย่างเหมาะสมต่อเพศตรงข้ามตามขนบธรรมเนียมประเพณีไทย (ร้อยละ 39.5) ด้านการประเมินพฤติกรรม ส่วนใหญ่ต้องการแบบอย่างที่ดีในระดับมาก (ร้อยละ 55.5) รองลงมาคือ การให้คำชมเชยหรือแสดงปฏิกิริยาพอใจการปฏิบัติตัวที่ดีและเหมาะสมกับวัย (ร้อยละ 48.7) และด้านวัตถุ สิ่งของ การเงิน แรงงาน และบริการ ส่วนใหญ่ต้องการการช่วยกันรณรงค์ไม่ดื่มสุราหรือเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ รวมทั้งสารเสพติดภายในบ้านและสถานศึกษาในระดับมาก (ร้อยละ 55.5) รองลงมาคือ ความช่วยเหลือด้านการเงินและสิ่งของอย่างเพียงพอ (ร้อยละ 43.7) (ตารางที่ 13)

ตารางที่ 13 จำนวนและร้อยละของคะแนนความต้องการการสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศเป็นรายข้อของกลุ่มตัวอย่างระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

ประเภทของการสนับสนุนทางสังคม	ระดับความต้องการ			
	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่ต้องการ
การสนับสนุนทางสังคมด้านอารมณ์				
1. การเข้าใจเกี่ยวกับความต้องการของวัยรุ่น	62(52.1)	51(42.9)	4(3.4)	2(1.7)
2. เป็นบุคคลที่ไว้วางใจและสามารถพูดคุยระบายความรู้สึกได้ทุกเรื่อง	81(68.1)	33(27.7)	3(2.5)	2(1.7)
3. เป็นบุคคลที่ทำให้รู้สึกอบอุ่น มั่นใจ และปลอดภัยเมื่ออยู่ใกล้ชิด	93(78.2)	20(16.8)	4(3.4)	2(1.7)
4. ความรัก ความห่วงใย และการดูแลเอาใจใส่ในตัวตน	78(65.5)	35(29.4)	3(2.5)	3(2.5)
5. ความไว้วางใจ การยอมรับความคิดเห็นและความสามารถของท่าน	74(62.2)	37(31.1)	5(4.2)	3(2.5)

ตารางที่ 13 (ต่อ)

ประเภทของการสนับสนุนทางสังคม	ระดับความต้องการ			
	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่ต้องการ
6. กำลังใจและดูแลช่วยเหลือเมื่อท่านรู้สึกท้อแท้หรือมีปัญหา	89(74.8)	26(21.8)	1(0.8)	3(2.5)
7. คำชมเชยเมื่อท่านทำในสิ่งที่เหมาะสมหรือประสบความสำเร็จ	58(48.7)	50(42.0)	8(6.7)	3(2.5)
การสนับสนุนทางสังคมด้านข้อมูลข่าวสาร				
1. การเจริญเติบโตและพัฒนาการทางเพศของเพศชายและเพศหญิง รวมทั้งการปฏิสนธิและการตั้งครรภ์	21(17.6)	75(63.0)	15(12.6)	8(6.7)
2. ความรู้สึกและความต้องการทางเพศ รวมทั้งการระบายอารมณ์ทางเพศและการบำบัดความใคร่	10(8.4)	38(31.9)	54(45.4)	17(14.3)
3. บทบาท หน้าที่ และความรับผิดชอบต่อตนเองและผู้อื่นที่เหมาะสมกับวัย	42(35.3)	64(53.8)	12(10.1)	1(0.8)
4. มารยาทและการวางตัวอย่างเหมาะสมต่อเพศตรงข้ามตามขนบธรรมเนียมประเพณีไทย	47(39.5)	56(47.1)	14(11.8)	2(1.7)
5. ชีวิตครอบครัว เช่น การเลือกคู่ครอง การแต่งงาน บทบาทของภรรยา บทบาทของมารดา และการเลี้ยงดูบุตร	43(36.1)	56(47.1)	15(12.6)	5(4.2)
6. วิธีการป้องกันการมีเพศสัมพันธ์โดยไม่ตั้งใจ เช่น วิธีการปฏิเสธการมีเพศสัมพันธ์แบบนุ่มนวล การคุมกำเนิด	38(31.9)	49(41.2)	23(19.3)	9(7.6)
7. ผลของการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรส และปัญหาต่าง ๆ ที่จะตามมา	23(19.3)	57(47.9)	23(19.3)	16(13.4)
8. ข้อมูลเกี่ยวกับบุคคลอื่น ๆ ที่จะให้คำปรึกษาหรือให้ความช่วยเหลือเมื่อมีปัญหาทางเพศ หรือตั้งครรภ์เมื่อยังไม่พร้อม	24(20.2)	68(57.1)	17(14.3)	10(8.4)
9. คำแนะนำที่เป็นประโยชน์ต่อการดำเนินชีวิตในอนาคต	90(75.6)	22(18.5)	5(4.2)	2(1.7)

ตารางที่ 13 (ต่อ)

ประเภทของการสนับสนุนทางสังคม	ระดับความต้องการ			
	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่ต้องการ
การสนับสนุนทางสังคมด้านการประเมิณพฤติกรรม				
1. เป็นแบบอย่างที่ดี	66(55.5)	44(37.0)	5(4.2)	4(3.4)
2. บอกถึงแบบอย่างที่ดีและเหมาะสมกับวัยของวัยรุ่นที่มีชื่อเสียง เช่น ดารา นักร้อง	38(31.9)	65(54.6)	10(8.4)	6(5.0)
3. ติดตามและสอบถามความเป็นอยู่ ความต้องการ และปัญหาของท่าน	56(47.1)	53(44.5)	8(6.7)	2(1.7)
4. กระตุ้นเตือนท่านเมื่อท่านวางตัวหรือแต่งกายไม่เหมาะสมกับวัยในสังคมไทย	37(31.1)	66(55.5)	9(7.6)	7(5.9)
5. ตักเตือนเมื่อท่านเที่ยวสถานเริงรมย์ คี้มสุราหรือ คี้มเครื่องคี้มที่มีแอลกอฮอล์ รวมทั้งการใช้จ่ายหรือ สารเสพติด	38(31.9)	44(37.0)	15(12.6)	22(18.5)
6. กระตุ้นเตือนถึงผลของการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรส และปัญหาต่าง ๆ ที่จะตามมาอย่างมีเหตุผล	41(34.5)	44(37.0)	20(16.8)	14(11.8)
7. ให้คำชมเชยหรือแสดงปฏิกิริยาพอใจการปฏิบัติตัวที่ดีและเหมาะสมกับวัย	58(48.7)	49(41.2)	9(7.6)	3(2.5)
การสนับสนุนทางสังคมด้านวัตถุประสงค์ สิ่งของ การเงิน แรงงาน และบริการ				
1. ช่วยเหลือด้านการเงินและสิ่งของอย่างเพียงพอ	52(43.7)	47(39.5)	16(13.4)	4(3.4)
2. ร่วมทำกิจกรรมนอกเวลาเรียนหรือวันหยุดที่เหมาะสม เช่น ออกกำลังกาย ปลูกต้นไม้ เล่นกีฬา เล่นดนตรี เรียนภาษา ทำบุญตักบาตร และนั่งสมาธิ	51(42.9)	53(44.5)	14(11.8)	1(0.8)
3. ให้ผู้ใหญ่พาเข้าไปเที่ยวในสถานเริงรมย์เพื่อเรียนรู้ว่าเป็นอย่างไร	23(19.3)	28(23.5)	38(31.9)	30(25.2)
4. เป็นที่ปรึกษาและให้ความช่วยเหลือเมื่อเกิดปัญหาทางเพศ	44(37)	45(37.8)	19(16.0)	11(9.2)

ตารางที่ 13 (ต่อ)

ประเภทของการสนับสนุนทางสังคม	ระดับความต้องการ			
	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่ต้องการ
5. จัดหนังสือและสื่อเกี่ยวกับเพศศึกษาที่เหมาะสมให้ศึกษา	22(18.5)	63(52.9)	24(20.2)	10(8.4)
6. ช่วยกันรณรงค์ไม่เที่ยวสถานเริงรมย์ เช่น คลับ บาร์ และเทค เป็นต้น	35(29.4)	61(51.3)	16(13.4)	7(5.9)
7. ช่วยกันรณรงค์ไม่ดื่มสุราหรือเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ รวมทั้งสารเสพติด ภายในบ้านและสถานศึกษา	66(55.5)	37(31.1)	9(7.6)	7(5.9)
8. จำกัดการนำเสนอที่แสดงความสัมพันธ์ทางเพศของสื่อต่าง ๆ เช่น วิดีโอ วิดีโอเกมส์ อินเทอร์เน็ต และเคเบิลทีวี เป็นต้น	32(26.9)	66(55.5)	12(10.1)	9(7.6)
9. จัดแหล่งบริการคุมกำเนิดที่สามารถไปรับบริการได้สะดวกและไม่จำกัดเวลา	31(26.1)	51(42.9)	23(19.3)	14(11.8)

2.2.3 ความต้องการด้านการสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของกลุ่มตัวอย่างระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพสายอาชีพ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า ความต้องการการสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศด้านอารมณ์ของกลุ่มตัวอย่างระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ส่วนใหญ่ต้องการบุคคลที่ทำให้รู้สึกอบอุ่น มั่นใจ และปลอดภัยเมื่ออยู่ใกล้ชิด ต้องการความรัก ความห่วงใย และการดูแลเอาใจใส่ และต้องการกำลังใจและการดูแลช่วยเหลือเมื่อรู้สึกท้อแท้หรือมีปัญหาในระดับมาก (ร้อยละ 63) ด้านข้อมูลข่าวสาร ส่วนใหญ่ต้องการคำแนะนำที่เป็นประโยชน์ต่อการดำเนินชีวิตในอนาคตในระดับมาก (ร้อยละ 59.3) รองลงมาคือ มารยาทและการวางตัวอย่างเหมาะสมต่อเพศตรงข้ามตามขนบธรรมเนียมประเพณีไทย (ร้อยละ 44.4) ด้านการประณินพฤติกรรม ส่วนใหญ่ต้องการแบบอย่างที่ดีในระดับมาก (ร้อยละ 40.7) รองลงมาคือ การกระตุ้นเตือนเมื่อมีการวางตัวหรือแต่งกายไม่เหมาะสมกับวัยในสังคมไทย และการตัดเตือนเมื่อเที่ยวสถานเริงรมย์ ดื่มสุราหรือเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ รวมทั้งการใช้ยาหรือสารเสพติด (ร้อยละ 37.0) และด้านวัตถุ สิ่งของ การเงิน แรงงาน และบริการ ส่วนใหญ่ต้องการการช่วยกันรณรงค์ไม่ดื่มสุราหรือ

เครื่องดื่มน้ำที่มีแอลกอฮอล์ รวมทั้งสารเสพติดภายในบ้านและสถานศึกษาในระดับมาก (ร้อยละ 46.3) รองลงมาคือ ร่วมทำกิจกรรมนอกเวลาเรียนหรือวันหยุดที่เหมาะสม เช่น ออกกำลังกาย ปลูกต้นไม้ เล่นกีฬา เล่นดนตรี เรียนภาษา ทำบุญตักบาตร และนั่งสมาธิ (ร้อยละ 38.9) (ตารางที่ 14)

ตารางที่ 14 จำนวนและร้อยละของคะแนนความต้องการการสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศเป็นรายชื่อของกลุ่มตัวอย่างระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ

ประเภทของการสนับสนุนทางสังคม	ระดับความต้องการ			
	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่ต้องการ
การสนับสนุนทางสังคมด้านอารมณ์				
1. การเข้าใจเกี่ยวกับความต้องการของวัยรุ่น	20(37.0)	30(55.6)	4(7.4)	0(0.0)
2. เป็นบุคคลที่ไว้วางใจและสามารถพูดคุยระบายความรู้สึกรู้สึกได้ทุกเรื่อง	27(50.0)	25(46.3)	1(1.9)	1(1.9)
3. เป็นบุคคลที่ทำให้รู้สึกอบอุ่น มั่นใจ และปลอดภัยเมื่ออยู่ใกล้ชิด	34(63.0)	18(33.3)	2(3.7)	0(0.0)
4. ความรัก ความห่วงใย และการดูแลเอาใจใส่ในตัวท่าน	34(63.0)	18(33.3)	1(1.9)	1(1.9)
5. ความไว้วางใจ การยอมรับความคิดเห็นและความสามารถของท่าน	31(57.4)	21(38.9)	2(3.7)	0(0.0)
6. กำลังใจและดูแลช่วยเหลือเมื่อท่านรู้สึกท้อแท้หรือมีปัญหา	34(63.0)	18(33.3)	1(1.9)	1(1.9)
7. คำชมเชยเมื่อท่านทำในสิ่งที่เหมาะสมหรือประสบความสำเร็จ	30(55.6)	21(38.9)	3(5.6)	0(0.0)
การสนับสนุนทางสังคมด้านข้อมูลข่าวสาร				
1. การเจริญเติบโตและพัฒนาการทางเพศของเพศชายและเพศหญิง รวมทั้งการปฏิสนธิและการตั้งครรภ์	8(14.8)	34(63.0)	9(16.7)	3(5.6)
2. ความรู้สึกและความต้องการทางเพศ รวมทั้งการระบายอารมณ์ทางเพศและการบำบัดความใคร่	4(7.4)	15(27.8)	22(40.7)	13(24.1)
3. บทบาท หน้าที่ และความรับผิดชอบต่อตนเองและผู้อื่นที่เหมาะสมกับวัย	11(20.4)	37(68.5)	3(5.6)	3(5.6)

ตารางที่ 14 (ต่อ)

ประเภทของการสนับสนุนทางสังคม	ระดับความต้องการ			
	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่ต้องการ
4. มารยาทและการวางตัวอย่างเหมาะสมต่อเพศตรงข้ามตามขนบธรรมเนียมประเพณีไทย	24(44.4)	26(48.1)	3(5.6)	1(1.9)
5. ชีวิตครอบครัว เช่น การเลือกคู่ครอง การแต่งงาน บทบาทของภรรยา บทบาทของมารดาและการเลี้ยงดูบุตร	12(22.2)	31(57.4)	7(13.0)	4(7.4)
6. วิธีการป้องกันการมีเพศสัมพันธ์โดยไม่ตั้งใจ เช่น วิธีการปฏิเสธการมีเพศสัมพันธ์แบบนุ่มนวล การคุมกำเนิด	11(20.4)	30(55.6)	6(11.1)	7(13.0)
7. ผลของการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสและปัญหาต่างๆ ที่จะตามมา	7(13.0)	26(48.1)	10(18.5)	11(20.4)
8. ข้อมูลเกี่ยวกับบุคคลอื่น ๆ ที่จะให้คำปรึกษาหรือให้ความช่วยเหลือเมื่อมีปัญหาทางเพศ หรือตั้งครรภ์เมื่อยังไม่พร้อม	6(11.1)	34(63.0)	7(13.0)	7(13.0)
9. คำแนะนำที่เป็นประโยชน์ต่อการดำเนินชีวิตในอนาคต	32(59.3)	17(31.5)	3(5.6)	2(3.7)
การสนับสนุนทางสังคมด้านการประเมินพฤติกรรม				
1. เป็นแบบอย่างที่ดี	22(40.7)	29(53.7)	3(5.6)	0(0.0)
2. บอกถึงแบบอย่างที่ดีและเหมาะสมกับวัยของวัยรุ่นที่มีชื่อเสียง เช่น ดารา นักร้อง	14(25.9)	36(66.7)	1(1.9)	3(5.6)
3. ติดตามและสอบถามความเป็นอยู่ ความต้องการ และปัญหาของท่าน	18(33.3)	30(55.6)	4(7.4)	2(3.7)
4. กระตุ้นเตือนท่านเมื่อท่านวางตัวหรือแต่งกายไม่เหมาะสมกับวัยในสังคมไทย	20(37.0)	24(44.4)	8(14.8)	2(3.7)
5. ตักเตือนเมื่อท่านเที่ยวสถานเริงรมย์ ดื่มสุราหรือดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์รวมทั้งการใช้จ่ายหรือสารเสพติด	20(37.0)	23(42.6)	8(14.8)	3(5.6)

ตารางที่ 14 (ต่อ)

ประเภทของการสนับสนุนทางสังคม	ระดับความต้องการ			
	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่ต้องการ
6. กระตุ้นเตือนถึงผลของการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรส และปัญหาต่าง ๆ ที่จะตามมาอย่างมีเหตุผล	19(35.2)	30(55.6)	3(5.6)	2(3.7)
7. ให้คำชมเชยหรือแสดงปฏิกิริยาพอใจการปฏิบัติตัวที่ดีและเหมาะสมกับวัย	19(35.2)	29(53.7)	5(9.3)	1(1.9)
การสนับสนุนทางสังคมด้านวัตถุ สิ่งของ การเงิน แรงงาน และบริการ				
1. ช่วยเหลือด้านการเงินและสิ่งของอย่างเพียงพอ	17(31.5)	36(66.7)	1(1.9)	0(0.0)
2. ร่วมทำกิจกรรมนอกเวลาเรียนหรือวันหยุดที่เหมาะสม เช่น ออกกำลังกาย ปลูกต้นไม้ เล่นกีฬา เล่นดนตรี เรียนภาษา ทำบุญตักบาตร และนั่งสมาธิ	21(38.9)	32(59.3)	1(1.9)	0(0.0)
3. ให้ผู้ใหญ่พาเข้าไปเที่ยวในสถานเริงรมย์เพื่อเรียนรู้ว่าเป็นอย่างไร	10(18.5)	18(33.3)	15(27.8)	11(20.4)
4. เป็นที่ปรึกษาและให้ความช่วยเหลือเมื่อเกิดปัญหาทางเพศ	16(29.6)	29(53.7)	5(9.3)	4(7.4)
5. จัดหนังสือและสื่อเกี่ยวกับเพศศึกษาที่เหมาะสมให้ศึกษา	9(16.7)	28(51.9)	13(24.1)	4(7.4)
6. ช่วยกันรณรงค์ไม่เที่ยวสถานเริงรมย์ เช่น คลับ บาร์ และเทค เป็นต้น	16(29.6)	31(57.4)	3(5.6)	4(7.4)
7. ช่วยกันรณรงค์ไม่ดื่มสุราหรือเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ รวมทั้งสารเสพติด ภายในบ้านและสถานศึกษา	25(46.3)	24(44.4)	5(9.3)	0(0.0)
8. จำกัดการนำเสนอที่แสดงความสัมพันธ์ทางเพศของสื่อต่าง ๆ เช่น วิดีโอ วิดีโอเกมส์ อินเทอร์เน็ต และเคเบิลทีวี เป็นต้น	15(27.8)	28(51.9)	5(9.3)	6(11.1)
9. จัดแหล่งบริการคุมกำเนิดที่สามารถไปรับบริการได้สะดวกและไม่จำกัดเวลา	14(25.9)	25(46.3)	5(9.3)	10(18.5)

2.2.4 ความต้องการด้านการสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของกลุ่มตัวอย่างระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงรายข้อ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า ความต้องการการสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศด้านอารมณ์ของกลุ่มตัวอย่างระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ส่วนใหญ่ต้องการบุคคลที่ทำให้รู้สึกอบอุ่น มั่นใจและปลอดภัยเมื่ออยู่ใกล้ชิด และต้องการความรัก ความห่วงใย และการดูแลเอาใจใส่ในระดับมาก (ร้อยละ 75.8) รองลงมาคือ กำลังใจและดูแลช่วยเหลือเมื่อท่านรู้สึกท้อแท้หรือมีปัญหา (ร้อยละ 72.7) ด้านข้อมูลข่าวสาร ส่วนใหญ่ต้องการคำแนะนำที่เป็นประโยชน์ต่อการดำเนินชีวิตในอนาคตในระดับมาก (ร้อยละ 69.7) รองลงมาคือ วิธีการป้องกันการมีเพศสัมพันธ์โดยไม่ตั้งใจ เช่น วิธีการปฏิเสธการมีเพศสัมพันธ์แบบนุ่มนวล การคุมกำเนิด (ร้อยละ 42.4) ด้านการประเมินพฤติกรรม ส่วนใหญ่ต้องการแบบอย่างที่ดีในระดับมาก (ร้อยละ 63.6) รองลงมาคือ การติดตามและสอบถามความเป็นอยู่ ความต้องการ และปัญหา (ร้อยละ 57.6) และด้านวัตถุ สิ่งของ การเงิน แรงงาน และบริการ ส่วนใหญ่ต้องการความช่วยเหลือด้านการเงินและสิ่งของอย่างเพียงพอในระดับมาก (ร้อยละ 63.6) รองลงมาคือ การช่วยกันรณรงค์ไม่ดื่มสุราหรือเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ รวมทั้งสารเสพติดภายในบ้านและสถานศึกษา (ร้อยละ 45.5) (ตารางที่ 15)

ตารางที่ 15 จำนวนและร้อยละของคะแนนความต้องการการสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศเป็นรายข้อของกลุ่มตัวอย่างระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง

ประเภทของการสนับสนุนทางสังคม	ระดับความต้องการ			
	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่ต้องการ
การสนับสนุนทางสังคมด้านอารมณ์				
1. การเข้าใจเกี่ยวกับความต้องการของวัยรุ่น	13(39.4)	19(57.6)	1(3.0)	0(0.0)
2. เป็นบุคคลที่ไว้วางใจและสามารถพูดคุยระบายความรู้สึกได้ทุกเรื่อง	18(54.5)	15(45.5)	0(0.0)	0(0.0)
3. เป็นบุคคลที่ทำให้รู้สึกอบอุ่น มั่นใจ และปลอดภัยเมื่ออยู่ใกล้ชิด	25(75.8)	7(21.2)	1(3.0)	0(0.0)
4. ความรัก ความห่วงใย และการดูแลเอาใจใส่ในตัวท่าน	25(75.8)	8(24.2)	0(0.0)	0(0.0)
5. ความไว้วางใจ การยอมรับความคิดเห็นและความสามารถของท่าน	13(39.4)	17(51.5)	3(9.1)	0(0.0)

ตารางที่ 15 (ต่อ)

ประเภทของการสนับสนุนทางสังคม	ระดับความต้องการ			
	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่ต้องการ
6. กำลังใจและดูแลช่วยเหลือเมื่อท่านรู้สึกท้อแท้หรือมีปัญหา	24(72.7)	7(21.2)	2(6.1)	0(0.0)
7. คำชมเชยเมื่อท่านทำในสิ่งที่เหมาะสมหรือประสบความสำเร็จ	13(39.4)	18(54.5)	2(6.1)	0(0.0)
การสนับสนุนทางสังคมด้านข้อมูลข่าวสาร				
1. การเจริญเติบโตและพัฒนาการทางเพศของเพศชายและเพศหญิง รวมทั้งการปฏิสนธิและการตั้งครรภ์	5(15.2)	18(54.5)	8(24.2)	2(6.1)
2. ความรู้สึกและความต้องการทางเพศ รวมทั้งการระบายอารมณ์ทางเพศและการบำบัดความใคร่	1(3.0)	12(36.4)	11(33.3)	9(27.3)
3. บทบาท หน้าที่ และความรับผิดชอบต่อตนเองและผู้อื่นที่เหมาะสมกับวัย	8(24.2)	24(72.7)	1(3.0)	0(0.0)
4. มารยาทและการวางตัวอย่างเหมาะสมต่อเพศตรงข้ามตามขนบธรรมเนียมประเพณีไทย	11(33.3)	21(63.6)	1(3.0)	0(0.0)
5. ชีวิตครอบครัว เช่น การเลือกคู่ครอง การแต่งงาน บทบาทของภรรยา บทบาทของมารดา และการเลี้ยงดูบุตร	11(33.3)	14(42.4)	5(15.2)	3(9.1)
6. วิธีการป้องกันการมีเพศสัมพันธ์โดยไม่ตั้งใจ เช่น วิธีการปฏิเสธการมีเพศสัมพันธ์แบบนุ่มนวล การคุมกำเนิด	14(42.4)	13(39.4)	4(12.1)	2(6.1)
7. ผลของการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสและปัญหาต่างๆ ที่จะตามมา	11(33.3)	12(36.4)	7(21.2)	3(9.1)
8. ข้อมูลเกี่ยวกับบุคคลอื่น ๆ ที่จะให้คำปรึกษาหรือให้ความช่วยเหลือเมื่อมีปัญหาทางเพศ หรือตั้งครรภ์เมื่อยังไม่พร้อม	12(36.4)	11(33.3)	6(18.2)	4(12.1)
9. คำแนะนำที่เป็นประโยชน์ต่อการดำเนินชีวิตในอนาคต	23(69.7)	10(30.3)	0(0.0)	0(0.0)

ตารางที่ 15 (ต่อ)

ประเภทของการสนับสนุนทางสังคม	ระดับความต้องการ			
	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่ต้องการ
การสนับสนุนทางสังคมด้านการประเมิณพฤติกรรม				
1. เป็นแบบอย่างที่ดี	21(63.6)	12(36.4)	0(0.0)	0(0.0)
2. บอกถึงแบบอย่างที่ดีและเหมาะสมกับวัยของวัยรุ่นที่มีชื่อเสียง เช่น ดารา นักร้อง	6(18.2)	25(75.8)	2(6.1)	0(0.0)
3. ติดตามและสอบถามความเป็นอยู่ ความต้องการ และปัญหาของท่าน	19(57.6)	10(30.3)	4(12.1)	0(0.0)
4. กระตุ้นเตือนท่านเมื่อท่านวางตัวหรือแต่งกายไม่เหมาะสมกับวัยในสังคมไทย	8(24.2)	17(51.5)	8(24.2)	0(0.0)
5. ตักเตือนเมื่อท่านเที่ยวสถานเริงรมย์ ดื่มสุราหรือดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ รวมทั้งการใช้จ่ายหรือสารเสพติด	14(42.4)	9(27.3)	5(15.2)	5(15.2)
6. กระตุ้นเตือนถึงผลของการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรส และปัญหาต่าง ๆ ที่จะตามมาอย่างมีเหตุผล	11(33.3)	18(54.5)	3(9.1)	1(3.0)
7. ให้คำชมเชยหรือแสดงปฏิกิริยาพอใจการปฏิบัติตัวที่ดีและเหมาะสมกับวัย	14(42.4)	18(54.5)	1(3.0)	0(0.0)
การสนับสนุนทางสังคมด้านวัตถุ สิ่งของ การเงิน แรงงาน และบริการ				
1. ช่วยเหลือด้านการเงินและสิ่งของอย่างเพียงพอ	21(63.6)	12(36.4)	0(0.0)	0(0.0)
2. ร่วมทำกิจกรรมนอกเวลาเรียนหรือวันหยุดที่เหมาะสม เช่น ออกกำลังกาย ปลูกต้นไม้ เล่นกีฬา เล่นดนตรี เรียนภาษา ทำบุญตักบาตร และนั่งสมาธิ	13(39.4)	16(48.5)	3(9.1)	1(3.0)
3. ให้ผู้ใหญ่พาเข้าไปเที่ยวในสถานเริงรมย์เพื่อเรียนรู้ว่าเป็นอย่างไร	7(21.2)	9(27.3)	8(24.2)	9(27.3)
4. เป็นที่ปรึกษาและให้ความช่วยเหลือเมื่อเกิดปัญหาทางเพศ	10(30.3)	15(45.5)	3(9.1)	5(15.2)

ตารางที่ 15 (ต่อ)

ประเภทของการสนับสนุนทางสังคม	ระดับความต้องการ			
	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่ต้องการ
5. จัดหนังสือและสื่อเกี่ยวกับเพศศึกษาที่เหมาะสมให้ศึกษา	6(18.2)	21(63.6)	4(12.1)	2(6.1)
6. ช่วยกันรณรงค์ไม่เที่ยวสถานเริงรมย์ เช่น คลับ บาร์ และเทค เป็นต้น	9(27.3)	15(45.5)	7(21.2)	2(6.1)
7. ช่วยกันรณรงค์ไม่ดื่มสุราหรือเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ รวมทั้งสารเสพติด ภายในบ้านและสถานศึกษา	15(45.5)	15(45.5)	3(9.1)	0(0.0)
8. จำกัดการนำเสนอที่แสดงความสัมพันธ์ทางเพศของสื่อต่าง ๆ เช่น วิดีโอ วิดีโอเกมส์ อินเทอร์เน็ต และเคเบิลทีวี เป็นต้น	7(21.2)	20(60.6)	6(18.2)	0(0.0)
9. จัดแหล่งบริการคุมกำเนิดที่สามารถไปรับบริการได้สะดวกและไม่จำกัดเวลา	6(18.2)	15(45.5)	6(18.2)	6(18.2)

2.2.5 ความต้องการด้านการสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของกลุ่มตัวอย่างระดับปริญญาตรีรายชื่อ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า ความต้องการการสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศด้านอารมณ์ของกลุ่มตัวอย่างระดับปริญญาตรี ส่วนใหญ่ต้องการกำลังใจและการดูแลช่วยเหลือเมื่อรู้สึกท้อแท้หรือมีปัญหาในระดับมาก (ร้อยละ 70.1) รองลงมาคือ ต้องการบุคคลที่ทำให้รู้สึกอบอุ่น มั่นใจ และปลอดภัยเมื่ออยู่ใกล้ชิด (ร้อยละ 62.4) ด้านข้อมูลข่าวสารส่วนใหญ่ต้องการคำแนะนำที่เป็นประโยชน์ต่อการดำเนินชีวิตในอนาคตในระดับมาก (ร้อยละ 59.3) รองลงมาคือ มารยาทและการวางตัวอย่างเหมาะสมต่อเพศตรงข้ามตามขนบธรรมเนียมประเพณีไทย (ร้อยละ 35.1) ด้านการประเมินพฤติกรรม ส่วนใหญ่ต้องการแบบอย่างที่ดีในระดับมาก (ร้อยละ 46.4) รองลงมาคือ การติดตามและสอบถามความเป็นอยู่ ความต้องการ และปัญหา (ร้อยละ 37.6) และด้านวัตถุ สิ่งของ การเงิน แรงงาน และบริการ ส่วนใหญ่ต้องการความช่วยเหลือด้านการเงินและสิ่งของอย่างเพียงพอในระดับมาก (ร้อยละ 53.1) รองลงมาคือ ร่วมทำกิจกรรมนอก

เวลาเรียนหรือวันหยุดที่เหมาะสม เช่น ออกกำลังกาย ปลูกต้นไม้ เล่นกีฬา เล่นดนตรี เรียนภาษา ทำบุญตักบาตร และนั่งสมาธิ (ร้อยละ 38.7) (ตารางที่ 16)

ตารางที่ 16 จำนวนและร้อยละของคะแนนความต้องการการสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศเป็นรายชื่อของกลุ่มตัวอย่างระดับปริญญาตรี

ประเภทของการสนับสนุนทางสังคม	ระดับความต้องการ			
	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่ต้องการ
การสนับสนุนทางสังคมด้านอารมณ์				
1. การเข้าใจเกี่ยวกับความต้องการของวัยรุ่น	85(43.8)	96(49.5)	13(6.7)	0(0.0)
2. เป็นบุคคลที่ไว้วางใจและสามารถพูดคุยระบายความ รู้สึกได้ทุกเรื่อง	116(59.8)	70(36.1)	7(3.6)	1(0.5)
3. เป็นบุคคลที่ทำให้รู้สึกอบอุ่น มั่นใจ และปลอดภัยเมื่ออยู่ใกล้ชิด	121(62.4)	65(33.5)	6(3.1)	2(1.0)
4. ความรัก ความห่วงใย และการดูแลเอาใจใส่ในตัวท่าน	120(61.9)	66(34.0)	6(3.1)	2(1.0)
5. ความไว้วางใจ การยอมรับความคิดเห็นและความสามารถของท่าน	115(59.3)	72(37.1)	7(3.6)	0(0.0)
6. กำลังใจและดูแลช่วยเหลือเมื่อท่านรู้สึกท้อแท้หรือมีปัญหา	136(70.1)	54(27.8)	3(1.5)	1(0.5)
7. คำชมเชยเมื่อท่านทำในสิ่งที่เหมาะสมหรือประสบความสำเร็จ	89(45.9)	89(45.9)	14(7.2)	2(1.0)
การสนับสนุนทางสังคมด้านข้อมูลข่าวสาร				
1. การเจริญเติบโตและการพัฒนาการทางเพศของเพศชายและเพศหญิง รวมทั้งการปฏิสนธิและการตั้งครรภ์	30(15.5)	110(56.7)	45(23.2)	9(4.6)
2. ความรู้สึกและความต้องการทางเพศ รวมทั้งการระบายอารมณ์ทางเพศและการบำบัดความใคร่	13(6.7)	74(38.1)	75(38.7)	32(16.5)
3. บทบาท หน้าที่ และความรับผิดชอบต่อตนเองและผู้อื่นที่เหมาะสมกับวัย	61(31.4)	107(55.2)	25(12.9)	1(0.5)

ตารางที่ 16 (ต่อ)

ประเภทของการสนับสนุนทางสังคม	ระดับความต้องการ			
	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่ต้องการ
4. มารยาทและการวางตัวอย่างเหมาะสมต่อเพศตรงข้ามตามขนบธรรมเนียมประเพณีไทย	68(35.1)	105(54.1)	19(9.8)	2(1.0)
5. ชีวิตครอบครัว เช่น การเลือกคู่ครอง การแต่งงาน บทบาทของภรรยา บทบาทของมารดา และการเลี้ยงดูบุตร	64(33.0)	93(47.9)	36(18.6)	1(0.5)
6. วิธีการป้องกันการมีเพศสัมพันธ์โดยไม่ตั้งใจ เช่น วิธีการปฏิเสธการมีเพศสัมพันธ์แบบนุ่มนวล การคุมกำเนิด	54(27.8)	90(46.4)	38(19.6)	12(6.2)
7. ผลของการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสและปัญหาต่างๆ ที่จะตามมา	44(22.7)	94(48.5)	38(19.6)	18(9.3)
8. ข้อมูลเกี่ยวกับบุคคลอื่นๆ ที่จะให้คำปรึกษาหรือให้ความช่วยเหลือเมื่อมีปัญหาทางเพศ หรือตั้งครรภ์เมื่อยังไม่พร้อม	3(21.6)	89(45.9)	50(25.8)	13(6.7)
9. คำแนะนำที่เป็นประโยชน์ต่อการดำเนินชีวิตในอนาคต	115(59.3)	75(38.7)	4(2.1)	0(0.0)
การสนับสนุนทางสังคมด้านการประเมินพฤติกรรม				
1. เป็นแบบอย่างที่ดี	90(46.4)	93(47.9)	10(5.2)	1(0.5)
2. บอกถึงแบบอย่างที่ดีและเหมาะสมกับวัยของวัยรุ่นที่มีชื่อเสียง เช่น ดารา นักร้อง	40(20.6)	101(52.1)	49(15.3)	4(2.1)
3. ติดตามและสอบถามความเป็นอยู่ ความต้องการ และปัญหาของท่าน	73(37.6)	97(50.0)	20(10.3)	4(2.1)
4. กระตุ้นเตือนท่านเมื่อท่านวางตัวหรือแต่งกายไม่เหมาะสมกับวัยในสังคมไทย	35(18.0)	118(60.8)	33(17.0)	8(4.1)
5. ตักเตือนเมื่อท่านเที่ยวสถานเริงรมย์ ดื่มสุราหรือดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ รวมทั้งการใช้จ่ายหรือสารเสพติด	34(17.5)	90(46.4)	50(25.8)	20(10.3)

ตารางที่ 16 (ต่อ)

ประเภทของการสนับสนุนทางสังคม	ระดับความต้องการ			
	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่ต้องการ
6. กระตุ้นเตือนถึงผลของการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรส และปัญหาต่าง ๆ ที่จะตามมาอย่างมีเหตุผล	47(24.2)	82(42.3)	47(24.2)	18(9.3)
7. ให้คำชมเชยหรือแสดงปฏิกิริยาพอใจการปฏิบัติตัวที่ดีและเหมาะสมกับวัย	70(36.1)	100(51.5)	19(9.8)	5(2.6)
การสนับสนุนทางสังคมด้านวัตถุประสงค์ สิ่งของ การเงิน แรงงาน และบริการ				
1. ช่วยเหลือด้านการเงินและสิ่งของอย่างเพียงพอ	103(53.1)	84(43.3)	5(2.6)	2(1.0)
2. ร่วมทำกิจกรรมนอกเวลาเรียนหรือวันหยุดที่เหมาะสม เช่น ออกกำลังกาย ปลูกต้นไม้ เล่นกีฬา เล่นดนตรี เรียนภาษา ทำบุญตักบาตร และนั่งสมาธิ	75(38.7)	94(48.5)	25(12.9)	0(0.0)
3. ให้ผู้ใหญ่พาเข้าไปเที่ยวในสถานเริงรมย์เพื่อเรียนรู้ว่าเป็นอย่างไร	42(21.6)	59(30.4)	59(30.4)	34(17.5)
4. เป็นที่ปรึกษาและให้ความช่วยเหลือเมื่อเกิดปัญหาทางเพศ	61(31.4)	88(45.4)	35(18.0)	10(5.2)
5. จัดหนังสือและสื่อเกี่ยวกับเพศศึกษาที่เหมาะสมให้ศึกษา	37(19.1)	88(45.4)	57(29.4)	12(6.2)
6. ช่วยกันรณรงค์ไม่เที่ยวสถานเริงรมย์ เช่น คลับ บาร์ และเทค เป็นต้น	36(18.6)	84(43.3)	56(28.9)	18(9.3)
7. ช่วยกันรณรงค์ไม่ดื่มสุราหรือเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ รวมทั้งสารเสพติด ภายในบ้านและสถานศึกษา	69(35.6)	76(39.2)	38(19.6)	11(5.7)
8. จำกัดการนำเสนอที่แสดงความสัมพันธ์ทางเพศของสื่อต่าง ๆ เช่น วิดีโอ วิดีโอเกมส์ อินเทอร์เน็ต และเคเบิลทีวี เป็นต้น	42(21.6)	96(49.5)	39(20.1)	17(8.8)
9. จัดแหล่งบริการคุมกำเนิดที่สามารถไปรับบริการได้สะดวกและไม่จำกัดเวลา	37(19.1)	85(43.8)	47(24.2)	25(12.9)

ส่วนที่ 3 ข้อมูลการรับรู้ด้านการสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

ในการศึกษาการรับรู้ด้านการสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของสตรีวัยรุ่น ได้ศึกษาและนำเสนอ ดังนี้

3.1 การรับรู้ด้านการสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของกลุ่มตัวอย่าง

3.1.1 การรับรู้ด้านการสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด โดยรวมและรายด้าน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า คะแนนเฉลี่ยของการรับรู้การสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด โดยรวมเท่ากับ 61.50 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 12.36 และเมื่อพิจารณารายด้านพบว่า การรับรู้การสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศด้านอารมณ์และด้านการประเมินพฤติกรรม มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ส่วนด้านข้อมูลข่าวสาร และด้านวัตถุ สิ่งของ การเงิน แรงงาน และบริการ มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง (ตารางที่ 17)

ตารางที่ 17 พิสัย คะแนนเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับการรับรู้การสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศโดยรวมและรายด้านของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

การรับรู้การสนับสนุนทางสังคม	Range	\bar{X}	S.D.	ระดับ
1. ด้านอารมณ์	2-21	15.34	3.38	มาก
2. ด้านข้อมูลข่าวสาร	3-27	16.62	4.40	ปานกลาง
3. ด้านการประเมินพฤติกรรม	4-21	14.61	3.31	มาก
4. ด้านวัตถุ สิ่งของ การเงิน แรงงาน และบริการ	2-27	14.92	4.62	ปานกลาง
รวม	18-93	61.50	12.36	ปานกลาง

3.1.2 การรับรู้ด้านการสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของกลุ่มตัวอย่างระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยรวมและรายด้าน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า คะแนนเฉลี่ยของการรับรู้การสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของกลุ่มตัวอย่างระดับมัธยมศึกษาตอนปลายโดยรวมเท่ากับ 62.17 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 13.37 และเมื่อพิจารณารายด้านพบว่า การรับรู้การสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศด้านอารมณ์และด้านการประเมินพฤติกรรม มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ส่วนด้านข้อมูลข่าวสาร และด้านวัตถุ สิ่งของ การเงิน แรงงาน และบริการ มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง (ตารางที่ 18)

ตารางที่ 18 พิสัย คะแนนเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับการรับรู้การสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศโดยรวมและรายด้านของกลุ่มตัวอย่างระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

การรับรู้การสนับสนุนทางสังคม	Range	\bar{X}	S.D.	ระดับ
1. ด้านอารมณ์	5-21	15.40	3.34	มาก
2. ด้านข้อมูลข่าวสาร	4-26	16.74	4.48	ปานกลาง
3. ด้านการประเมินพฤติกรรม	4-21	14.82	3.47	มาก
4. ด้านวัตถุ สิ่งของ การเงิน แรงงาน และบริการ	2-27	15.24	4.92	ปานกลาง
รวม		62.17	13.37	ปานกลาง

3.1.3 การรับรู้ด้านการสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของกลุ่มตัวอย่างระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โดยรวมและรายด้าน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า คะแนนเฉลี่ยของการรับรู้การสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของกลุ่มตัวอย่างระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โดยรวมเท่ากับ 63.80 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 11.26 และเมื่อพิจารณารายด้านพบว่า การรับรู้การสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศด้านอารมณ์และด้านการประเมินพฤติกรรม มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ส่วนด้านข้อมูลข่าวสารและด้านวัตถุ สิ่งของ การเงิน แรงงาน และบริการ มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง (ตารางที่ 19)

ตารางที่ 19 พิสัย คะแนนเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับการรับรู้การสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศโดยรวมและรายด้านของกลุ่มตัวอย่างระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ

การรับรู้การสนับสนุนทางสังคม	Range	\bar{X}	S.D.	ระดับ
1. ด้านอารมณ์	2-21	15.61	3.45	มาก
2. ด้านข้อมูลข่าวสาร	5-27	16.72	4.49	ปานกลาง
3. ด้านการประเมินพฤติกรรม	4-21	15.26	2.85	มาก
4. ด้านวัตถุ สิ่งของ การเงิน แรงงาน และบริการ	5-27	16.20	4.21	ปานกลาง
รวม		63.80	11.26	ปานกลาง

3.4 การรับรู้ด้านการสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของกลุ่มตัวอย่างระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงโดยรวมและรายด้าน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า คะแนนเฉลี่ยของการรับรู้การสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของกลุ่มตัวอย่างระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงโดยรวมเท่ากับ 60.15 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 9.77 และเมื่อพิจารณารายด้านพบว่า การรับรู้การสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศด้านอารมณ์และด้านการประเมินพฤติกรรม มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ส่วนด้านข้อมูลข่าวสารและด้านวัตถุ สิ่งของ การเงิน แรงงาน และบริการ มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง (ตารางที่ 20)

ตารางที่ 20 พิสัย คะแนนเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับการรับรู้การสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศโดยรวมและรายด้านของกลุ่มตัวอย่างระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง

การรับรู้การสนับสนุนทางสังคม	Range	\bar{X}	S.D.	ระดับ
1. ด้านอารมณ์	9-21	14.97	3.01	มาก
2. ด้านข้อมูลข่าวสาร	4-23	16.09	4.24	ปานกลาง
3. ด้านการประเมินพฤติกรรม	9-19	14.58	3.03	มาก
4. ด้านวัตถุ สิ่งของ การเงิน แรงงาน และบริการ	7-21	14.51	3.66	ปานกลาง
รวม		60.15	9.77	ปานกลาง

3.1.5 การรับรู้ด้านการสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของกลุ่มตัวอย่างระดับปริญญาตรีโดยรวมและรายด้าน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า คะแนนเฉลี่ยของการรับรู้การสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของกลุ่มตัวอย่างระดับปริญญาตรีโดยรวมเท่ากับ 60.68 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 12.37 และเมื่อพิจารณารายด้านพบว่า การรับรู้การสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศด้านอารมณ์และการประเมินพฤติกรรม มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ส่วนด้านข้อมูลข่าวสารและด้านวัตถุ สิ่งของ การเงิน แรงงาน และบริการ มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง (ตารางที่ 21)

ตารางที่ 21 พิสัย คะแนนเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับการรับรู้การสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศโดยรวมและรายด้านของกลุ่มตัวอย่างระดับปริญญาตรี

การรับรู้การสนับสนุนทางสังคม	Range	\bar{X}	S.D.	ระดับ
1. ด้านอารมณ์	6-21	15.30	3.45	มาก
2. ด้านข้อมูลข่าวสาร	3-27	16.62	4.37	ปานกลาง
3. ด้านการประเมินพฤติกรรม	4-21	14.31	3.36	มาก
4. ด้านวัตถุ สิ่งของ การเงิน แรงงาน และบริการ	4-27	14.44	4.61	ปานกลาง
รวม		60.68	12.37	ปานกลาง

3.2. การรับรู้ด้านการสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของกลุ่มตัวอย่างรายข้อ

3.2.1 การรับรู้ด้านการสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดรายข้อ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า การรับรู้การสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศด้านอารมณ์ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด ส่วนใหญ่ได้รับความรัก ความห่วงใย และการดูแลเอาใจใส่ในระดับมาก (ร้อยละ 49.3) รองลงมาคือ ความอบอุ่น มั่นใจและปลอดภัย (ร้อยละ 47.5) ด้านข้อมูลข่าวสาร ส่วนใหญ่ได้รับคำแนะนำเกี่ยวกับมารยาทและการวางตัวอย่างเหมาะสมต่อเพศตรงข้ามตามขนบธรรมเนียมประเพณีไทยในระดับมาก (ร้อยละ 38.5) รองลงมาคือ คำแนะนำที่เป็นประโยชน์ต่อการดำเนินชีวิตในอนาคต (ร้อยละ 37.3) ด้านการประเมินพฤติกรรม ส่วนใหญ่ได้รับการตักเตือนเมื่อที่สถานเริงรมย์ ดับสุราหรือดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ รวมทั้ง

การใช้ยาหรือสารเสพติดในระดับมาก (ร้อยละ 38.3) รองลงมาคือ การเป็นแบบอย่างที่ดี (ร้อยละ 36.8) และด้านวัตถุ สิ่งของ การเงิน แรงงาน และบริการ ส่วนใหญ่ได้รับความช่วยเหลือด้านการเงิน และสิ่งของอย่างเพียงพอในระดับมาก (ร้อยละ 36.5) รองลงมาคือ การรณรงค์ไม่ดื่มสุราหรือ เครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ รวมทั้งสารเสพติดภายในบ้านและสถานศึกษา (ร้อยละ 28.5) (ตารางที่ 22)

ตารางที่ 22 จำนวนและร้อยละของคะแนนการรับรู้การสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศเป็นรายชื่อของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

ประเภทของการสนับสนุนทางสังคม	ระดับความช่วยเหลือที่ได้รับ			
	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่ได้รับ
การสนับสนุนทางสังคมด้านอารมณ์				
1. การเข้าใจเกี่ยวกับความต้องการของวัยรุ่น	62(15.5)	257(64.3)	75(18.8)	6(1.5)
2. เป็นบุคคลที่ไว้วางใจและสามารถพูดคุยระบายความรู้สึกได้ทุกเรื่อง	113(28.3)	228(57.0)	56(14.0)	3(0.8)
3. เป็นบุคคลที่ทำให้รู้สึกอบอุ่น มั่นใจ และปลอดภัยเมื่ออยู่ใกล้ชิด	190(47.5)	168(42.0)	38(9.5)	4(1.0)
4. ความรัก ความห่วงใย และการดูแลเอาใจใส่ในตัวท่าน	197(49.3)	177(44.3)	24(6.0)	2(0.5)
5. ความไว้วางใจ การยอมรับความคิดเห็นและความสามารถของท่าน	107(26.8)	220(55.0)	66(16.5)	7(1.8)
6. กำลังใจและดูแลช่วยเหลือเมื่อท่านรู้สึกท้อแท้หรือมีปัญหา	168(42.0)	180(45.0)	49(12.3)	3(0.8)
7. คำชมเชยเมื่อท่านทำในสิ่งที่เหมาะสมหรือประสบความสำเร็จ	125(31.3)	211(52.8)	58(14.5)	6(1.5)
การสนับสนุนทางสังคมด้านข้อมูลข่าวสาร				
1. การเจริญเติบโตและพัฒนาการทางเพศของเพศชายและเพศหญิง รวมทั้งการปฏิสนธิและการตั้งครรภ์	51(12.8)	228(57.0)	100(25.0)	21(5.3)
2. ความรู้สึกและความต้องการทางเพศ รวมทั้งการระบายอารมณ์ทางเพศและการบำบัดความใคร่	15(3.8)	133(33.3)	155(38.8)	97(24.3)

ตารางที่ 22 (ต่อ)

ประเภทของการสนับสนุนทางสังคม	ระดับความช่วยเหลือที่ได้รับ			
	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่ได้รับ
3. บทบาท หน้าที่ และความรับผิดชอบต่อตนเองและผู้อื่นที่เหมาะสมกับวัย	83(20.8)	253(63.3)	60(15.0)	4(1.0)
4. มารยาทและการวางตัวอย่างเหมาะสมต่อเพศตรงข้ามตามขนบธรรมเนียมประเพณีไทย	154(38.5)	209(52.3)	36(9.0)	1(0.3)
5. ชีวิตครอบครัว เช่น การเลือกคู่ครอง การแต่งงาน บทบาทของภรรยา บทบาทของมารดาและการเลี้ยงดูบุตร	110(27.5)	200(50.0)	73(18.3)	17(4.3)
6. วิธีการป้องกันการมีเพศสัมพันธ์โดยไม่ตั้งใจ เช่น วิธีการปฏิเสธการมีเพศสัมพันธ์แบบนุ่มนวล การคุมกำเนิด	75(18.8)	198(49.5)	79(19.8)	48(12.0)
7. ผลของการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรส และปัญหาต่าง ๆ ที่จะตามมา	88(22.0)	192(48.0)	75(18.8)	45(11.3)
8. ข้อมูลเกี่ยวกับบุคคลอื่น ๆ ที่จะให้คำปรึกษาหรือให้ความช่วยเหลือเมื่อมีปัญหาทางเพศ หรือตั้งครรภ์เมื่อยังไม่พร้อม	43(10.8)	198(49.5)	112(28.0)	47(11.8)
9. คำแนะนำที่เป็นประโยชน์ต่อการดำเนินชีวิตในอนาคต	149(37.3)	189(47.3)	57(14.3)	5(1.3)
การสนับสนุนทางสังคมด้านการประเมินพฤติกรรม				
1. เป็นแบบอย่างที่ดี	147(36.8)	213(53.3)	36(9.0)	4(1.0)
2. บอกถึงแบบอย่างที่ดีและเหมาะสมกับวัยของวัยรุ่นที่มีชื่อเสียง เช่น ดารา นักร้อง	64(16.0)	234(58.5)	94(23.5)	8(2.0)
3. ติดตามและสอบถามความเป็นอยู่ ความต้องการ และปัญหาของท่าน	116(29.0)	219(54.8)	57(14.3)	8(2.0)
4. กระตุ้นเตือนท่านเมื่อท่านวางตัวหรือแต่งกายไม่เหมาะสมกับวัยในสังคมไทย	123(30.8)	208(52.0)	61(15.3)	8(2.0)
5. ตักเตือนเมื่อท่านเที่ยวสถานเริงรมย์ ดื่มสุราหรือดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ รวมทั้งการใช้ยาหรือสารเสพติด	153(38.3)	152(38.0)	61(15.3)	34(8.5)

ตารางที่ 22 (ต่อ)

ประเภทของการสนับสนุนทางสังคม	ระดับความช่วยเหลือที่ได้รับ			
	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่ได้รับ
6. กระตุ้นเตือนถึงผลของการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรส และปัญหาต่าง ๆ ที่จะตามมาอย่างมีเหตุผล	142(35.5)	170(42.5)	65(16.3)	23(5.8)
7. ให้คำชมเชยหรือแสดงปฏิกิริยาพอใจการปฏิบัติตัวที่ดีและเหมาะสมกับวัย	120(30.0)	211(52.8)	63(15.8)	6(1.5)
การสนับสนุนทางสังคมด้านวัตถุ สิ่งของ การเงิน แรงงาน และบริการ				
1. ช่วยเหลือด้านการเงินและสิ่งของอย่างเพียงพอ	146(36.5)	206(51.5)	44(11.0)	4(1.0)
2. ร่วมทำกิจกรรมนอกเวลาเรียนหรือวันหยุดที่เหมาะสม เช่น ออกกำลังกาย ปลูกต้นไม้ เล่นกีฬา เล่นดนตรี เรียนภาษา ทำบุญตักบาตร และนั่งสมาธิ	86(21.5)	202(50.5)	97(24.3)	15(3.8)
3. ให้ผู้ใหญ่พาเข้าไปเที่ยวในสถานเริงรมย์เพื่อเรียนรู้ว่าเป็นอย่างไร	32(8.0)	91(22.8)	126(31.5)	151(37.8)
4. เป็นที่ปรึกษาและให้ความช่วยเหลือเมื่อเกิดปัญหาทางเพศ	71(17.8)	182(45.5)	98(24.5)	49(12.3)
5. จัดหนังสือและสื่อเกี่ยวกับเพศศึกษาที่เหมาะสมให้ศึกษา	29(7.3)	179(44.8)	141(35.3)	51(12.8)
6. ช่วยกันรณรงค์ไม่เที่ยวสถานเริงรมย์ เช่น คลับ บาร์ และเทค เป็นต้น	56(14.0)	180(45.0)	124(31.0)	40(10.0)
7. ช่วยกันรณรงค์ไม่ดื่มสุราหรือเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ รวมทั้งสารเสพติด ภายในบ้านและสถานศึกษา	114(28.5)	181(45.3)	84(21.0)	21(5.3)
8. จำกัดการนำเสนอที่แสดงความสัมพันธ์ทางเพศของสื่อต่าง ๆ เช่น วิดีโอ วิดีโอเกมส์ อินเทอร์เน็ต และเกมเบิ้ลทีวี เป็นต้น	49(12.3)	194(48.5)	125(31.3)	32(8.0)
9. จัดแหล่งบริการคุมกำเนิดที่สามารถไปรับบริการได้สะดวกและไม่จำกัดเวลา	33(8.3)	163(40.8)	125(31.3)	79(19.8)

3.2.2 การรับรู้ด้านการสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของกลุ่มตัวอย่างระดับมัธยมศึกษาตอนปลายรายชื่อ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า การรับรู้การสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศด้านอารมณ์ของกลุ่มตัวอย่างระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ส่วนใหญ่ได้รับความรัก ความห่วงใย และการดูแลเอาใจใส่ในระดับมาก (ร้อยละ 52.9) รองลงมาคือ ความอบอุ่น มั่นใจและปลอดภัย (ร้อยละ 51.3) ด้านข้อมูลข่าวสาร ส่วนใหญ่ได้รับคำแนะนำเกี่ยวกับมารยาทและการวางตัวอย่างเหมาะสมต่อเพศตรงข้ามตามขนบธรรมเนียมประเพณีไทยในระดับมาก (ร้อยละ 47.1) รองลงมาคือ คำแนะนำที่เป็นประโยชน์ต่อการดำเนินชีวิตในอนาคต (ร้อยละ 38.7) ด้านการประเมินพฤติกรรม ส่วนใหญ่ได้รับแบบอย่างที่ดีในระดับมาก (ร้อยละ 43.7) รองลงมาคือ การดักเตือนเมื่อเที่ยวสถานเริงรมย์ ดื่มสุราหรือดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ รวมทั้งการใช้ยาหรือสารเสพติด (ร้อยละ 42.0) และด้านวัตถุ สิ่งของ การเงิน แรงงาน และบริการ ส่วนใหญ่ได้รับความช่วยเหลือด้านการเงินและสิ่งของอย่างเพียงพอในระดับมาก (ร้อยละ 36.1) รองลงมาคือ การรณรงค์ไม่ดื่มสุราหรือเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ รวมทั้งสารเสพติดภายในบ้านและสถานศึกษา (ร้อยละ 35.3) (ตารางที่ 23)

ตารางที่ 23 จำนวนและร้อยละของคะแนนการรับรู้การสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศเป็นรายชื่อของกลุ่มตัวอย่างระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

ประเภทของการสนับสนุนทางสังคม	ระดับความช่วยเหลือที่ได้รับ			
	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่ได้รับ
การสนับสนุนทางสังคมด้านอารมณ์				
1. การเข้าใจเกี่ยวกับความต้องการของวัยรุ่น	21(17.6)	71(59.7)	24(20.2)	3(2.5)
2. เป็นบุคคลที่ไว้วางใจและสามารถพูดคุยระบายความรู้สึกได้ทุกเรื่อง	40(33.6)	61(51.3)	16(13.4)	2(1.7)
3. เป็นบุคคลที่ทำให้รู้สึกอบอุ่น มั่นใจและปลอดภัยเมื่ออยู่ใกล้ซิค	61(51.3)	48(40.3)	8(6.7)	2(1.7)
4. ความรัก ความห่วงใย และการดูแลเอาใจใส่ในตัวท่าน	63(52.9)	50(42.0)	6(5.0)	0(0.0)
5. ความไว้วางใจ การยอมรับความคิดเห็นและความสามารถของท่าน	35(29.4)	64(53.8)	18(15.1)	2(1.7)

ตารางที่ 23 (ต่อ)

ประเภทของการสนับสนุนทางสังคม	ระดับความช่วยเหลือที่ได้รับ			
	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่ได้รับ
6. กำลังใจและดูแลช่วยเหลือเมื่อท่านรู้สึกท้อแท้หรือมีปัญหา	46(38.7)	54(45.4)	17(14.3)	2(1.7)
7. คำชมเชยเมื่อท่านทำในสิ่งที่เหมาะสมหรือประสบความสำเร็จ	32(26.9)	65(54.6)	20(16.8)	2(1.7)
การสนับสนุนทางสังคมด้านข้อมูลข่าวสาร				
1. การเจริญเติบโตและพัฒนาการทางเพศของเพศชายและเพศหญิง รวมทั้งการปฏิสนธิและการตั้งครรภ์	16(13.4)	69(58.0)	25(21.0)	9(7.6)
2. ความรู้สึกและความต้องการทางเพศ รวมทั้งการระบายอารมณ์ทางเพศและการบำบัดความใคร่	4(3.4)	50(42.0)	40(33.6)	25(21.0)
3. บทบาท หน้าที่ และความรับผิดชอบต่อตนเองและผู้อื่นที่เหมาะสมกับวัย	28(23.5)	73(61.3)	18(15.1)	0(0.0)
4. มารยาทและการวางตัวอย่างเหมาะสมต่อเพศตรงข้ามตามขนบธรรมเนียมประเพณีไทย	56(47.1)	53(44.5)	9(7.6)	1(0.8)
5. ชีวิตครอบครัว เช่น การเลือกคู่ครอง การแต่งงาน บทบาทของภรรยา บทบาทของมารดา และการเลี้ยงดูบุตร	33(27.7)	56(47.1)	22(18.5)	8(6.7)
6. วิธีการป้องกันการมีเพศสัมพันธ์โดยไม่ตั้งใจ เช่น วิธีการปฏิเสธการมีเพศสัมพันธ์แบบนุ่มนวล การคุมกำเนิด	21(17.6)	56(47.1)	24(20.2)	18(15.1)
7. ผลของการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรส และปัญหาต่าง ๆ ที่จะตามมา	25(21.0)	53(44.5)	24(20.2)	17(14.3)
8. ข้อมูลเกี่ยวกับบุคคลอื่น ๆ ที่จะให้คำปรึกษาหรือให้ความช่วยเหลือเมื่อมีปัญหาทางเพศ หรือตั้งครรภ์เมื่อยังไม่พร้อม	14(11.8)	61(51.3)	28(23.5)	16(13.4)
9. คำแนะนำที่เป็นประโยชน์ต่อการดำเนินชีวิตในอนาคต	46(38.7)	59(49.6)	13(10.9)	1(0.8)

ตารางที่ 23 (ต่อ)

ประเภทของการสนับสนุนทางสังคม	ระดับความช่วยเหลือที่ได้รับ			
	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่ได้รับ
การสนับสนุนทางสังคมด้านการประเมินพฤติกรรม				
1. เป็นแบบอย่างที่ดี	52(43.7)	59(49.6)	7(5.9)	1(0.8)
2. บอกถึงแบบอย่างที่ดีและเหมาะสมกับวัยของวัยรุ่นที่มีชื่อเสียง เช่น ดารา นักร้อง	25(21.0)	67(56.3)	23(19.3)	4(3.4)
3. ติดตามและสอบถามความเป็นอยู่ ความต้องการ และปัญหาของท่าน	34(28.6)	67(56.3)	15(12.6)	3(2.5)
4. กระตุ้นเตือนท่านเมื่อท่านวางตัวหรือแต่งกายไม่เหมาะสมกับวัยในสังคมไทย	35(29.4)	61(51.3)	19(16.0)	4(3.4)
5. ตักเตือนเมื่อท่านเที่ยวสถานเริงรมย์ ดื่มสุราหรือดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ รวมทั้งการใช้ยาหรือสารเสพติด	50(42.0)	39(32.8)	14(11.8)	16(13.4)
6. กระตุ้นเตือนถึงผลของการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรส และปัญหาต่าง ๆ ที่จะตามมาอย่างมีเหตุผล	44(37.0)	49(41.2)	17(14.3)	9(7.6)
7. ให้คำชมเชยหรือแสดงปฏิกิริยาพอใจการปฏิบัติตัวที่ดีและเหมาะสมกับวัย	49(41.2)	50(42.0)	18(15.1)	2(1.7)
การสนับสนุนทางสังคมด้านวัตถุประสงค์ สิ่งของ การเงิน แรงงาน และบริการ				
1. ช่วยเหลือด้านการเงินและสิ่งของอย่างเพียงพอ	43(36.1)	57(47.9)	15(12.6)	4(3.4)
2. ร่วมทำกิจกรรมนอกเวลาเรียนหรือวันหยุดที่เหมาะสม เช่น ออกกำลังกาย ปลูกต้นไม้ เล่นกีฬา เล่นดนตรี เรียนภาษา ทำบุญตักบาตร และนั่งสมาธิ	27(22.7)	53(44.5)	34(28.6)	5(4.2)
3. ให้ผู้ใหญ่พาเข้าไปเที่ยวในสถานเริงรมย์เพื่อเรียนรู้ว่าเป็นอย่างไร	8(6.7)	31(26.1)	31(26.1)	49(41.2)
4. เป็นที่ปรึกษาและให้ความช่วยเหลือเมื่อเกิดปัญหาทางเพศ	27(22.7)	51(42.9)	20(16.8)	21(17.6)
5. จัดหนังสือและสื่อเกี่ยวกับเพศศึกษาที่เหมาะสมให้ศึกษา	14(11.8)	51(42.9)	41(34.5)	13(10.9)

ตารางที่ 23 (ต่อ)

ประเภทของการสนับสนุนทางสังคม	ระดับความช่วยเหลือที่ได้รับ			
	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่ได้รับ
6. ช่วยกันรณรงค์ไม่เที่ยวสถานเริงรมย์ เช่น คลับ บาร์ และเทค เป็นต้น	22(18.5)	56(47.1)	30(25.2)	11(9.2)
7. ช่วยกันรณรงค์ไม่ดื่มสุราหรือเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ รวมทั้งสารเสพติด ภายในบ้านและสถานศึกษา	42(35.3)	49(41.2)	19(16.0)	9(7.6)
8. จำกัดการนำเสนอที่แสดงความสัมพันธ์ทางเพศของสื่อต่าง ๆ เช่น วีดีโอ วีดีโอเกมส์ อินเทอร์เน็ต และเคเบิลทีวี เป็นต้น	16(13.4)	69(58.0)	22(18.5)	12(10.1)
9. จัดแหล่งบริการคุมกำเนิดที่สามารถไปรับบริการได้สะดวกและไม่จำกัดเวลา	10(8.4)	55(46.2)	30(25.2)	24(20.2)

3.2.3 การรับรู้ด้านการสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของกลุ่มตัวอย่างระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพรายข้อ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า การรับรู้การสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศด้านอารมณ์ของกลุ่มตัวอย่างระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ส่วนใหญ่ได้รับคำชมเชยเมื่อทำในสิ่งที่เหมาะสมหรือประสบความสำเร็จในระดับมาก (ร้อยละ 53.7) รองลงมาคือ ความรัก ความห่วงใย และการดูแลเอาใจใส่ และได้รับความอบอุ่น มั่นใจและปลอดภัย (ร้อยละ 51.9) ด้านข้อมูลข่าวสาร ส่วนใหญ่ได้รับคำแนะนำที่เป็นประโยชน์ต่อการดำเนินชีวิตในอนาคตในระดับมาก (ร้อยละ 46.3) รองลงมาคือ มารยาทและการวางตัวอย่างเหมาะสมต่อเพศตรงข้ามตามขนบธรรมเนียมประเพณีไทย (ร้อยละ 37.0) ด้านการประเมินพฤติกรรม ส่วนใหญ่ได้รับการตักเตือนเมื่อเที่ยวสถานเริงรมย์ ดื่มสุราหรือดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ รวมทั้งการใช้ยาหรือสารเสพติดในระดับมาก (ร้อยละ 46.3) รองลงมาคือ กระตุ้นเตือนถึงผลของการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรส และปัญหาต่าง ๆ ที่จะตามมาอย่างมีเหตุผล (ร้อยละ 40.7) และด้านวัตถุ สิ่งของ การเงิน แรงงาน และบริการ ส่วนใหญ่ได้รับความช่วยเหลือด้านการเงินและสิ่งของอย่างเพียงพอ และการรณรงค์ไม่ดื่มสุราหรือเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ รวมทั้งสารเสพติด ภายในบ้านและสถานศึกษาในระดับมาก

(ร้อยละ 31.5) รองลงมาคือ การช่วยกันรณรงค์ไม่เที่ยวสถานเริงรมย์ เช่น คลับ บาร์ และเทค เป็นต้น (ร้อยละ 22.2) (ตารางที่ 24)

ตารางที่ 24 จำนวนและร้อยละของคะแนนการรับรู้การสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศเป็นรายชื่อของกลุ่มตัวอย่างระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ

ประเภทของการสนับสนุนทางสังคม	ระดับความช่วยเหลือที่ได้รับ			
	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่ได้รับ
การสนับสนุนทางสังคมด้านอารมณ์				
1. การเข้าใจเกี่ยวกับความต้องการของวัยรุ่น	9(16.7)	34(63.0)	9(16.7)	2(3.7)
2. เป็นบุคคลที่ไว้วางใจและสามารถพูดคุยระบายความรู้สึกได้ทุกเรื่อง	10(18.5)	36(66.7)	7(13.0)	1(1.9)
3. เป็นบุคคลที่ทำให้รู้สึกอบอุ่น มั่นใจ และปลอดภัยเมื่ออยู่ใกล้ชิด	28(51.9)	22(40.7)	3(5.6)	1(1.9)
4. ความรัก ความห่วงใย และการดูแลเอาใจใส่ในตัวท่าน	28(51.9)	22(40.7)	4(7.4)	0(0.0)
5. ความไว้วางใจ การยอมรับความคิดเห็นและความสามารถของท่าน	18(33.3)	28(51.9)	7(13.0)	1(1.9)
6. กำลังใจและดูแลช่วยเหลือเมื่อท่านรู้สึกท้อแท้หรือมีปัญหา	20(37.0)	29(53.7)	4(7.4)	1(1.9)
7. คำชมเชยเมื่อท่านทำในสิ่งที่เหมาะสมหรือประสบความสำเร็จ	29(53.7)	18(33.3)	5(9.3)	2(3.7)
การสนับสนุนทางสังคมด้านข้อมูลข่าวสาร				
1. การเจริญเติบโตและพัฒนาการทางเพศของเพศชายและเพศหญิง รวมทั้งการปฏิสนธิและการตั้งครรภ์	6(11.1)	36(66.7)	8(14.8)	4(7.4)
2. ความรู้สึกและความต้องการทางเพศ รวมทั้งการระบายอารมณ์ทางเพศและการบำบัดความใคร่	4(7.4)	16(29.6)	17(31.5)	17(31.5)
3. บทบาท หน้าที่ และความรับผิดชอบต่อตนเองและผู้อื่นที่เหมาะสมกับวัย	10(18.5)	36(66.7)	5(9.3)	3(5.6)

ตารางที่ 24 (ต่อ)

ประเภทของการสนับสนุนทางสังคม	ระดับความช่วยเหลือที่ได้รับ			
	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่ได้รับ
4. มารยาทและการวางตัวอย่างเหมาะสมต่อเพศตรงข้ามตามขนบธรรมเนียมประเพณีไทย	20(37.0)	32(59.3)	2(3.7)	0(0.0)
5. ชีวิตครอบครัว เช่น การเลือกคู่ครอง การแต่งงาน บทบาทของภรรยา บทบาทของมารดา และการเลี้ยงดูบุตร	15(27.8)	27(50.0)	10(18.5)	2(3.7)
6. วิธีการป้องกันการมีเพศสัมพันธ์โดยไม่ตั้งใจ เช่น วิธีการปฏิเสธการมีเพศสัมพันธ์แบบนุ่มนวล การคุมกำเนิด	9(16.7)	30(55.6)	7(13.0)	8(14.8)
7. ผลของการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรส และปัญหาต่าง ๆ ที่จะตามมา	8(14.8)	26(48.1)	10(18.5)	10(18.5)
8. ข้อมูลเกี่ยวกับบุคคลอื่น ๆ ที่จะให้คำปรึกษาหรือให้ความช่วยเหลือเมื่อมีปัญหาทางเพศ หรือตั้งครรภ์เมื่อยังไม่พร้อม	6(11.1)	35(64.8)	8(14.8)	5(9.3)
9. คำแนะนำที่เป็นประโยชน์ต่อการดำเนินชีวิตในอนาคต	25(46.3)	23(42.6)	5(9.3)	1(1.9)
การสนับสนุนทางสังคมด้านการประเมินพฤติกรรม				
1. เป็นแบบอย่างที่ดี	18(33.3)	32(59.3)	4(7.4)	0(0.0)
2. บอกถึงแบบอย่างที่ดีและเหมาะสมกับวัยของวัยรุ่นที่มีชื่อเสียง เช่น ดารา นักร้อง	7(13.0)	42(77.8)	2(3.7)	3(5.6)
3. ติดตามและสอบถามความเป็นอยู่ ความต้องการ และปัญหาของท่าน	15(27.8)	32(59.3)	5(9.3)	2(3.7)
4. กระตุ้นเตือนท่านเมื่อท่านวางตัวหรือแต่งกายไม่เหมาะสมกับวัยในสังคมไทย	19(35.2)	27(50.0)	7(13.0)	1(1.9)
5. ดักเตือนเมื่อท่านเที่ยวสถานเริงรมย์ คีบสุราหรือ คีบเครื่องคีมที่มีแอลกอฮอล์ รวมทั้งการใช้ยาหรือสารเสพติด	25(46.3)	19(35.2)	9(16.7)	1(1.9)

ตารางที่ 24 (ต่อ)

ประเภทของการสนับสนุนทางสังคม	ระดับความช่วยเหลือที่ได้รับ			
	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่ได้รับ
6. กระตุ้นเตือนถึงผลของการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรส และปัญหาต่าง ๆ ที่จะตามมาอย่างมีเหตุผล	22(40.7)	28(51.9)	4(7.4)	0(0.0)
7. ให้คำชมเชยหรือแสดงปฏิกิริยาพอใจการปฏิบัติตัวที่ดีและเหมาะสมกับวัย	14(25.9)	34(63.0)	5(9.3)	1(1.9)
การสนับสนุนทางสังคมด้านวัตถุ สิ่งของ การเงิน แรงงาน และบริการ				
1. ช่วยเหลือด้านการเงินและสิ่งของอย่างเพียงพอ	17(31.5)	31(57.4)	6(11.1)	0(0.0)
2. ร่วมทำกิจกรรมนอกเวลาเรียนหรือวันหยุดที่เหมาะสม เช่น ออกกำลังกาย ปลูกต้นไม้ เล่นกีฬา เล่นดนตรี เรียนภาษา ทำบุญตักบาตร และนั่งสมาธิ	11(20.4)	33(61.1)	8(14.8)	2(3.7)
3. ให้ผู้ใหญ่พาเข้าไปเที่ยวในสถานเริงรมย์เพื่อเรียนรู้ว่าเป็นอย่างไร	4(7.4)	21(38.9)	13(24.1)	16(29.6)
4. เป็นที่ปรึกษาและให้ความช่วยเหลือเมื่อเกิดปัญหาทางเพศ	11(20.4)	32(59.3)	6(11.1)	5(9.3)
5. จัดหนังสือและสื่อเกี่ยวกับเพศศึกษาที่เหมาะสมให้ศึกษา	3(5.6)	30(55.6)	11(20.4)	10(18.5)
6. ช่วยกันรณรงค์ไม่เที่ยวสถานเริงรมย์ เช่น คลับ บาร์ และเทค เป็นต้น	12(22.2)	27(50.0)	10(18.5)	5(9.3)
7. ช่วยกันรณรงค์ไม่ดื่มสุราหรือเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ รวมทั้งสารเสพติด ภายในบ้านและสถานศึกษา	17(31.5)	30(55.6)	5(9.3)	2(3.7)
8. จำกัดการนำเสนอที่แสดงความสัมพันธ์ทางเพศของสื่อต่าง ๆ เช่น วิดีโอ วิดีโอเกมส์ อินเทอร์เน็ต และเคเบิลทีวี เป็นต้น	8(14.8)	32(59.3)	6(11.1)	8(14.8)
9. จัดแหล่งบริการคุมกำเนิดที่สามารถไปรับบริการได้สะดวกและไม่จำกัดเวลา	10(18.5)	27(50.0)	5(9.3)	12(22.2)

3.2.4 การรับรู้ด้านการสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของกลุ่มตัวอย่างระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงรายข้อ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า การรับรู้การสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศด้านอารมณ์ของกลุ่มตัวอย่างในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ส่วนใหญ่ได้รับความอบอุ่น มั่นใจ และปลอดภัยในระดับมาก (ร้อยละ 48.5) รองลงมาคือ ความรัก ความห่วงใย และการดูแลเอาใจใส่ (ร้อยละ 45.5) ด้านข้อมูลข่าวสาร ส่วนใหญ่ได้รับคำแนะนำที่เป็นประโยชน์ต่อการดำเนินชีวิตในอนาคตในระดับมาก (ร้อยละ 45.5) รองลงมาคือ เรื่องชีวิตครอบครัว เช่น การเลือกคู่ครอง การแต่งงาน บทบาทของภรรยา บทบาทของมารดา และการเลี้ยงดูบุตร (ร้อยละ 33.3) ด้านการประเมินพฤติกรรม ส่วนใหญ่ได้รับการกระตุ้นเตือนถึงผลของการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรส และปัญหาต่าง ๆ ที่จะตามมาอย่างมีเหตุผลในระดับมาก (ร้อยละ 48.5) รองลงมาคือ การตัดเดือนเมื่อเที่ยวสถานเริงรมย์ ดื่มสุราหรือดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ รวมทั้งการใช้จ่ายหรือสารเสพติด (ร้อยละ 45.5) และด้านวัตถุประสงค์ของ การเงิน แรงงาน และบริการ ส่วนใหญ่ได้รับการรณรงค์ไม่ดื่มสุราหรือเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ รวมทั้งสารเสพติดภายในบ้านและสถานศึกษาในระดับมาก (ร้อยละ 36.4) รองลงมาคือ ความช่วยเหลือด้านการเงินและสิ่งของอย่างเพียงพอ (ร้อยละ 24.2) (ตารางที่ 25)

ตารางที่ 25 จำนวนและร้อยละของคะแนนการรับรู้การสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศเป็นรายชื่อของกลุ่มตัวอย่างระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง

ประเภทของการสนับสนุนทางสังคม	ระดับความช่วยเหลือที่ได้รับ			
	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่ได้รับ
การสนับสนุนทางสังคมด้านอารมณ์				
1. การเข้าใจเกี่ยวกับความต้องการของวัยรุ่น	5(15.2)	20(60.6)	8(24.2)	0(0.0)
2. เป็นบุคคลที่ไว้วางใจและสามารถพูดคุยระบายความรู้สึกได้ทุกเรื่อง	6(18.2)	23(69.7)	4(12.1)	0(0.0)
3. เป็นบุคคลที่ทำให้รู้สึกอบอุ่น มั่นใจ และปลอดภัยเมื่ออยู่ใกล้ชิด	16(48.5)	13(39.4)	3(9.1)	1(3.0)
4. ความรัก ความห่วงใย และการดูแลเอาใจใส่ในตัวตน	15(45.5)	16(48.5)	2(6.1)	0(0.0)

ตารางที่ 25 (ต่อ)

ประเภทของการสนับสนุนทางสังคม	ระดับความช่วยเหลือที่ได้รับ			
	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่ได้รับ
5. ความไว้วางใจ การยอมรับความคิดเห็นและความสามารถของท่าน	5(15.2)	21(63.6)	7(21.2)	0(0.0)
6. กำลังใจและดูแลช่วยเหลือเมื่อท่านรู้สึกท้อแท้หรือมีปัญหา	14(42.4)	15(45.5)	4(12.1)	0(0.0)
7. คำชมเชยเมื่อท่านทำในสิ่งที่เหมาะสมหรือประสบความสำเร็จ	6(18.2)	22(66.7)	5(15.2)	0(0.0)
การสนับสนุนทางสังคมด้านข้อมูลข่าวสาร				
1. การเจริญเติบโตและพัฒนาการทางเพศของเพศชายและเพศหญิง รวมทั้งการปฏิสนธิและการตั้งครรภ์	2(6.1)	13(39.4)	16(48.5)	2(6.1)
2. ความรู้สึกและความต้องการทางเพศ รวมทั้งการระบายอารมณ์ทางเพศและการบำบัดความใคร่	1(3.0)	7(21.2)	13(39.4)	12(36.4)
3. บทบาท หน้าที่ และความรับผิดชอบต่อตนเองและผู้อื่นที่เหมาะสมกับวัย	5(15.2)	23(69.7)	5(15.2)	0(0.0)
4. มารยาทและการวางตัวอย่างเหมาะสมต่อเพศตรงข้ามตามขนบธรรมเนียมประเพณีไทย	8(24.2)	23(69.7)	2(6.1)	0(0.0)
5. ชีวิตครอบครัว เช่น การเลือกคู่ครอง การแต่งงาน บทบาทของภรรยา บทบาทของมารดา และการเลี้ยงดูบุตร	11(33.3)	17(51.5)	1(3.0)	4(12.1)
6. วิธีการป้องกันการมีเพศสัมพันธ์โดยไม่ตั้งใจ เช่น วิธีการปฏิเสธการมีเพศสัมพันธ์แบบนุ่มนวล การคุมกำเนิด	6(18.2)	17(51.5)	7(21.2)	3(9.1)
7. ผลของการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรส และปัญหาต่าง ๆ ที่จะตามมา	10(30.3)	12(36.4)	8(24.2)	3(9.1)

ตารางที่ 25 (ต่อ)

ประเภทของการสนับสนุนทางสังคม	ระดับความช่วยเหลือที่ได้รับ			
	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่ได้รับ
8. ข้อมูลเกี่ยวกับบุคคลอื่น ๆ ที่จะให้คำปรึกษาหรือให้ความช่วยเหลือเมื่อมีปัญหาทางเพศ หรือตั้งครรภ์เมื่อยังไม่พร้อม	4(12.1)	15(45.5)	10(30.3)	4(12.1)
9. คำแนะนำที่เป็นประโยชน์ต่อการดำเนินชีวิตในอนาคต	15(45.5)	11(33.3)	7(21.2)	0(0.0)
การสนับสนุนทางสังคมด้านการประเมิณพฤติกรรม				
1. เป็นแบบอย่างที่ดี	10(30.3)	20(60.6)	2(6.1)	1(3.0)
2. บอกถึงแบบอย่างที่ดีและเหมาะสมกับวัยของวัยรุ่นที่มีชื่อเสียง เช่น ดารา นักร้อง	6(18.2)	21(63.6)	6(18.2)	0(0.0)
3. ติดตามและสอบถามความเป็นอยู่ ความต้องการ และปัญหาของท่าน	6(18.2)	18(54.5)	9(27.3)	0(0.0)
4. กระตุ้นเตือนท่านเมื่อท่านวางตัวหรือแต่งกายไม่เหมาะสมกับวัยในสังคมไทย	13(39.4)	14(42.4)	6(18.2)	0(0.0)
5. ตักเตือนเมื่อท่านเที่ยวสถานเริงรมย์ ดื่มสุราหรือดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ รวมทั้งการใช้ยาหรือสารเสพติด	15(45.5)	10(30.3)	4(12.1)	4(12.1)
6. กระตุ้นเตือนถึงผลของการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรส และปัญหาต่าง ๆ ที่จะตามมาอย่างมีเหตุผล	16(48.5)	8(24.2)	7(21.2)	2(6.1)
7. ให้คำชมเชยหรือแสดงปฏิกิริยาพอใจการปฏิบัติตัวที่ดีและเหมาะสมกับวัย	6(18.2)	22(66.7)	5(15.2)	0(0.0)
การสนับสนุนทางสังคมด้านวัตถุ สิ่งของ การเงิน แรงงาน และบริการ				
1. ช่วยเหลือด้านการเงินและสิ่งของอย่างเพียงพอ	8(24.2)	23(69.7)	2(6.1)	0(0.0)
2. ร่วมทำกิจกรรมนอกเวลาเรียนหรือวันหยุดที่เหมาะสม เช่น ออกกำลังกาย ปลูกต้นไม้ เล่นกีฬา เล่นดนตรี เรียนภาษา ทำบุญตักบาตร และนั่งสมาธิ	3(9.1)	23(69.7)	6(18.2)	1(3.0)

ตารางที่ 25 (ต่อ)

ประเภทของการสนับสนุนทางสังคม	ระดับความช่วยเหลือที่ได้รับ			
	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่ได้รับ
3. ให้ผู้ใหญ่พาเข้าไปเที่ยวในสถานเริงรมย์เพื่อเรียนรู้ว่าเป็นอย่างไร	5(15.2)	2(6.1)	11(33.3)	15(45.5)
4. เป็นที่ปรึกษาและให้ความช่วยเหลือเมื่อเกิดปัญหาทางเพศ	5(15.2)	12(36.4)	9(27.3)	7(21.2)
5. จัดหนังสือและสื่อเกี่ยวกับเพศศึกษาที่เหมาะสมให้ศึกษา	2(6.1)	13(39.4)	16(48.5)	2(6.1)
6. ช่วยกันรณรงค์ไม่เที่ยวสถานเริงรมย์ เช่น คลับ บาร์ และเทค เป็นต้น	5(15.2)	12(36.4)	15(45.5)	1(3.0)
7. ช่วยกันรณรงค์ไม่ดื่มสุราหรือเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ รวมทั้งสารเสพติด ภายในบ้านและสถานศึกษา	12(36.4)	15(45.5)	6(18.2)	0(0.0)
8. จำกัดการนำเสนอที่แสดงความสัมพันธ์ทางเพศของสื่อต่าง ๆ เช่น วิดีโอ วิดีโอเกมส์ อินเทอร์เน็ต และเกมเบ็ดเตล็ด เป็นต้น	4(12.1)	14(42.4)	15(45.5)	0(0.0)
9. จัดแหล่งบริการคุมกำเนิดที่สามารถไปรับบริการได้สะดวกและไม่จำกัดเวลา	2(6.1)	9(27.3)	15(45.5)	7(21.2)

3.2.5 การรับรู้ด้านการสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของกลุ่มตัวอย่างระดับปริญญาตรีรายชื่อ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า การรับรู้การสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศด้านอารมณ์ของกลุ่มตัวอย่างระดับปริญญาตรี ส่วนใหญ่ได้รับความรัก ความห่วงใย และการดูแลเอาใจใส่ในระดับมาก (ร้อยละ 46.9) รองลงมาคือ กำลังใจและดูแลช่วยเหลือเมื่อรู้สึกท้อแท้หรือมีปัญหา (ร้อยละ 45.4) ด้านข้อมูลข่าวสาร ส่วนใหญ่ได้รับคำแนะนำเกี่ยวกับมารยาท และการวางตัวอย่างเหมาะสมต่อเพศตรงข้ามตามขนบธรรมเนียมประเพณีไทยในระดับมาก (ร้อยละ 36.1) รองลงมาคือ คำแนะนำที่เป็นประโยชน์ต่อการดำเนินชีวิตในอนาคต (ร้อยละ 32.5) ด้านการประเมินพฤติกรรม ส่วนใหญ่ได้รับแบบอย่างที่ดีในระดับมาก (ร้อยละ 34.5) รองลงมาคือ

การคัดเตือนเมื่อเที่ยวสถานเริงรมย์ ดื่มสุราหรือดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ รวมทั้งการใช้ยาหรือสารเสพติด (ร้อยละ 32.5) และด้านวัตถุ สิ่งของ การเงิน แรงงาน และบริการ ส่วนใหญ่ได้รับความช่วยเหลือด้านการเงินและสิ่งของอย่างเพียงพอในระดับมาก (ร้อยละ 40.2) รองลงมาคือ การร่วมทำกิจกรรมนอกเวลาเรียนหรือวันหยุดที่เหมาะสม เช่น ออกกำลังกาย ปลูกต้นไม้ เล่นกีฬา เล่นดนตรี เรียนภาษา ทำบุญตักบาตร และนั่งสมาธิ (ร้อยละ 23.2) (ตารางที่ 26)

ตารางที่ 26 จำนวนและร้อยละของคะแนนการรับรู้การสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศเป็นรายชื่อของกลุ่มตัวอย่างระดับปริญญาตรี

ประเภทของการสนับสนุนทางสังคม	ระดับความช่วยเหลือที่ได้รับ			
	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่ได้รับ
การสนับสนุนทางสังคมด้านอารมณ์				
1. การเข้าใจเกี่ยวกับความต้องการของวัยรุ่น	27(13.9)	132(68.0)	34(17.5)	1(0.5)
2. เป็นบุคคลที่ไว้วางใจและสามารถพูดคุยระบายความรู้สึกได้ทุกเรื่อง	57(29.4)	108(55.7)	29(14.9)	0(0.0)
3. เป็นบุคคลที่ทำให้รู้สึกอบอุ่น มั่นใจ และปลอดภัยเมื่ออยู่ใกล้ชิด	85(43.8)	85(43.8)	24(12.4)	0(0.0)
4. ความรัก ความห่วงใย และการดูแลเอาใจใส่ในตัวท่าน	91(46.9)	89(45.9)	12(6.2)	2(1.0)
5. ความไว้วางใจ การยอมรับความคิดเห็นและความสามารถของท่าน	49(25.3)	107(55.2)	34(17.5)	4(2.1)
6. กำลังใจและดูแลช่วยเหลือเมื่อท่านรู้สึกท้อแท้หรือมีปัญหา	88(45.4)	82(42.3)	24(12.4)	0(0.0)
7. คำชมเชยเมื่อท่านทำในสิ่งที่เหมาะสมหรือประสบความสำเร็จ	58(29.9)	106(54.6)	28(14.4)	2(1.0)
การสนับสนุนทางสังคมด้านข้อมูลข่าวสาร				
1. การเจริญเติบโตและพัฒนาการทางเพศของเพศชายและเพศหญิง รวมทั้งการปฏิสนธิและการตั้งครรภ์	27(13.9)	110(56.7)	51(26.3)	6(3.1)
2. ความรู้สึกรู้จักและความต้องการทางเพศ รวมทั้งการระบายอารมณ์ทางเพศและการบำบัดความใคร่	6(3.1)	60(30.9)	85(43.8)	43(22.2)

ตารางที่ 26 (ต่อ)

ประเภทของการสนับสนุนทางสังคม	ระดับความช่วยเหลือที่ได้รับ			
	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่ได้รับ
3. บทบาท หน้าที่ และความรับผิดชอบต่อตนเองและผู้อื่นที่เหมาะสมกับวัย	40(20.6)	121(62.4)	32(16.5)	1(0.5)
4. มารยาทและการวางตัวอย่างเหมาะสมต่อเพศตรงข้ามตามขนบธรรมเนียมประเพณีไทย	70(36.1)	101(52.1)	23(11.9)	0(0.0)
5. ชีวิตครอบครัว เช่น การเลือกคู่ครอง การแต่งงาน บทบาทของภรรยา บทบาทของมารดาและการเลี้ยงดูบุตร	51(26.3)	100(51.5)	40(20.6)	3(1.5)
6. วิธีการป้องกันการมีเพศสัมพันธ์โดยไม่ตั้งใจ เช่น วิธีการปฏิเสธการมีเพศสัมพันธ์แบบนุ่มนวล การคุมกำเนิด	39(20.1)	95(49.0)	41(21.1)	19(9.8)
7. ผลของการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรส และปัญหาต่าง ๆ ที่จะตามมา	45(23.2)	101(52.1)	33(17.0)	15(7.7)
8. ข้อมูลเกี่ยวกับบุคคลอื่น ๆ ที่จะให้คำปรึกษาหรือให้ความช่วยเหลือเมื่อมีปัญหาทางเพศ หรือตั้งครรภ์เมื่อยังไม่พร้อม	19(9.8)	87(44.8)	66(34.0)	22(11.3)
9. คำแนะนำที่เป็นประโยชน์ต่อการดำเนินชีวิตในอนาคต	63(32.5)	96(49.5)	32(16.5)	3(1.5)
การสนับสนุนทางสังคมด้านการประเมินพฤติกรรม				
1. เป็นแบบอย่างที่ดี	67(34.5)	102(52.6)	23(11.9)	2(1.0)
2. บอกถึงแบบอย่างที่ดีและเหมาะสมกับวัยของวัยรุ่นที่มีชื่อเสียง เช่น ดารา นักร้อง	26(13.4)	104(53.6)	63(32.5)	1(0.5)
3. ติดตามและสอบถามความเป็นอยู่ ความต้องการ และปัญหาของท่าน	61(31.4)	102(52.6)	28(14.4)	3(1.5)
4. กระตุ้นเตือนท่านเมื่อท่านวางตัวหรือแต่งกายไม่เหมาะสมกับวัยในสังคมไทย	56(28.9)	106(54.6)	29(14.9)	3(1.5)
5. ดักเตือนเมื่อท่านเที่ยวสถานเริงรมย์ ดื่มสุราหรือดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ รวมทั้งการใช้ยาหรือสารเสพติด	63(32.5)	84(43.3)	34(17.5)	13(6.7)
6. กระตุ้นเตือนถึงผลของการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรส และปัญหาต่าง ๆ ที่จะตามมาอย่างมีเหตุผล	60(30.9)	85(43.8)	37(19.1)	12(6.2)

ตารางที่ 26 (ต่อ)

ประเภทของการสนับสนุนทางสังคม	ระดับความช่วยเหลือที่ได้รับ			
	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่ได้รับ
7. ให้คำชมเชยหรือแสดงปฏิกิริยาพอใจการปฏิบัติตัวที่ดีและเหมาะสมกับวัย	51(26.3)	105(54.1)	35(18.0)	3(1.5)
การสนับสนุนทางสังคมด้านวัตถุ สิ่งของ การเงิน แรงงาน และบริการ				
1. ช่วยเหลือด้านการเงินและสิ่งของอย่างเพียงพอ	78(40.2)	95(49.0)	21(10.8)	0(0.0)
2. ร่วมทำกิจกรรมนอกเวลาเรียนหรือวันหยุดที่เหมาะสม เช่น ออกกำลังกาย ปลูกต้นไม้ เล่นกีฬา เล่นดนตรี เรียนภาษา ทำบุญตักบาตร และนั่งสมาธิ	45(23.2)	93(47.9)	49(25.3)	7(3.6)
3. ให้ผู้ใหญ่พาเข้าไปเที่ยวในสถานเริงรมย์เพื่อเรียนรู้ว่าเป็นอย่างไร	15(7.7)	37(19.1)	71(36.6)	71(36.6)
4. เป็นที่ปรึกษาและให้ความช่วยเหลือเมื่อเกิดปัญหาทางเพศ	28(14.4)	87(44.8)	63(32.5)	16(8.2)
5. จัดหนังสือและสื่อเกี่ยวกับเพศศึกษาที่เหมาะสมให้ศึกษา	10(5.2)	85(43.8)	73(37.6)	26(13.4)
6. ช่วยกันรณรงค์ไม่เที่ยวสถานเริงรมย์ เช่น คลับ บาร์ และเทค เป็นต้น	17(8.8)	85(43.8)	69(35.6)	23(11.9)
7. ช่วยกันรณรงค์ไม่ดื่มสุราหรือเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ รวมทั้งสารเสพติด ภายในบ้านและสถานศึกษา	43(22.2)	87(44.8)	54(27.8)	10(5.2)
8. จำกัดการนำเสนอที่แสดงความสัมพันธ์ทางเพศของสื่อต่าง ๆ เช่น วิดีโอ วิดีโอเกมส์ อินเทอร์เน็ต และเคเบิลทีวี เป็นต้น	21(10.8)	79(40.7)	82(42.3)	12(6.2)
9. จัดแหล่งบริการคุมกำเนิดที่สามารถไปรับบริการได้สะดวกและไม่จำกัดเวลา	11(5.7)	72(37.1)	75(38.7)	36(18.6)

ส่วนที่ 4 ข้อมูลการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความต้องการกับการรับรู้ด้านการสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

ในการศึกษาเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความต้องการกับการรับรู้ด้านการสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของสตรีวัยรุ่น ได้ศึกษาและนำเสนอ ดังนี้

4.1 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความต้องการกับการรับรู้ด้านการสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า คะแนนเฉลี่ยของความต้องการและคะแนนเฉลี่ยของการรับรู้การสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($t = 10.60, p < .001$) โดยคะแนนเฉลี่ยของความต้องการมีค่ามากกว่าคะแนนเฉลี่ยของการรับรู้การสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ และเมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ความต้องการและการรับรู้การสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศรายด้าน มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในด้านอารมณ์ ($t = 12.72, p < .001$) ด้านข้อมูลข่าวสาร ($t = 5.92, p < .001$) และด้านวัตถุ สิ่งของ การเงิน แรงงาน และบริการ ($t = 11.52, p < .001$) ส่วนด้านการประเมินพฤติกรรม มีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ 0.05 ($t = 1.12, p < .27$) โดยคะแนนเฉลี่ยของความต้องการสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของการรับรู้การสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ (ตารางที่ 27)

ตารางที่ 27 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของความต้องการกับการรับรู้ด้านการสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศโดยรวมและรายด้านของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

ข้อความ	ความต้องการ		การรับรู้		t-test	p-value
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.		
1. ด้านอารมณ์	17.73	3.00	15.34	3.38	12.72	.000
2. ด้านข้อมูลข่าวสาร	17.89	4.39	16.62	4.40	5.92	.000
3. ด้านการประเมินพฤติกรรม	14.79	3.42	14.61	3.31	1.12	.265
4. ด้านวัตถุ สิ่งของ การเงิน แรงงาน และบริการ	17.75	4.35	14.92	4.62	11.52	.000
รวม	68.05	11.89	61.50	12.36	10.60	.000

4.2 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความต้องการกับการรับรู้ด้านการสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของกลุ่มตัวอย่างระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า คะแนนเฉลี่ยของความต้องการและคะแนนเฉลี่ยของการรับรู้การสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของกลุ่มตัวอย่างระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($t = 5.92, p < .001$) โดยคะแนนเฉลี่ยของความต้องการมีค่ามากกว่าคะแนนเฉลี่ยของการรับรู้การสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ และเมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ความต้องการและการรับรู้การสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศรายด้าน มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในด้านอารมณ์ ($t = 7.33, p < .001$) ด้านข้อมูลข่าวสาร ($t = 3.61, p < .001$) และด้านวัตถุประสงค์ สิ่งของ การเงิน แรงงาน และบริการ ($t = 5.81, p < .001$) ส่วนด้านการประเมินพฤติกรรม มีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($t = 1.30, p < .2$) โดยคะแนนเฉลี่ยของความต้องการสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของการรับรู้การสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ (ตารางที่ 28)

ตารางที่ 28 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของความต้องการกับการรับรู้ด้านการสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศโดยรวมและรายด้านของกลุ่มตัวอย่างระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

ข้อความ	ความต้องการ		การรับรู้		t-test	p-value
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.		
1. ด้านอารมณ์	17.96	3.37	15.40	3.34	7.33	.0001
2. ด้านข้อมูลข่าวสาร	18.17	4.21	16.74	4.48	3.61	.000
3. ด้านการประเมินพฤติกรรม	15.19	3.53	14.82	3.47	1.30	.197
4. ด้านวัตถุประสงค์ สิ่งของ การเงิน แรงงาน และบริการ	17.99	4.58	15.24	4.92	5.81	.000
รวม	69.31	12.68	62.17	13.37	5.92	.000

4.3 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความต้องการกับการรับรู้ด้านการสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของของกลุ่มตัวอย่างระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า คะแนนเฉลี่ยของความต้องการและคะแนนเฉลี่ยของการรับรู้การสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของกลุ่มตัวอย่างระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($t=3.41, p < .001$) โดยคะแนนเฉลี่ยของความต้องการมีค่ามากกว่าคะแนนเฉลี่ยของการรับรู้การสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ และเมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ความต้องการและการรับรู้การสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศรายด้าน มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในด้านอารมณ์ ($t=4.29, p < .001$) และด้านวัตถุ สิ่งของ การเงิน แรงงาน และบริการ ($t=3.12, p < .01$) ส่วนด้านข้อมูลข่าวสารและด้านการประเมินพฤติกรรม มีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ 0.05 ($t=0.37, p < .72$ และ $t=0.38, p < .71$ ตามลำดับ) โดยคะแนนเฉลี่ยของความต้องการสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของการรับรู้การสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ (ตารางที่ 29)

ตารางที่ 29 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของความต้องการกับการรับรู้ด้านการสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศโดยรวมและรายด้านของกลุ่มตัวอย่างระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ

ข้อความ	ความต้องการ		การรับรู้		t-test	p-value
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.		
1. ด้านอารมณ์	17.52	2.79	15.61	3.45	4.29	.000
2. ด้านข้อมูลข่าวสาร	16.94	4.76	16.72	4.49	0.37	.716
3. ด้านการประเมินพฤติกรรม	15.37	3.15	15.26	2.85	0.38	.707
4. ด้านวัตถุ สิ่งของ การเงิน แรงงาน และบริการ	18.22	3.84	16.20	4.21	3.12	.003
รวม	68.06	10.86	63.80	11.26	3.41	.001

4.4 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความต้องการกับการรับรู้ด้านการสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของของกลุ่มตัวอย่างระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า คะแนนเฉลี่ยของความต้องการและคะแนนเฉลี่ยของการรับรู้การสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของกลุ่มตัวอย่างระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($t = 5.89, p < .001$) โดยคะแนนเฉลี่ยของความต้องการมีค่ามากกว่าคะแนนเฉลี่ยของการรับรู้การสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ และเมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ความต้องการและการรับรู้การสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศรายด้าน มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในด้านอารมณ์ ($t = 5.41, p < .001$) ด้านข้อมูลข่าวสาร ($t = 3.96, p < .001$) ด้านการประเมินพฤติกรรม ($t = 2.18, p < 0.05$) และด้านวัตถุ สิ่งของ การเงิน แรงงาน และบริการ ($t = 6.01, p < .001$) โดยคะแนนเฉลี่ยของความต้องการมีค่ามากกว่าคะแนนเฉลี่ยของการรับรู้การสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ (ตารางที่ 30)

ตารางที่ 30 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของความต้องการกับการรับรู้ด้านการสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศโดยรวมและรายด้านของกลุ่มตัวอย่างระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง

ข้อความ	ความต้องการ		การรับรู้		t-test	p-value
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.		
1. ด้านอารมณ์	17.70	2.70	14.97	3.01	5.41	.000
2. ด้านข้อมูลข่าวสาร	18.21	4.35	16.09	4.24	3.96	.000
3. ด้านการประเมินพฤติกรรม	15.76	2.78	14.58	3.03	2.18	.037
4. ด้านวัตถุ สิ่งของ การเงิน แรงงาน และบริการ	18.12	3.81	14.51	3.66	6.01	.000
รวม	69.79	8.89	60.15	9.77	5.89	.000

4.5 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความต้องการกับการรับรู้ด้านการสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของกลุ่มตัวอย่างระดับปริญญาตรี

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า คะแนนเฉลี่ยของความต้องการและคะแนนเฉลี่ยของการรับรู้การสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของกลุ่มตัวอย่างระดับปริญญาตรี มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($t = 6.76, p < .001$) โดยคะแนนเฉลี่ยของความต้องการมีค่ามากกว่าคะแนนเฉลี่ยของการรับรู้การสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ และเมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ความต้องการและการรับรู้การสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศรายด้าน มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในด้านอารมณ์ ($t = 8.25, p < .001$) ด้านข้อมูลข่าวสาร ($t = 4.20, p < .001$) และด้านวัตถุ สิ่งของ การเงิน แรงงาน และบริการ ($t = 8.28, p < .001$) โดยคะแนนเฉลี่ยของความต้องการมีค่ามากกว่าคะแนนเฉลี่ยของการรับรู้การสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ส่วนด้านการประเมินพฤติกรรม มีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ 0.05 ($t = -0.44, p < .66$) โดยคะแนนเฉลี่ยของการรับรู้สูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของความต้องการการสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ (ตารางที่ 31)

ตารางที่ 31 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของความต้องการกับการรับรู้ด้านการสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศโดยรวมและรายด้านของกลุ่มตัวอย่างระดับปริญญาตรี

ข้อความ	ความต้องการ		การรับรู้		t-test	p-value
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.		
1. ด้านอารมณ์	17.66	2.88	15.30	3.45	8.25	.000
2. ด้านข้อมูลข่าวสาร	17.92	4.39	16.62	4.37	4.20	.000
3. ด้านการประเมินพฤติกรรม	14.21	3.44	14.31	3.36	-0.44	.660
4. ด้านวัตถุ สิ่งของ การเงิน แรงงาน และบริการ	17.39	4.42	14.44	4.61	8.28	.000
รวม	66.98	12.08	60.68	12.37	6.76	.000

ส่วนที่ 5 ข้อเสนอแนะอื่น ๆ เกี่ยวกับความต้องการด้านการสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรม
เสี่ยงทางเพศ

สตรีวัยรุ่นกลุ่มตัวอย่างได้เสนอแนะเกี่ยวกับความต้องการการสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศอื่น ๆ โดยข้อเสนอแนะที่ต้องการมากที่สุด คือ เมื่อเกิดปัญหา สตรีวัยรุ่นต้องการคำปรึกษาหรือการช่วยแก้ปัญหา มากกว่าคำว่าหรือซ้ำเดิม (ร้อยละ 23.23) รองลงมาคือ การให้อิสระในการปฏิบัติหรือเลือกสิ่งที่ตนเองต้องการ โดยมีผู้ใหญ่ดูแลอยู่ห่าง ๆ (ร้อยละ 20.20) และการเข้าใจและให้สิทธิในการคบเพื่อนชาย โดยมีผู้ใหญ่ดูแลอยู่ห่าง ๆ (ร้อยละ 16.16) ตามลำดับ

ตารางที่ 32 จำนวนและร้อยละของข้อเสนอแนะอื่น ๆ เกี่ยวกับความต้องการด้านการสนับสนุนทาง
สังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของกลุ่มตัวอย่าง

ข้อเสนอแนะ	จำนวน	ร้อยละ
1. เมื่อเกิดปัญหา สตรีวัยรุ่นต้องการคำปรึกษาหรือการช่วยแก้ปัญหา มากกว่าคำว่าหรือซ้ำเดิม	23	23.23
2. ให้อิสระในการปฏิบัติหรือเลือกสิ่งที่ตนเองต้องการ โดยมีผู้ใหญ่ดูแลอยู่ห่าง ๆ	20	20.20
3. เข้าใจและให้สิทธิในการคบเพื่อนชาย โดยมีผู้ใหญ่ดูแลอยู่ห่าง ๆ	16	16.16
4. เปิดใจในการสอนหรือให้ความรู้เกี่ยวกับเพศศึกษา และควรให้ความรู้โดยให้ผู้มีประสบการณ์มาแลกเปลี่ยนความคิดเห็น	12	12.12
5. ส่งเสริมการทำกิจกรรมที่สร้างสรรค์ให้มากขึ้น	9	9.09
6. ปลูกฝังจริยธรรมที่ดีงามให้อยู่ในจิตสำนึกตั้งแต่วัยเด็ก	6	6.06
7. ไม่ควรให้วัยรุ่นเที่ยวกลางคืน หรือควรกำหนดอายุของบุคคลที่เข้าไปเที่ยวสถานเริงรมย์	4	4.04
8. ติดตามพฤติกรรมของวัยรุ่น	4	4.04
9. ให้เกียรติผู้หญิงมากขึ้น	2	2.02
10. ไม่ควรให้ความอบอุ่นกับบุตรมากเกินไป	1	1.01
11. ควรให้เพื่อนพาไปเที่ยวสถานเริงรมย์มากกว่าผู้ใหญ่ เพราะเพื่อนสามารถแนะนำหรือให้ข้อมูลได้ดีกว่า	1	1.01
12. มีจิตแพทย์ที่สามารถให้คำปรึกษา เมื่อเกิดปัญหา	1	1.01
รวม	99	100

การอภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้อภิปรายผลการศึกษาตามวัตถุประสงค์และคำถามการวิจัย โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. ความต้องการด้านการสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของสตรีวัยรุ่น

จากผลการศึกษาพบว่า สตรีวัยรุ่นต้องการการสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศโดยรวมอยู่ในระดับมาก เนื่องจากความต้องการเป็นความปรารถนาบางสิ่งบางอย่างที่มีความจำเป็นเพื่อดำรงไว้ซึ่งความสมดุลของชีวิตทั้งด้านร่างกายและจิตสังคม โดยการสนับสนุนทางสังคมเป็นการตอบสนองความจำเป็นพื้นฐานทางสังคมและเป็นความต้องการของมนุษย์ทุกคน (House, 1981) รวมทั้งสตรีวัยรุ่นกลุ่มตัวอย่างด้วย โดยมนุษย์มีความต้องการเริ่มจากความต้องการขั้นพื้นฐานก่อน และเมื่อได้รับการตอบสนองความต้องการขั้นพื้นฐานแล้ว จะค่อย ๆ พัฒนาความต้องการในระดับที่สูงขึ้นไปตามลำดับ (มาสโลว์ อ้างใน รัชนิวรรณ รอส, 2542)

เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า สตรีวัยรุ่นที่ศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง และระดับปริญญาตรี ต้องการการสนับสนุนทางสังคมด้านอารมณ์มากที่สุด เนื่องจากระดับและชนิดของความต้องการการสนับสนุนทางสังคมอาจแตกต่างกันในแต่ละบุคคลและสถานการณ์ โดยเฉพาะในระยะวิกฤติของชีวิตบุคคล จะต้องการการสนับสนุนทางสังคมด้านอารมณ์มากที่สุด (House & Kahn, 1985; Jacobson, 1986) ซึ่งในช่วงวัยรุ่นถือว่าเป็นระยะวิกฤติของชีวิตระยะหนึ่งที่ต้องการการสนับสนุนด้านอารมณ์มากที่สุดเช่นเดียวกับบุคคลโดยทั่วไป สอดคล้องกับทฤษฎีความต้องการของมาสโลว์ที่กล่าวว่า วัยรุ่นมีความต้องการด้านอารมณ์มากที่สุด โดยวัยรุ่นส่วนใหญ่ต้องการความรัก ความรู้สึกเป็นเจ้าของ และการยอมรับนับถือตนเอง (รัชนิวรรณ รอส, 2542) ต้องการกำลังใจ ต้องการบุคคลที่คอยรับฟังความรู้สึก ต้องการข้อเสนอแนะหรือความคิดเห็นที่เป็นประโยชน์ที่ช่วยในการตัดสินใจ (Schwarzer & Schulz, 2000) นอกจากนี้ยังต้องการเลือกทางเดินชีวิตของตนเอง ความเป็นอิสระ การยอมรับจากผู้ใหญ่หรือยอมรับว่าตนเองเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัวและกลุ่มเพื่อน ความเห็นอกเห็นใจจากบิดามารดา และบุคคลใกล้ชิดเป็นพิเศษ รวมทั้งเรื่องความปลอดภัยและความมั่นคงในชีวิต (พรณพิไล ศรีอาภรณ์, 2537; วินัดดา ปิยะศิลป์, 2540; สุพัตรา สุภาพ, 2542) ซึ่งสตรีวัยรุ่นมีความต้องการสนับสนุนทางสังคมด้านอารมณ์เช่นเดียวกับวัยรุ่นโดยทั่วไป และจากการศึกษาของบุปผา ศิริรัศมิ (2546) พบว่า นักเรียนหญิงมีปัญหาเรื่องอารมณ์ที่แปรปรวน เปลี่ยนแปลงง่าย มีปัญหาทะเลาะกับเพื่อนและพี่น้อง และยังรู้สึกว่าบิดา มารดา และครูไม่เข้าใจตนเอง

ความต้องการการสนับสนุนทางสังคมด้านข้อมูลข่าวสาร สตรีวัยรุ่นที่ศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายและระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงต้องการในระดับมาก ส่วนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพและระดับปริญญาตรีต้องการการสนับสนุนทางสังคมในด้านนี้ในระดับปานกลาง โดยส่วนใหญ่ต้องการคำแนะนำที่เป็นประโยชน์ต่อการดำเนินชีวิตในอนาคตในระดับมาก เนื่องจากวัยรุ่นต้องการโอกาสในการพัฒนาตนเอง ต้องการมีอนาคตที่ประสบความสำเร็จ และต้องการการยอมรับจากผู้ใหญ่ ทำให้สตรีวัยรุ่นพยายามแสดงให้ผู้ใหญ่เห็นว่ามีความรับผิดชอบพึ่งพาตนเองได้ และพยายามดำเนินชีวิตให้ถึงจุดหมายที่ตั้งไว้ในอนาคต เช่น เป็นแพทย์ พยาบาล ครู เป็นต้น (พรรณพิไล ศรีอาภรณ์, 2537)

ความต้องการการสนับสนุนทางสังคมด้านการประเมิณพฤติกรรม สตรีวัยรุ่นที่ศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง และระดับปริญญาตรีต้องการในระดับมาก ทั้งนี้อาจเนื่องจากการสนับสนุนทางสังคมด้านการประเมิณพฤติกรรมเป็นการให้ข้อมูลย้อนกลับให้แก่วัยรุ่นได้ทราบพฤติกรรมของตนเองหรือได้รับข้อมูลเปรียบเทียบพฤติกรรมของตนเองกับผู้อื่นที่อยู่ในสังคม เป็นสิ่งสำคัญที่วัยรุ่นจะได้รับจากสังคม โดยผ่านครอบครัว โรงเรียน กลุ่มเพื่อน ชุมชน และสื่อมวลชน (นภาพรณี หะวานนท์, 2542) ซึ่งสตรีวัยรุ่นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ต้องการคำแนะนำที่เป็นประโยชน์ต่อการดำเนินชีวิตในอนาคตในระดับมากอยู่แล้ว จึงต้องการทราบข้อมูลเพื่อใช้เป็นแนวทางในการปฏิบัติตัวหรือพัฒนาตนเองให้บรรลุจุดหมายที่ตั้งไว้ในระดับมากด้วย

ความต้องการการสนับสนุนทางสังคมด้านวัตถุ สิ่งของ การเงิน แรงงาน และบริการ สตรีวัยรุ่นที่ศึกษาในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพและระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงต้องการในระดับมาก ส่วนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายและระดับปริญญาตรีต้องการการสนับสนุนทางสังคมในด้านนี้ในระดับปานกลาง เนื่องจากความต้องการด้านวัตถุ สิ่งของ การเงิน แรงงาน และบริการ เป็นความต้องการขั้นพื้นฐานของบุคคลทุกวัย (มาสโลว์ อ้างใน รัชนิวรรณ รอส, 2542) โดยเฉพาะสตรีวัยรุ่นกลุ่มตัวอย่างยังอยู่ในวัยเรียนจึงต้องการการสนับสนุนทางสังคมในด้านนี้ เพื่อใช้จ่ายในชีวิตประจำวัน เนื่องจากยังไม่สามารถทำงานหารายได้ด้วยตนเอง

2. การรับรู้ด้านการสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของสตรีวัยรุ่น

จากผลการศึกษา พบว่า สตรีวัยรุ่นรับรู้การสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง อาจเนื่องจากวัยรุ่นเป็นวัยที่มีความเป็นส่วนตัวของตัวเองและต้องการอิสระในการเรียนรู้และการดำเนินชีวิตของตนเอง จึงไม่ชอบให้ผู้ใหญ่เข้ามาก้าวร้าวในชีวิตของตน รวมทั้งสตรีวัยรุ่นที่ศึกษาในระดับปริญญาตรีส่วนใหญ่จะ ไม่ได้อยู่กับบิดา มารดา หรือผู้ปกครอง ดังนั้นโอกาสที่บิดา มารดา ครู หรือผู้ปกครองจะให้คำแนะนำหรือความรู้จึงมีน้อยลง

นอกจากนี้อาจมาจากการที่สังคมไทยในสมัยเก่าไม่ให้ความสำคัญกับการให้ความรู้เรื่องเพศ ทำให้วัยรุ่นไม่กล้าเข้าไปปรึกษาบิดา มารดา หรือผู้ปกครองเกี่ยวกับเรื่องเพศ เพราะเมื่อเข้าไปปรึกษามักจะถูกปฏิเสธ และบอกให้สนใจเรื่องการเรียนรู้ก่อน (กำธร ไพจิตต์, 2544) ดังนั้นถ้าให้การสนับสนุนทางสังคมอย่างเหมาะสมและเพียงพอ จะช่วยให้วัยรุ่นรู้สึกว่าคุณเองมีใครสักคนคอยช่วยเหลือ มีความมั่นคง และยอมรับนับถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของสังคม ทำให้สามารถเผชิญปัญหาและตัดสินใจปฏิบัติตนในทางที่ถูกต้องเหมาะสม (Cohen & Wills, 1985) นอกจากนี้ยังลดภาวะเครียดและผลกระทบต่อสุขภาพจากภาวะเครียด (House, 1981) ได้รับประสบการณ์ที่ดี มีอารมณ์ที่มั่นคง และสามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างเหมาะสม (Pender, 1996)

เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า สตรีวัยรุ่นที่ศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง และระดับปริญญาตรี รับรู้การสนับสนุนทางสังคมด้านอารมณ์ในระดับมาก อาจเนื่องจากกลุ่มตัวอย่างอยู่ในวัยเรียนและส่วนใหญ่อาศัยอยู่กับบิดามารดา ยกเว้นกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาในระดับปริญญาตรีจะอยู่ที่หอพักหรือบ้านพัก แต่ส่วนใหญ่ก่อนที่จะเข้าศึกษาในระดับปริญญาตรีจะอยู่กับบิดามารดามาก่อนเช่นเดียวกัน จึงได้รับการสนับสนุนด้านอารมณ์ในระดับมาก จนบางครั้งอาจได้รับมากเกินไป จึงมีข้อเสนอแนะอื่น ๆ จากกลุ่มตัวอย่างว่าไม่ควรให้ความอบอุ่นแก่บุตรมากเกินไป

การรับรู้การสนับสนุนทางสังคมที่ได้รับด้านข้อมูลข่าวสาร สตรีวัยรุ่นที่ศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง และระดับปริญญาตรี ได้รับการสนับสนุนทางสังคมในด้านนี้ระดับปานกลาง สอดคล้องกับการศึกษาของอนงค์ ชีระพันธ์ (2544) พบว่า แหล่งข้อมูลข่าวสารเรื่องเพศที่ได้รับอยู่ในระดับปานกลางและเนื้อหาข้อมูลข่าวสารที่ได้รับอยู่ในระดับน้อย ทั้งนี้อาจเนื่องจากการพูดคุยหรือให้คำแนะนำในเรื่องเพศในสังคมไทยสมัยเก่าไม่เป็นที่ยอมรับ ทำให้บิดา มารดา ครู หรือผู้ปกครองไม่สะดวกใจหรือไม่กล้าพูดคุย และยังกีดกันหรือขัดขวางเมื่อวัยรุ่นเริ่มคบเพื่อนต่างเพศ เนื่องจากกลัวว่าจะเสียการเรียน กลัวเกิดการตั้งครรภ์และเป็นโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ และอาจมาจากการที่บิดา มารดา หรือผู้ปกครองไม่ได้ให้ความสนใจกับการรับข่าวสารและความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศ สอดคล้องกับการศึกษาของสุปราณี แก้วกุดัน พบว่า พฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารและการได้รับความรู้เรื่องเพศของผู้ปกครองในอยู่ระดับปานกลาง และครอบครัวส่วนใหญ่จะสอนเกี่ยวกับการแต่งกายและการแสดงพฤติกรรมที่ถูกต้องเหมาะสมกับเพศและกาลเทศะ แต่ส่วนใหญ่ไม่สอนในเรื่องความต้องการทางเพศและการปฏิบัติตัวเพื่อเบี่ยงเบนความต้องการทางเพศ (ภารดี บุญเพิ่ม, 2544) และนอกจากนี้อาจมีสาเหตุจากการที่วัยรุ่นเห็นว่าเพศศึกษาเป็นเรื่องการดำเนินชีวิตตามธรรมชาติไม่จำเป็นต้องมีการสอนก็ได้ (กำธร ไพจิตต์, 2544) แต่ถ้าบุคคลใกล้ชิดของสตรีวัยรุ่นเห็นความสำคัญและให้ความรู้หรือข้อมูลข่าวสารในเรื่องเพศอย่างเพียงพอ จะช่วยให้สตรีวัยรุ่นมีความรู้ ความเข้าใจ เจตคติ และค่านิยมที่

ถูกต้องในเรื่องเพศ สร้างเสริมลักษณะนิสัยและการประพฤติปฏิบัติทางเพศที่ดีงาม และสร้างจิตสำนึกในสร้างครอบครัวที่มีสุขในอนาคต รวมทั้งมีความสำนึกและการตระหนักรับผิดชอบต่อการกระทำต่าง ๆ ที่จะส่งผลต่อสังคม เพื่อให้สตรีวัยรุ่นมีพฤติกรรมในทางที่ถูกต้อง และดำเนินชีวิตอยู่ในครอบครัวและสังคมอย่างมีความสุข

การรับรู้การสนับสนุนทางสังคมที่ได้รับด้านการประเมินพฤติกรรม สตรีวัยรุ่นที่ศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง และระดับปริญญาตรี ได้รับการสนับสนุนทางสังคมในด้านนี้ระดับมาก โดยได้รับการคัดเตือนเมื่อเที่ยวสถานเริงรมย์ ดื่มสุราหรือดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ รวมทั้งการใช้ยาหรือสารเสพติดในระดับมาก รองลงมาคือ ได้รับแบบอย่างที่ดี ทั้งนี้เนื่องจากสตรีวัยรุ่นกลุ่มตัวอย่างยังอยู่ในวัยเรียนทำให้บิดามารดา ครู และบุคคลใกล้ชิด จึงให้ความสนใจกับการติดตามดูแลและคอยคัดเตือนเมื่อสตรีวัยรุ่นมีพฤติกรรมไม่ถูกต้อง รวมทั้งยังได้รับแบบอย่างที่ดีจากบุคคลในสถานศึกษาอีกด้วย ซึ่งการเป็นแบบอย่างที่ดีที่สตรีวัยรุ่นได้รับ ถือว่าเป็นการสร้างศรัทธาและเป็นแนวทางในการปฏิบัติตัว รวมทั้งเป็นการป้องกันและลดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของวัยรุ่นตั้งแต่ระยะแรก (อัมพร โอตระกุล, 2538)

การรับรู้การสนับสนุนทางสังคมที่ได้รับด้านวัตถุ สิ่งของ การเงิน แรงงาน และบริการ สตรีวัยรุ่นที่ศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง และระดับปริญญาตรี ได้รับการสนับสนุนทางสังคมในด้านระดับปานกลาง เนื่องจากครอบครัวของกลุ่มตัวอย่างบางครอบครัวยังไม่มีเหลือเก็บและบางครอบครัวยังใช้จ่ายไม่เพียงพอรวมทั้งการที่กลุ่มตัวอย่างยังอยู่ในวัยเรียน บิดา มารดา หรือผู้ปกครองจึงยังต้องเข้ามาควบคุมดูแลการใช้จ่ายของบุตร โดยจะไม่ให้เงินหรือสิ่งของมากเกินไปจนเกินไปแก่วัยรุ่น นอกจากนี้ยังมีแหล่งที่สตรีวัยรุ่นสามารถเรียนรู้หรือได้รับแทนจากบิดา มารดา ครู หรือผู้ปกครอง ซึ่งมีผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของสตรีวัยรุ่น ได้แก่ แหล่งบันเทิงเริงรมย์ สิ่งพิมพ์ สื่อกระตุ้นทางเพศต่าง ๆ และจากการของปวีณา สายสูง (2541) พบว่า แหล่งบันเทิงเริงรมย์ สิ่งพิมพ์ และสื่อกระตุ้นทางเพศ มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยเฉพาะสื่อวีดิทัศน์เป็นสื่อที่กลุ่ม ตัวอย่างร้อยละ 60.7 ยอมรับว่าเป็นสื่อที่กระตุ้นความรู้สึกทางเพศมากที่สุด รวมทั้งการที่ในปัจจุบันวัฒนธรรมตะวันตกเข้ามามีอิทธิพลอย่างมากในสังคมไทย ทำให้ผู้ชายและผู้หญิงมีอิสระในการติดต่อคบหากันมากขึ้น รวมทั้งการมีสถานเริงรมย์หรือสถานบันเทิงในรูปแบบใหม่ ๆ ที่ส่งเสริมความใกล้ชิดและความสัมพันธ์ระหว่างผู้ชายและผู้หญิง และสื่อมวลชนในแขนงต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นวิทยุ หนังสือ โทรทัศน์ วีซีดี ภาพยนตร์ และอินเทอร์เน็ต ที่เผยแพร่ในเรื่องของความรัก ความใคร่ การมีคู่รัก ความสนุกสนานในการมีคู่รักคู่ควง การแสดงออกถึงความใกล้ชิดสนิทสนมระหว่างผู้ชายและผู้หญิงที่มีมากขึ้น และการแสดงออกทางเพศที่เป็นการรักนวลสงวนตัวน้อยลง ทำให้วัยรุ่นได้รับแบบอย่างตามกระแสธารมณเฑาะและสังคม และส่งผลให้วัยรุ่นมีพฤติกรรมทางเพศที่

ไม่เหมาะสมหรือมีเพศสัมพันธ์ได้ (จันทร์วิภา คิลกสัมพันธ์, 2543) โดยเฉพาะสตรีวัยรุ่นที่เติบโตจากครอบครัวที่ขาดความอบอุ่นและขาดการดูแลเอาใจใส่ จะมีแนวโน้มถูกชักจูงไปในทางที่ไม่ดี ขาดความขังคืด ปล่อยตัวปล่อยใจให้เป็นไปตามธรรมชาติ ลืมคิดถึงความพร้อมของตนเองด้านเศรษฐกิจ สังคม และความรับผิดชอบ ทำให้เกิดปัญหาตามมา คือ การตั้งครรภ์ไม่พึงปรารถนาและเกิดการติดเชื้อจากการมีเพศสัมพันธ์

3. การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความต้องการกับการรับรู้ด้านการสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของสตรีวัยรุ่น

จากผลการวิจัย พบว่า คะแนนเฉลี่ยของความต้องการและการรับรู้การสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศโดยรวมของสตรีวัยรุ่นมีความแตกต่างกัน โดยคะแนนเฉลี่ยความต้องการมีค่ามากกว่าคะแนนเฉลี่ยของการรับรู้การสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ซึ่งอาจทำให้สตรีวัยรุ่น ไปแสวงหาสิ่งต่างหรือปัจจัยต่าง ๆ ที่ตนเองต้องการและยังไม่ได้รับการตอบสนองที่เพียงพอ และอาจเป็นสาเหตุที่นำไปสู่การแสดงออกที่ไม่เหมาะสม รวมทั้งพฤติกรรมทางเพศด้วย ดังนั้นการสนับสนุนทางสังคมเป็นปัจจัยสำคัญที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น โดยปัจจัยที่มีบทบาทสำคัญในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ คือ สภาพในครอบครัวและสถานศึกษา (Resnick, et al., 1997) โดยเฉพาะครอบครัวเป็นปัจจัยที่มีบทบาทสำคัญ ซึ่งได้แก่ความสัมพันธ์ในครอบครัว ฐานะทางเศรษฐกิจ และการติดตามดูแลของบิดามารดา (Wight, et al., 2002) การสอนเกี่ยวกับเพศศึกษาให้กับสตรีวัยรุ่น (Pick & Palos, 1995) การใช้แอลกอฮอล์ และการคบเพื่อนชาย (Small & Luster, 1994 cited in Strong, DeVault, Sayd & Yarber, 2002) ดังนั้นสตรีวัยรุ่นควรได้รับการสนับสนุนทางสังคมที่เหมาะสมและเพียงพอ เพื่อให้สตรีวัยรุ่นมีอารมณ์ที่มั่นคง มีการตัดสินใจที่ถูกต้องเหมาะสม และผ่านระยะวิกฤตของชีวิตได้ เนื่องจากได้รับประสบการณ์ที่ดีจากแหล่งสนับสนุนทางสังคม (Cohen & Wills, 1985) นอกจากนี้ถ้าบุคคลได้รับการสนับสนุนทางสังคมในระดับสูง บุคคลจะเกิดความรู้สึกมีคุณค่าในตนเองและเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปในทางที่ดีได้ (Muhlenkamp & Sayles, 1986; Sarafino, 1990) โดยบิดามารดาต้องเรียนรู้ธรรมชาติและปัญหาของวัยรุ่น ให้ความรักความเอาใจใส่ และวางตัวให้เข้ากับวัยรุ่นได้ เพื่อให้วัยรุ่นเกิดความไว้วางใจ ความเข้าใจ และกล้าที่จะขอคำแนะนำหรือนำปัญหาต่าง ๆ มาปรึกษาหารือ (สุพัตรา สุภาพ, 2542) สอดคล้องกับการศึกษาของสเกลส์ (Scales, 1997) เกี่ยวกับการติดตามครอบครัวที่ได้รับการอบรมเกี่ยวกับพัฒนาการและความต้องการของวัยรุ่น พบว่า ครอบครัวที่มีคะแนนการอบรมในระดับสูงสามารถดูแลบุตรวัยรุ่นได้ในระดับดีมาก

เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า คะแนนเฉลี่ยความต้องการและการรับรู้การสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศด้านอารมณ์มีความแตกต่างกัน โดยคะแนนเฉลี่ยความต้องการมีค่า

มากกว่าคะแนนเฉลี่ยการรับรู้การสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ จากข้อมูลดังกล่าวอาจทำให้สตรีวัยรุ่นกลุ่มตัวอย่างรู้สึกว่าคุณค่า และนำไปสู่การแสดงพฤติกรรม และพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสมได้ เนื่องจากได้รับความรักความอบอุ่นไม่เพียงพอหรือขาดความรักและความอบอุ่น ซึ่งทำให้ขาดความผูกพันทางใจและเกิดปมด้อยขึ้น (สุชาติ โสมประยูรและคณะ, 2546) แต่ถ้าได้รับการสนับสนุนด้านอารมณ์อย่างเพียงพอ จะช่วยให้เกิดความมั่นคงทางจิตใจ และรู้สึกว่าตนเองได้รับการยอมรับ ความเข้าใจ และความเห็นใจในความเป็นบุคคล การช่วยเหลือทางด้านจิตใจเป็นการเสริมสร้างความรู้สึกมีคุณค่าในตนเองให้มากยิ่งขึ้น (Weiss & Longquist, 1994) ทำให้สามารถวิเคราะห์และแก้ไขปัญหาได้อย่างถูกต้องเหมาะสม และเป็นพลังผลักดันให้กระทำตามเป้าหมายและแบบแผนที่กำหนดไว้ เพื่อนำไปสู่ความสำเร็จและความสุขในชีวิต ดังนั้น การที่จะลดพฤติกรรมและพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสมของสตรีวัยรุ่น ควรเริ่มต้นตั้งแต่ที่บ้าน โดยสมาชิกในครอบครัวต้องทำบ้านให้เป็นบ้าน กล่าวคือบิดา มารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ใหญ่ในครอบครัว ต้องให้ความรัก ความห่วงใย มีเวลาเอาใจใส่ดูแล และสร้างบรรยากาศที่ดีในครอบครัว เพื่อสร้างความผูกพันระหว่างบิดา มารดา และบุตร และเมื่อบุตรมีความคับข้องใจหรือมีปัญหาจะได้อุปการะปรึกษาบิดา มารดา ผู้ปกครองหรือผู้ใหญ่ในครอบครัว

การสนับสนุนทางสังคมด้านข้อมูลข่าวสาร พบว่า คะแนนเฉลี่ยความต้องการและการรับรู้การสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศด้านข้อมูลข่าวสารมีความแตกต่างกัน โดยคะแนนเฉลี่ยความต้องการมีค่ามากกว่าคะแนนเฉลี่ยของการรับรู้การสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ เนื่องจากการที่บุคคลใกล้ชิดยังคงมีความรู้ในด้านนี้ไม่เพียงพอ ทำให้ไม่กล้าสอนหรือให้คำแนะนำ สอดคล้องกับการศึกษาของภารดี บุญเพิ่ม (2544) พบว่า ครอบครัวมีความรู้และมีทัศนคติต่อการสอนเพศศึกษาระดับปานกลาง และส่วนใหญ่ใช้วิธีการสอนเพศศึกษาแก่บุตรวัยรุ่นทางอ้อม ได้แก่ วิธีการบูรณาการในการดำรงชีวิต ส่วนวิธีการสอนโดยตรงเป็นวิธีที่ครอบครัวส่วนใหญ่ปฏิบัติค่อนข้างน้อย ได้แก่ การนำเอกสาร หนังสือ หรือสื่อต่าง ๆ เกี่ยวกับเรื่องเพศให้บุตรศึกษาด้วยตนเอง อยู่ในระดับไม่เคยทำ ปัญหาและอุปสรรคที่ครอบครัวพบในการสอนเพศศึกษาแก่บุตรวัยรุ่นส่วนใหญ่เป็นปัญหาและอุปสรรคด้านทัศนคติ ได้แก่ บิดามารดาคิดว่าเรื่องเพศเป็นเรื่องที่บุตรเรียนรู้ได้เองโดยไม่ต้องสอน ส่วนปัญหาและอุปสรรคในการสอนเพศศึกษาแก่บุตรวัยรุ่นส่วนใหญ่พบในระดับไม่แน่ใจ คือ ด้านความรู้ ได้แก่ ไม่แน่ใจว่าความรู้ที่บุตรหุ้ยอบรมสั่งสอนบุตรในเรื่องเพศถูกต้องหรือไม่ และจากการศึกษาของสัญญา เรืองถาวรกุล (2539) พบว่า ครูผู้สอนไม่กล้าสอนในบางเรื่อง ได้แก่ การสืบพันธุ์ ความผิดปกติทางเพศ และความสัมพันธ์ระหว่างเพศ และมีปัญหาเรื่องการใช้สื่อประกอบการเรียนการสอนไม่สอดคล้องกับเนื้อหา ได้แก่ รูปภาพ หนังสือเรียน วีดิทัศน์ และสไลด์ ไม่ทันสมัย และขาดแคลน ดังนั้นการที่สตรีวัยรุ่นได้รับข้อมูลข่าวสารหรือความรู้เรื่องเพศศึกษาอย่างเหมาะสมเพียงพอกับความต้องการ จะเป็นการเพิ่ม

ทักษะชีวิตให้กับสตรีวัยรุ่น ช่วยให้สตรีวัยรุ่นมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงของตนเอง มีเจตคติและพฤติกรรมในเรื่องเพศในทางที่ถูกต้องเหมาะสม (จันทร์วิภา ดิลกสัมพันธ์, 2543) สอดคล้องกับการศึกษาของสุดา เดชพิทักษ์ศิริกุล พเยาว์ พงษ์ศักดิ์ชาติ และนุสรา นามเดช (2544) พบว่า การเข้ากลุ่มจิตวิทยาการให้คำปรึกษาของนักศึกษาจะช่วยให้พฤติกรรมตั้งใจใฝ่ป้องกันการใช้เพศสัมพันธ์ไม่คาดคิดสูงกว่านักศึกษากลุ่มที่ไม่ได้เข้ากลุ่มจิตวิทยาการให้คำปรึกษา

การสนับสนุนทางสังคมด้านการประเมินพฤติกรรม พบว่า คะแนนเฉลี่ยความต้องการและการรับรู้การสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศด้านการประเมินพฤติกรรมไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้เนื่องจากสตรีวัยรุ่นกลุ่มตัวอย่างยังอยู่ในวัยเรียน บิดา มารดา และครู จึงให้ความสำคัญกับการสนับสนุนทางสังคมด้านการประเมินพฤติกรรมมาก สตรีวัยรุ่นจึงได้รับการตักเตือนเมื่อเห็นว่าการกระทำดังกล่าวอาจทำให้ผลการเรียนต่ำลงและอาจนำไปสู่พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศหรือมีเพศสัมพันธ์ได้ เช่น การตักเตือนเมื่อเข้าไปเที่ยวสถานเริงรมย์ ดื่มสุราหรือดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ รวมทั้งการใช้ยาหรือสารเสพติด แต่ในขณะเดียวกันสตรีวัยรุ่นกับต้องการความอิสระและความเป็นตัวของตัวเอง รวมทั้งไม่ต้องการให้ผู้ใหญ่เข้ามาก้าวล่วงในชีวิตของตนหรือเข้ามาดูแลช่วยเหลือมากเกินไป (พรณพิไล ศรีอาภรณ์, 2537) สอดคล้องกับข้อเสนอแนะเพิ่มเติมของสตรี วัยรุ่น ที่ส่วนใหญ่ต้องการอิสระในการปฏิบัติตัวหรือเลือกสิ่งทีตนเองต้องการ รวมทั้งการคบเพื่อนชาย โดยให้ผู้ใหญ่ดูแลอยู่ห่าง ๆ

การสนับสนุนทางสังคมด้านวัตถุ สิ่งของ การเงิน แรงงาน และบริการ พบว่า คะแนนเฉลี่ยความต้องการและการรับรู้การสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศด้านวัตถุ สิ่งของ การเงิน แรงงาน และบริการมีความแตกต่างกัน โดยคะแนนเฉลี่ยความต้องการมีค่ามากกว่าคะแนนเฉลี่ยของการรับรู้การสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ จะเห็นได้ว่าปัจจัยด้านฐานะเศรษฐกิจเป็นปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นอย่างหนึ่ง (Barone, Ickovics, Ayers, Katz, Voyce & Weissberg, 1996) ถ้าสตรีวัยรุ่นได้รับการสนับสนุนด้านการเงินไม่เพียงพอ สตรีวัยรุ่นจำเป็นต้องหางานพิเศษทำนอกเวลาเรียน ซึ่งอาจเป็นช่วงเวลาดกลางคืน จึงเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ได้ง่าย และในทางกลับกันถ้าสตรีวัยรุ่นได้รับการสนับสนุนด้านการเงินมากเกินไป จะมีเงินเหลือมากพอที่จะไปเที่ยวในสถานเริงรมย์หรือสถานบันเทิงต่าง ๆ ซึ่งการไปเที่ยวในสถานเริงรมย์อาจนำไปสู่พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศหรือมีเพศสัมพันธ์ได้ง่าย แต่ถ้าได้รับอย่างเหมาะสมเพียงพอกับความต้องการ ถือว่าเป็นการตอบสนองความต้องการขั้นพื้นฐานของมนุษย์ด้านร่างกาย ซึ่งถ้าได้รับการสนับสนุนอย่างเพียงพอจะส่งผลต่ออารมณ์ของบุคคล ทำให้ผู้รับรู้สึกว่าคุณเองมีผู้สนใจ ดูแลเอาใจใส่ และเห็นคุณค่าของตนเอง (Lazarus & Folkman, 1984) สอดคล้องกับการศึกษาของจรรยา ดอกแก้ว (2539) และการศึกษาของศุภกานฎา เพชรชุม (2545) พบว่า พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศมีความสัมพันธ์กับค่าใช้จ่ายที่วัยรุ่นได้รับ ดังนั้นสตรีวัยรุ่นควรได้รับการสนับสนุน

ด้านการเงินและสิ่งของอย่างเหมาะสมและเพียงพอ ร่วมกับการสอนให้รู้จักการประหยัดและไม่
นิยมความฟุ้งเฟ้อ ทำให้ไม่ต้องไปทำงานนอกเวลาเรียน โดยเฉพาะเวลากลางคืน ซึ่งอาจเป็นสาเหตุ
ให้สตรีวัยรุ่นแสดงพฤติกรรมและพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสมได้

นอกจากนี้ในปัจจุบันสื่อต่าง ๆ ยังนำเสนอข้อมูลที่มีลักษณะสร้างสรรค์น้อย และบางสื่อยังมี
ลักษณะขี้ขลาดและกระตุ้นความต้องการทางเพศ เช่น หนังสือเปลือย นิตยสารประเภทปลุกใจ วีซีดี
และอินเทอร์เน็ต เป็นต้น ส่งผลให้วัยรุ่นซึ่งเป็นกลุ่มที่ไวต่อการรับรู้และมีความสามารถในการ
กลั่นกรองข้อมูลไม่ดีพอ มีพฤติกรรมและพฤติกรรมทางเพศไม่เหมาะสม ดังนั้นทุกคนในสังคมควร
ร่วมกันรับผิดชอบในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่น โดยเฉพาะสตรีวัยรุ่น ด้วยการจัด
กิจกรรมร่วมกันระหว่างสมาชิกในครอบครัว และจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร เช่น การตั้งค่ายพักแรม
ทัศนจร และกีฬา เป็นต้น เพื่อให้วัยรุ่นมีโอกาสระบายความคับข้องใจออกไปกับการทำกิจกรรม
ต่าง ๆ เป็นการใช้เวลาว่างอย่างสร้างสรรค์ เป็นการส่งเสริมความรู้และสุขภาพจิตของวัยรุ่น รวมทั้ง
สังคมต้องร่วมกันจัดการกับสื่อที่นำเสนอพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสมด้วย

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

การศึกษาครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงบรรยาย เพื่อศึกษาเปรียบเทียบความต้องการและการรับรู้ด้านการสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของสตรีวัยรุ่น ที่มีอายุ 15-22 ปี และกำลังศึกษาภาคปกติในสถานศึกษาสังกัดภาครัฐบาล เขตอำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี จำนวน 400 คน

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเรื่องการเปรียบเทียบความต้องการและการรับรู้ด้านการสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของสตรีวัยรุ่น เป็นการวิจัยเชิงบรรยาย เพื่อศึกษาเปรียบเทียบความต้องการและการรับรู้ด้านการสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของสตรีวัยรุ่นที่มีอายุ 15-22 ปี และกำลังศึกษาภาคปกติในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 ประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 1-3 ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงปีที่ 1-2 และระดับปริญญาตรี ในสถานศึกษาสังกัดภาครัฐบาลที่ตั้งอยู่ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี และลงทะเบียนการศึกษาในภาคต้นปีการศึกษา 2547 โดยเก็บรวบรวมข้อมูลระหว่างเดือนสิงหาคม ถึงเดือนกันยายน พ.ศ. 2547 จำนวน 400 คน โดยแบ่งเป็นระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 119 คน ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ จำนวน 54 คน ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง จำนวน 33 คน และระดับปริญญาตรี จำนวน 194 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถาม ซึ่งผ่านการตรวจสอบความตรงตามเนื้อหาและผ่านการทดลองใช้มาแล้วได้ค่าความเชื่อมั่นของความต้องการด้านการสนับสนุนทางสังคมเท่ากับ .87 และค่าความเชื่อมั่นของการรับรู้ด้านการสนับสนุนทางสังคมเท่ากับ .88 หลังจากเก็บรวบรวมข้อมูลโดยแบบสอบถามแล้ว นำมาวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าสถิติ จำนวน ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าฐานนิยม ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที (t-test) ได้ผลการวิจัยดังนี้

1. สตรีวัยรุ่นต้องการการสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศโดยรวมอยู่ในระดับมาก คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 68.05 (SD = 11.89) เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า สตรีวัยรุ่นต้องการการสนับสนุนทางสังคมด้านอารมณ์และด้านการประเมิณพฤติกรรมในระดับมาก คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 17.73 (SD = 3.00) และคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 14.79 (SD = 3.42) ตามลำดับ ส่วนด้านข้อมูลข่าวสารและด้านวัตถุ สิ่งของ การเงิน แรงงาน และบริการ มีความต้องการในระดับปานกลาง คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 17.89 (SD = 4.39) และคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 17.75 (SD = 4.35) ตามลำดับ

(ตารางที่ 7) และเมื่อพิจารณาในแต่ละระดับการศึกษาพบว่า สตรีวัยรุ่นที่ศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายต้องการการสนับสนุนทางสังคมด้านอารมณ์ ด้านข้อมูลข่าวสาร และด้านการประเมินพฤติกรรมในระดับมาก ส่วนด้านวัตถุ สิ่งของ การเงิน แรงงาน และบริการ มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง (ตารางที่ 8) ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพต้องการการสนับสนุนทางสังคมด้านอารมณ์ ด้านการประเมินพฤติกรรม และด้านวัตถุ สิ่งของ การเงิน แรงงาน และบริการ ในระดับมาก ส่วนด้านข้อมูลข่าวสารมีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง (ตารางที่ 9) ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงต้องการการสนับสนุนทางสังคมด้านอารมณ์ ด้านข้อมูลข่าวสาร ด้านการประเมินพฤติกรรม และด้านวัตถุ สิ่งของ การเงิน แรงงาน และบริการในระดับมาก (ตารางที่ 10) ระดับปริญญาตรีต้องการการสนับสนุนทางสังคมด้านอารมณ์และด้านการประเมินพฤติกรรมในระดับมาก ส่วนด้านข้อมูลข่าวสารและด้านวัตถุ สิ่งของ การเงิน แรงงาน และบริการในระดับปานกลาง (ตารางที่ 11)

เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า การสนับสนุนทางสังคมด้านอารมณ์ สตรีวัยรุ่นส่วนใหญ่ต้องการกำลังใจและการดูแลช่วยเหลือเมื่อรู้สึกท้อแท้หรือมีปัญหาในระดับมาก (ร้อยละ 70.8) รองลงมาคือ ต้องการบุคคลที่ทำให้รู้สึกอบอุ่น มั่นใจ และปลอดภัยเมื่ออยู่ใกล้ชิด (ร้อยละ 68.3) ด้านข้อมูลข่าวสาร ส่วนใหญ่ต้องการคำแนะนำที่เป็นประโยชน์ต่อการดำเนินชีวิตในอนาคตในระดับมาก (ร้อยละ 65.0) รองลงมาคือ มารยาทและการวางตัวอย่างเหมาะสมต่อเพศตรงข้ามตามขนบธรรมเนียมประเพณีไทย (ร้อยละ 37.5) ด้านการประเมินพฤติกรรม ส่วนใหญ่ต้องการแบบอย่างที่ดีในระดับมาก (ร้อยละ 49.8) รองลงมาคือ การติดตามและสอบถามความเป็นอยู่ ความต้องการ และปัญหา (ร้อยละ 41.5) และด้านวัตถุ สิ่งของ การเงิน แรงงาน และบริการ ส่วนใหญ่ต้องการความช่วยเหลือด้านการเงินและสิ่งของอย่างเพียงพอในระดับมาก (ร้อยละ 48.3) รองลงมาคือ การช่วยกันรณรงค์ไม่ดื่มสุราหรือเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ รวมทั้งสารเสพติดภายในบ้านและสถานศึกษา (ร้อยละ 43.8) (ตารางที่ 12)

2. สตรีวัยรุ่นรับรู้การสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 61.50 (SD = 12.36) เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า สตรีวัยรุ่นรับรู้การสนับสนุนทางสังคมด้านอารมณ์และด้านการประเมินพฤติกรรมในระดับมาก คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 15.34 (SD = 3.38) และคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 14.61 (SD = 3.31) ตามลำดับ ส่วนด้านข้อมูลข่าวสารและด้านวัตถุ สิ่งของ การเงิน แรงงาน และบริการ มีความต้องการในระดับปานกลาง คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 16.62 (SD = 4.40) และคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 14.92 (SD = 4.62) ตามลำดับ (ตารางที่ 17) และเมื่อพิจารณาในแต่ละระดับการศึกษา พบว่า สตรีวัยรุ่นที่ศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง และ

ระดับปริญญาตรีรับรู้การสนับสนุนทางสังคมด้านอารมณ์และด้านการประเมินพฤติกรรมในระดับมาก ส่วนด้านข้อมูลข่าวสารและด้านวัตถุ สิ่งของ การเงิน แรงงาน และบริการในระดับปานกลาง (ตารางที่ 18-21)

เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า การสนับสนุนทางสังคมด้านอารมณ์ สตรีวัยรุ่นส่วนใหญ่ได้รับความรัก ความห่วงใย และการดูแลเอาใจใส่ในระดับมาก (ร้อยละ 49.3) รองลงมาคือ ความอบอุ่น มั่นใจและปลอดภัย (ร้อยละ 47.5) ด้านข้อมูลข่าวสาร ส่วนใหญ่ได้รับคำแนะนำเกี่ยวกับมารยาท และการวางตัวอย่างเหมาะสมต่อเพศตรงข้ามตามขนบธรรมเนียมประเพณีไทยในระดับมาก (ร้อยละ 38.5) รองลงมาคือ คำแนะนำที่เป็นประโยชน์ต่อการดำเนินชีวิตในอนาคต (ร้อยละ 37.3) ด้านการประเมินพฤติกรรม ส่วนใหญ่ได้รับการตักเตือนเมื่อเที่ยวสถานเริงรมย์ ดื่มสุราหรือดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ รวมทั้งการใช้ยาหรือสารเสพติดในระดับมาก (ร้อยละ 38.3) รองลงมาคือ การเป็นแบบอย่างที่ดี (ร้อยละ 36.8) ด้านวัตถุ สิ่งของ การเงิน แรงงาน และบริการ ส่วนใหญ่ได้รับความช่วยเหลือด้านการเงินและสิ่งของอย่างเพียงพอในระดับมาก (ร้อยละ 36.5) รองลงมาคือ การรณรงค์ไม่ดื่มสุราหรือเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ รวมทั้งสารเสพติดภายในบ้านและสถานศึกษา (ร้อยละ 28.5) (ตารางที่ 22)

3. การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความต้องการกับการรับรู้ด้านการสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของสตรีวัยรุ่น พบว่า คะแนนเฉลี่ยของความต้องการและคะแนนเฉลี่ยของการรับรู้การสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของสตรีวัยรุ่น มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($t = 10.60, p < .001$) โดยคะแนนเฉลี่ยความต้องการมีค่ามากกว่าคะแนนเฉลี่ยของการรับรู้การสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ (ตารางที่ 27) และเมื่อพิจารณาในแต่ละระดับการศึกษา พบว่า ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง และระดับปริญญาตรี มีคะแนนเฉลี่ยของความต้องการและคะแนนเฉลี่ยของการรับรู้การสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของสตรีวัยรุ่น มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยคะแนนเฉลี่ยความต้องการมีค่ามากกว่าคะแนนเฉลี่ยของการรับรู้การสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ (ตารางที่ 28-31)

เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านอารมณ์ มีคะแนนเฉลี่ยความต้องการและการรับรู้การสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศด้านอารมณ์ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($t = 12.72, p < .001$) โดยคะแนนเฉลี่ยความต้องการมีค่ามากกว่าคะแนนเฉลี่ยของการรับรู้การสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ (ตารางที่ 27) และเมื่อพิจารณาในแต่ละระดับการศึกษา พบว่า ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ระดับ

ทางเพศ (ตารางที่ 27) และเมื่อพิจารณาในแต่ละระดับการศึกษา พบว่า ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง และระดับปริญญาตรี มีคะแนนเฉลี่ยความต้องการและการรับรู้การสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศด้านวัตถุ สิ่งของ การเงิน แรงงาน และบริการ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยคะแนนเฉลี่ยความต้องการมีค่ามากกว่าคะแนนเฉลี่ยของการรับรู้การสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ (ตารางที่ 28-31)

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. ครอบครัวควรร่วมมือกันในการสร้างครอบครัวให้อบอุ่น ช่วยกันปลูกฝังค่านิยมที่ดี และแสดงบทบาทที่เหมาะสม เป็นการเตรียมเด็กให้พร้อมก่อนที่จะเข้าสู่วัยรุ่น เพื่อให้วัยรุ่นใช้เป็นแนวทางในการตัดสินใจและปฏิบัติตัวในทางที่ถูกต้องเหมาะสม รวมทั้งครอบครัวควรเป็นที่ปรึกษาที่ดี เพื่อให้วัยรุ่นกล้าเข้ามาขอรับคำปรึกษาหรือแนะนำเมื่อเกิดปัญหา
2. การเลี้ยงดูของบิดา มารดา หรือผู้ปกครอง ควรใช้หลักประชาธิปไตยอย่างมีเหตุผล และหลีกเลี่ยงการบังคับ การออกคำสั่ง การมีกฎระเบียบมากที่ยึดหยุ่นไม่ได้ การปกป้องมากเกินไป การตามใจทุกอย่าง และการใช้อารมณ์ในการเลี้ยงดูบุตร
3. บิดา มารดา หรือผู้ปกครอง และครูอาจารย์ ควรสอดส่องพฤติกรรมของวัยรุ่น โดยที่ไม่รบกวนความเป็นส่วนตัวของวัยรุ่นมากเกินไป
4. บิดา มารดา หรือผู้ปกครอง และครูอาจารย์ ควรมุ่งแก้ปัญหาทางเพศในวัยรุ่น โดยอยู่บนพื้นฐานของข้อเท็จจริงในสังคม เช่น ต้องยอมรับว่าวัยรุ่นมีความต้องการทางเพศ อยากรู้อยากลอง และควรต้องเสริมสร้างทักษะชีวิต (Life skill) ให้กับวัยรุ่น โดยเฉพาะสตรีวัยรุ่น เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการเอาตัวให้รอดปลอดภัย
5. สถานศึกษาหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ควรปลูกฝังและรณรงค์ให้สตรีวัยรุ่นให้ความสำคัญกับค่านิยมทางเพศที่ถูกต้องเหมาะสมตามขนบธรรมเนียมประเพณีไทย
6. สถานศึกษาหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ควรมีกิจกรรมเสริมหลักสูตรที่มีประโยชน์และน่าสนใจ ให้วัยรุ่นได้ทำหลังจากเลิกเรียน เพื่อระบายอารมณ์และพลังงานอย่างสร้างสรรค์ เช่น กิจกรรมกีฬา ศิลปะ และกิจกรรมกลุ่มที่สร้างสรรค์ เป็นต้น

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการสำรวจพฤติกรรมทางเพศและความต้องการด้านการสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศในสตรีวัยรุ่นนกลุ่มตัวอย่างที่ประกอบอาชีพแล้วหรือทำงานแล้ว โดยเฉพาะกลุ่มที่ทำงานในโรงงานอุตสาหกรรม
2. ควรมีการศึกษาแบบกึ่งทดลอง โดยสอนหรือให้ความรู้เกี่ยวกับเพศศึกษาและทักษะชีวิตแก่สตรีวัยรุ่นทั้งกลุ่มที่กำลังศึกษาอยู่และกลุ่มที่ประกอบอาชีพหรือทำงานแล้ว
3. ควรมีการศึกษาแบบกึ่งทดลอง โดยสอนหรือให้ความรู้เกี่ยวกับการดูแลบุตรวัยรุ่น เพื่อลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศแก่ผู้ดูแลกลุ่มตัวอย่าง เช่น บิดา มารดา ผู้ปกครอง เป็นต้น
4. ควรมีการศึกษาแบบเจาะลึกเกี่ยวกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศและความต้องการด้านการสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศในสตรีวัยรุ่นนกลุ่มตัวอย่างที่เคยตั้งครรภ์เมื่อไม่พร้อมมาก่อน

บรรณานุกรม

- กุหลาบ รัตนสังฆกรรม และคณะ. (2541). รายงานการวิจัยเรื่องสัมพันธภาพในครอบครัวกับปัญหา ยาเสพติดและพฤติกรรมทางเพศของนักศึกษาระดับอาชีวศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ. หนองบัวลำภู: มหาวิทยาลัย.
- กำธร ไพจิตร. (2544). การประเมินประสิทธิผลการให้ข้อมูลของผู้นำนักศึกษาชายและหญิงในเรื่อง บทบาทหญิงชายด้านอนามัยการเจริญพันธุ์จากการใช้หลักสูตรอนามัยการเจริญพันธุ์ใน วิทยาลัยเทคนิคและอาชีวศึกษา. ในจรรยา เศรษฐบุตร และบุปผา ศิริศรี. (บรรณาธิการ). โครงการพัฒนางานวิจัยด้านเพศภาวะ มิติทางเพศ และอนามัยการเจริญพันธุ์. นครปฐม : สถาบันวิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ขวัญชนก ศิริวัฒนกาญจน์. (2541). พฤติกรรมทางเพศและปัจจัยที่สามารถร่วมทำนายการมีเพศ สัมพันธ์ของเยาวชนหญิงโสด ในสังกัดศูนย์การศึกษานอกโรงเรียนจังหวัด. วิทยานิพนธ์ ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการเจริญพันธุ์และวางแผนประชากร มหาวิทยาลัย มหิดล.
- จรรยา ดวงแก้ว. (2539). ความรู้ ทักษะ และพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนระดับ มัธยมศึกษาตอนปลาย กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต (สุขศึกษา) จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จอมขวัญ อร่ามกษกร. (2544). ผลของโปรแกรมการพัฒนาทักษะชีวิตต่อการรับรู้ความสามารถของ ตนเองในการป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสของนักเรียนหญิง วิทยาลัยอาชีวศึกษา เชียงใหม่. วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขอนามัยครอบครัว มหาวิทยาลัยมหิดล.
- จันทร์วิภา ดิลกสัมพันธ์. (2543). เพศศึกษา. กรุงเทพฯ : ไสภณการพิมพ์.
- จามรี ศรีรัตนบัลล์. (2543). เจตคติทางบวกต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นและมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตภาคเหนือของประเทศไทย. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาพัฒนาการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จุฬารัตน์ หัวหาญ. (2539). พฤติกรรมทางเพศและปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการมีเพศสัมพันธ์ ของนักเรียนวัยรุ่นชายในเขตเทศบาลเมือง จังหวัดสุรินทร์. วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศา สตรมหาบัณฑิต สาขาการเจริญพันธุ์และวางแผนประชากร มหาวิทยาลัยมหิดล.

- นภาพรณั ะหวานนท์. (2542). ปัญหาทางเพศของวัยรุ่นและการทำแท้ง. ในพิมพ์วัลย์ บุญมงคล นิภรณ์ สันทหริยา และศันสนีย์ เรืองสอน. (บรรณาธิการ). รื้อสร้างองค์ความคิดผู้หญิงกับสุขภาพ. นครปฐม : สำนักพิมพ์เจนเดอร์เพรส.
- นวลอนงค์ บุญจรรยาศิลป์ และคาราวรรณ เมฆสุวรรณ. (2544). การศึกษาพฤติกรรมการส่งเสริมสุขภาพในวัยรุ่น. วารสารวิจัยทางการแพทย์. 5 (กันยายน – ธันวาคม): 244-253.
- นันทา การเลี้ยง. (2541). การสนับสนุนทางสังคมจากแหล่งสนับสนุนทางสังคมที่ต่างกันของวัยรุ่นครรภ์แรก. วิทยานิพนธ์ปริญญาพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการพยาบาลบิดามารดาและเด็ก มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- นัมนงค์ งามประภาสม. (2543). การมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกของชายไทย. วิทยานิพนธ์ดุขฎิบัณฑิต สาขาประชากรศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล.
- นิมิตร มังมีทรัพย์. (2541). ความสัมพันธ์ระหว่างเพศและเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานในวัยรุ่น. วิทยานิพนธ์ดุขฎิบัณฑิต สาขาพัฒนศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- บุญธรรม กิจปรีชาบริสุทธิ์. (2540). ระเบียบวิธีการวิจัยทางสังคมศาสตร์. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์เจริญผล.
- บุปผา ศิริรัมย์. (2546). รายงานการวิจัยเชิงปฏิบัติการ เรื่อง การพัฒนาโปรแกรมการให้ความรู้ด้านอนามัยการเจริญพันธุ์. สถาบันวิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ปวีณา สายสูง. (2541). พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาระดับอาชีวศึกษาในจังหวัดน่าน. วิทยานิพนธ์ปริญญาสาธารณสุขศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- พรทิพย์ วงศ์พิเศษศิริกุล และคณะ. (2544). ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคล การสนับสนุนทางสังคม การรับรู้ความสามารถในการเป็นมารดา และการรับรู้พฤติกรรมทารกแรกเกิด. วารสารรามาชิตี. 7(พฤษภาคม- สิงหาคม): 124-133.
- พรรณพิไล ศรีอาภรณ์. (2537). การพยาบาลครอบครัววิกฤต : การตั้งครรภ์ในวัยรุ่น. เชียงใหม่ : คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2538). วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พิมพ์วัลย์ บุญมงคล นิภรณ์ สันทหริยา และศันสนีย์ เรืองสอน. (บรรณาธิการ). (2542). รื้อสร้างองค์ความคิดผู้หญิงกับสุขภาพ. นครปฐม: สำนักพิมพ์เจนเดอร์เพรส.
- ภารดี บุญเพิ่ม. (2544). การสอนเพศศึกษาของครอบครัวที่มีบุตรวัยรุ่น. วิทยานิพนธ์ปริญญาพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต สาขาพยาบาลครอบครัว มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

- มนทิชา มณีเลิศรัตน. (2536). ผลของโปรแกรมการพัฒนาความคาดหวังในความสามารถของ
ตนเองในการป้องกันโรคเอดส์ของนักเรียนหญิงระดับอาชีวศึกษาในกรุงเทพมหานคร.
วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต (สาธารณสุขศาสตร์) สาขาวิชาเอกอนามัย
ครอบครัว มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ขงยุทธ วงศ์ภิรมสานต์. (2547). Sex situation in Thai adolescence. ในสายัณห์ สวัสดิ์ศรี และสมศักดิ์
สุทัศน์วรุฒิ. (บรรณาธิการ). เช็กซ์เพื่อสุขภาพ. กรุงเทพฯ: บิยอนด์ เอ็นเทอร์ไพรซ์
- วินัดดา ปิยะศิลป์. (2540). ครอบครัวกับวัยรุ่น. ในคณะอนุกรรมการด้านครอบครัว สำนักงาน
คณะกรรมการส่งเสริมและประสานงานสตรีแห่งชาติ. (พิมพ์ครั้งที่ 2). การพัฒนา
ครอบครัว. กรุงเทพฯ : บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน).
- ระวีวรรณ แสงฉาย. (2538). การให้ความรู้เรื่องเพศ : แนวคิดสำหรับพ่อแม่ ครูผู้สอนในโรงเรียน
บุคลากรทางการแพทย์และสาธารณสุข. กรุงเทพฯ: ที. พี. พรินท์.
- รักชนก กชไกร. (2543). พฤติกรรมการเผชิญปัญหาของวัยรุ่น. วารสารพยาบาลศาสตร์. 18(
มกราคม-มีนาคม): 8-13.
- รัชนีวรรณ รอส. (2542). แนวคิดเรื่องการพยาบาล. ในยุวดี สีสักนาวิระ และสุจิตรา สมชิต.
(บรรณาธิการ). เอกสารประกอบการเรียนวิชาแนวคิดพื้นฐานทางการพยาบาล.
คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา.
- รุ่งรัตน์ ศรีสุริยเวสน์ และพรนภา หอมสินธุ์. (2539). รายงานการวิจัยเรื่องปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อ
พฤติกรรมเพศสัมพันธ์ของนิสิตนักศึกษา. คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา.
- วารุณี ฟองแก้ว. (2547). Love and sex in Thai adolescence. ในสายัณห์ สวัสดิ์ศรี และสมศักดิ์
สุทัศน์วรุฒิ. (บรรณาธิการ). เช็กซ์เพื่อสุขภาพ. กรุงเทพฯ : บิยอนด์ เอ็นเทอร์ไพรซ์
- ศุภานญา เพชรชุม. (2545). ความสัมพันธ์ระหว่างการเปิดรับสื่ออินเทอร์เน็ตที่มีเนื้อหาทางเพศกับ
ความรู้ และพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตร
มหาบัณฑิต สาขาการเจริญพันธุ์และการวางแผนประชากร มหาวิทยาลัยมหิดล.
- สัณญา เรืองถาวรกุล. (2539). สภาพและปัญหาการจัดการเรียนการสอนเพศศึกษาตามหลักสูตร
มัธยมศึกษาตอนต้นของโรงเรียนโครงการขยายโอกาสทางการศึกษานานาชาติ สังกัด
กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุดา เดชพิทักษ์ศิริกุล พเยาว์ พงษ์ศักดิ์ชาติ และนุสราน นามเดช. (2544). รายงานการวิจัยผลของกลุ่ม
จิตวิทยาการให้คำปรึกษาเพื่อพัฒนาพฤติกรรมทางเพศที่พึงประสงค์ของนักศึกษา
พยาบาล. วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี สระบุรี สถาบันพระบรมราชชนก สำนักงาน
ปลัดกระทรวง กระทรวงสาธารณสุข.

- สุชา จันทร์เอม. (2538). จิตวิทยาทั่วไป. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.
- สุชา จันทร์เอม. (2542). จิตวิทยาพัฒนาการ. (พิมพ์ครั้งที่ 16). กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.
- สุชาดา สุวรรณคำ. (2542). เพศสัมพันธ์วัยรุ่นอีสาน : ข้อค้นพบจากงานวิจัย. วารสารคณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น. 22(มกราคม-มีนาคม): 20-25.
- สุพัตรา สุภาพ. (2542). ปัญหาสังคม. (พิมพ์ครั้งที่ 5). กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.
- สุชาติ โสมประยูร และคณะ. (2546). เพศศึกษา. (พิมพ์ครั้งที่ 7). กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.
- สุชาติ โสมประยูร และวรรณี โสมประยูร. (2541). เพศศึกษา. (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.
- สุปราณี แก้วกุดัน. (2543). ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคล พฤติกรรมการเปิดรับข่าวสาร การได้รับความรู้เรื่องเพศจากผู้ปกครอง และสภาพแวดล้อมของสถาบันกับการรับรู้ พฤติกรรมทางเพศที่ปลอดภัยของนักศึกษาพยาบาล สถาบันการศึกษาพยาบาลของรัฐ กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์พยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อนงค์ ชีระพันธุ์. (2544). ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดขอนแก่น. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (สังคมวิทยา การพัฒนา) มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- อัมพร โอตระกูล. (2538). สุขภาพจิต. กรุงเทพฯ: นำอักษรการพิมพ์.
- Brook-Gunn, J. & Furstenberg FF, Jr. (1989). Adolescent sexual behavior. *American Psychology*. 44(2): 249-257.
- Barone, C., Ickovics, J.R., Ayers, T.S., Katz, S.M., Voyce, C.K. & Weissberg, R.P. (1996). High-risk sexual behavior among young urban students. *Journal Family Planning Perspective*. 28(2): 69-74
- Cohen, S. & Will, T. A. (1985). Stress, social support and buffering hypothesis. *Psychological Bulletin*, 98(2): 310-357.
- Dickson, N., Paul, C., Herbison, P. & Silva, P. (1998). First sexual intercourse : age, coercion, and later regrets reported by a birth cohort. Retrieved June 9, 2005. from BMJ.com.
- Ferinawaty. (1995). **Factor Influencing Sexual Behavior Among Male High School Students in Bangkok 1995**. Faculty of Graduate Studies Mahidol University.
- House, J.S. (1981). **Work Stress and Social Support**. California: Addison-Wesley.

- House, J.S. & Kahn, R.L. (1985). Measures and Concepts of Social Support. In Cohen, S. & Syme, L. **Social Support and Health**. Menlo Park: Addison-Wesley.
- Jacobson, D.E. (1986). Type and Timing of Social Support. **Journal of Health and Behavior**. 27(2): 246-250.
- Kangas, I., Andersen, B., McGarrigle, C.A. & Ostergaard, L. (2004). **A comparison of sexual behaviour and attitudes of health adolescents in a Danish high school in 1982, 1996 and 2001**. Retrieved June 10, 2005. from BMJ.com.
- Kelly, G.F. (1998). **Sexuality Today**. Boston: McGraw-Hill.
- Lazarus, R. S. & Folkman, S. (1984). **Stress, Appraisal, and Coping**. New York: Springer Publishing Company.
- Muhlenkamp, A.F. & Sayles, J.A. (1986). Self-Esteem, Social Support, and Positive Health Practices. **Nursing Research**. 35(6): 334-338.
- Newman, P.R. & Newman, B.M. (1997). **Childhood and Adolescence**. Pacific Grove: Brooks/Cole Publishing Company.
- Paperny, D.M., et al. (1990). Computer-assisted and intervention in adolescent high-risk health behaviors. **The Journal of Pediatric**. 116: 456-462.
- Pender, N. J. (1987). **Health promotion in nursing practice**. (2nd ed.). New York: Appleton & Lange.
- Pick, S. & Palos P.A. (1995). Impact of the family on the sex lives of adolescents. **Journal Adolescent**. 30(119).
- Resnick, M.D., et al. (1997). Protecting adolescents from harm. **JAMA**. 10(10): 823-832.
- Sarafino, P.E. (1990). **Health Psychology : Biopsychological intervention**. (2nd ed.). New York : John Wiley & Sons
- Schwarzer, R. & Schulz, U. (2000). **Berlin Social-Support Scales**. (ONLINE). Available: http://userpage.fu-berlin.de/health/soc_e.htm.
- Scales, P.C. (1997). The role of family Support programs in building developmental assets among young adolescents : a national survey of services and staff training needs. **Child Welfare**. 76(5): 611-635

- Slap, G.B., Lot, L., Huang, B., Daniyam, C.D., Zink, T.M. & Succop, P.A. (2003). **Sexual behaviour of adolescents in Nigeria : cross section survey school students.**
Retrieved June 9, 2005. from BMJ.com.
- Strong, B., DeVault, C., Sayd, B.W. & Yarber, W.L. (2002). **Human Sexuality.** Boston: McGraw-Hill.
- Susan, M.R. (1993). Social support and the early maternal experience of primiparas over 35. **Maternal-child Nursing Journal.** 21: 91-98.
- Thoit, P. A. (1986). Conceptual methodological and theoretical problem in studying social support as a buffer against life stress. **Journal of Health and Social Behavior.** 23(2): 145-159.
- Weiss, G.L. & Longquist, L.E. (1994). Social stress. **The Sociology of Health, Healing, and Illness.** New Jersey: Prentice Hall.
- Wight, D., Raab, G.M., Henderson, M., Abraham, C., Buston, K., Hart, G. & Scott, S. (2002). **Limits of teacher delivered sex education : interim behavioural outcomes from randomized trial.** Retrieved June 9, 2005. from BMJ.com.
- WHO. (1997). **Sexual behavior of young people : data from recent studies.** (ONLINE).
Available: <http://WWW.who.org/programmes/hrp/progress/41/02.html>

ภาคผนวก ก

การพิทักษ์สิทธิของกลุ่มตัวอย่างที่เข้าร่วมการวิจัย

ดิฉัน นางตติรัตน์ สุวรรณสุจริต อาจารย์ภาควิชาการพยาบาลแม่และเด็ก คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา กำลังทำวิจัยเรื่องการเปรียบเทียบความต้องการและการรับรู้ด้านการสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของสตรีวัยรุ่น โดยข้อมูลที่ได้จะนำไปใช้เป็นแนวทางในการให้การป้องกันปัญหาเกี่ยวกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศและดูแลสตรีวัยรุ่นต่อไป จึงใคร่ขอความร่วมมือจากท่านในการตอบแบบสอบถามในครั้งนี้ ให้ตรงกับความเป็นจริง และความคิดเห็นของท่านมากที่สุด และขอความกรุณาตอบให้ครบทุกข้อ

หากท่านยินดีเข้าร่วมการวิจัย ท่านจะได้รับแบบสอบถามทั้งหมด 2 ตอน คือ แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล และแบบสอบถามความต้องการและการรับรู้ด้านการสนับสนุนทางสังคมในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของสตรีวัยรุ่น ซึ่งใช้เวลาในการตอบแบบสอบถามประมาณ 20 นาที โดยไม่ต้องเขียนชื่อของท่านลงบนแบบสอบถาม คำตอบที่ได้จากแบบสอบถามเป็นข้อมูลที่มีค่ามาก ดิฉันจะเก็บไว้เป็นความลับ และจะนำมาใช้เฉพาะในงานวิจัยครั้งนี้เท่านั้น และจะนำเสนอข้อมูลในภาพรวม ไม่นำเสนอเป็นรายบุคคล ซึ่งการตอบแบบสอบถามนี้จะไม่มีผลต่อการเรียน หรือการทำงานของท่านแต่อย่างใด และไม่มีผลกระทบต่อตัวท่านไม่ว่ากรณีใด ๆ ทั้งสิ้น ท่านมีอิสระในการตัดสินใจที่จะเข้าร่วมการวิจัยครั้งนี้โดยไม่มีภาระบังคับ หากท่านมีข้อสงสัยใด ๆ ดิฉันยินดีตอบคำถามของท่าน และในระหว่างการตอบแบบสอบถามท่านอาจยกเลิกการตอบได้ตามความต้องการ โดยไม่มีผลกระทบใด ๆ ต่อตัวท่าน

.....
(นางตติรัตน์ สุวรรณสุจริต)

ข้าพเจ้า.....ได้อ่านคำอธิบายการวิจัยถึงวิธีการและผลที่จะได้รับจากการวิจัยในครั้งนี้แล้ว มีความยินดีและพอใจที่จะเข้าร่วมการวิจัยในครั้งนี้ ข้าพเจ้าจะออกจากกรวิจัยได้ตลอดเวลาถ้าหากมีเหตุขัดข้อง โดยไม่ต้องมีเหตุผล แม้ว่าข้าพเจ้าได้ลงนามยินยอมเข้าร่วมวิจัยแล้ว และการวิจัยครั้งนี้จะไม่มีผลใดๆ ต่อข้าพเจ้า

ลงนามผู้เข้าร่วมวิจัย
(.....)

วันที่..... เดือน..... พ.ศ. 2547

ภาคผนวก ข

เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย

หมายเลข.....

แบบสอบถามเรื่องการเปรียบเทียบความต้องการและการรับรู้ด้านการสนับสนุนทางสังคม
ในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของสตรีวัยรุ่น

คำชี้แจงในการตอบแบบสอบถาม

แบบสอบถามนี้ต้องการทราบความต้องการและการรับรู้ด้านการสนับสนุนทางสังคม
ในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศในสตรีวัยรุ่นของผู้ตอบ โดยแบบสอบถามมีทั้งหมด 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล

ตอนที่ 2 แบบสอบถามความต้องการและการรับรู้ด้านการสนับสนุนทางสังคมในการลด
พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของสตรีวัยรุ่น

เริ่มทำกันเลยดีกว่า

ตอนที่ 2 แบบสอบถามความต้องการและการรับรู้ด้านการสนับสนุนทางสังคม ในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของสตรีวัยรุ่น

คำชี้แจง

แบบสอบถามนี้ต้องการถามความต้องการและความรู้สึกที่ท่านรับรู้ว่าได้รับความช่วยเหลือจากกลุ่มสังคม เพื่อลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ขอให้ท่านพิจารณาข้อความในแต่ละข้อ และทำเครื่องหมาย

✓ ลงในช่องคำตอบตามความเป็นจริง โดยความหมายของคำตอบมีดังนี้

ความต้องการการสนับสนุนทางสังคม

ให้พิจารณาข้อความด้านซ้ายมือของท่านต้องการความช่วยเหลือจากกลุ่มสังคมเพื่อลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศในแต่ละข้อมากน้อยเพียงใด

มาก	หมายถึง ท่านต้องการความช่วยเหลือจากกลุ่มสังคมเพื่อลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศในระดับมาก
ปานกลาง	หมายถึง ท่านต้องการความช่วยเหลือจากกลุ่มสังคมเพื่อลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศในระดับปานกลาง
น้อย	หมายถึง ท่านต้องการความช่วยเหลือจากกลุ่มสังคมเพื่อลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศในระดับน้อย
ไม่ต้องการ	หมายถึง ท่านไม่ต้องการความช่วยเหลือจากกลุ่มสังคมเพื่อลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

การรับรู้การสนับสนุนทางสังคมที่ได้รับ

ให้พิจารณาข้อความด้านซ้ายมือที่ท่านรับรู้ว่าคุณได้รับความช่วยเหลือจากกลุ่มสังคมเพื่อลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศในแต่ละข้อมากน้อยเพียงใด

มาก	หมายถึง ท่านได้รับความช่วยเหลือจากกลุ่มสังคมเพื่อลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศในระดับมาก
ปานกลาง	หมายถึง ท่านได้รับความช่วยเหลือจากกลุ่มสังคมเพื่อลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศในระดับปานกลาง
น้อย	หมายถึง ท่านได้รับความช่วยเหลือจากกลุ่มสังคมเพื่อลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศในระดับน้อย
ไม่ได้รับ	หมายถึง ท่านไม่ได้รับความช่วยเหลือจากกลุ่มสังคมเพื่อลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

ภาคผนวก ก

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. มณีรัตน์ ภาครูป

ภาควิชาการพยาบาลแม่และเด็ก

คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

ผู้ช่วยศาสตราจารย์รุ่งรัตน์ ศรีสุริยเวสน์

ภาควิชาการพยาบาลชุมชน

คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ยุวดี ลีลักษณ์วีระ

ภาควิชาการพยาบาลชุมชน

คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา